

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE KISS TO BIND THEIR SOULS
ONE KISS TO END THEM

KISS OF DEATH

TEMPTING THE FATES
BOOK ONE

ALICE WILDE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı İçindekiler](#)

[İthaf](#)

[İçerik Uyarısı](#)

[1. Hazel](#)

[2. Hazel](#)

[3. Hazel](#)

[4. Hazel](#)

[5. Hazel](#)

[6. Hazel](#)

[7. Hazel](#)

[8. Hazel](#)

[9. Hazel](#)

[10. Hazel](#)

[11. Hazel](#)

[12. Pazarlıkçı](#)

[13. Hazel](#)

[14. Hazel](#)

[15. Ölüm](#)

[16. Hazel](#)

[17. Ölüm](#)

[18. Hazel](#)

[19. Ölüm](#)

[20. Hazel](#)

[21. Hazel](#)

[22. Ölüm](#)

[23. Hazel](#)

[24. Hazel](#)

[25. Ölüm](#)

[26. Hazel](#)

[27. Hazel](#)

[28. Ölüm](#)

[Tesekkür ederim](#)
[Alice Wilde tarafından da](#)
[Yazar Hakkında](#)

ÖLÜM ÖPÜCÜĞÜ

KADERİN CAZİBESİ BİRİNCİ KİTAP

ALICE WILDE

E-kitap Baskısı| Alice Wilde'dan Ölüm Öpücüğü

©2023 Alice Wilde

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya bölümleri, bir incelemede kullanılmak üzere kısa pasajlar eklenmesi durumu hariç olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir yolla -elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde- iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş herhangi bir gerçek kişi, kurum, olay ya da yerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İzin için iletişime geçiniz:
alicewildeauthor@gmail.com

Ebook ASIN: B0BSMC3CQR

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı

1. Hazel
2. Hazel
3. Hazel
4. Hazel
5. Hazel
6. Hazel
7. Hazel
8. Hazel
9. Hazel
10. Hazel
11. Hazel
12. Pazarlıkçı _____
13. Hazel
14. Hazel
15. Ölüm
16. Hazel
17. Ölüm
18. Hazel
19. Ölüm
20. Hazel
21. Hazel
22. Ölüm
23. Hazel
24. Hazel
25. Ölüm
26. Hazel

27. [Hazel](#)

28. [Ölüm](#)

[Teşekkür ederim](#)

[Alice Wilde tarafından da](#)

[Yazar Hakkında](#)

Sevdiklerimiz için yaptığımız fedakârlıklara.

İÇERİK UYARISI

Sevgili Okuru,

Serimin bu ilk kitabı olan Kaderlerin Baştan Çıkarılması'nı aldığınız için teşekkür ederim. Lütfen bunun birden fazla aşk ilişkisi içeren, karanlık olay örgüsü ağırlıklı bir fantastik romans olduğunu unutmayın. Seri tamamlanana kadar her kitap bir uçurumla bitecek.

Lütfen bu serinin tüm izleyiciler için uygun olmayabileceğini ve her yaş için uygun olmayabileceğini unutmayın. Devam etmeyi seçerseniz, lütfen bazı dil, zihinsel/fiziksel istismar, cinayet, adam kaçırma, şiddet içeren davranışlar, cinsel ilişkiye girmeme ve girmeye teşebbüs etme (aşk çıkarları tarafından değil), ölüm, şiddet, boğma, röntgencilik, sakatlama, canavarlar, tanrılar, intikam, kefare, kalp kırıklığı ve sizi başka türlü tetikleyebilecek açıklamalarla karşılaşmaya hazır olun.

Bununla birlikte, çok sayıda harika ve tuhaf karakterin yanı sıra endişe, yavaş yavaş yanan romantizm ve nihai baharat (bu bir siyaha dönüş serisi değil) ve seri boyunca yavaş yavaş tanışılan ve inşa edilen bir karakter kadrosu bulacaksınız.

Tüm bunlar söylenirken, seri içinde listelemediğim başka tetikleyiciler de olabilir. Bu yolculuk başroldeki kadın için kolay olmayacak ama sonunda buna değecek.

Ya da öyle umabiliriz.
Şimdi, başlayalım mı...
Kaderi kışkırtmak mı?

Alice

HAZEL

Arka kapıyı arkamdan olabildiğince sessiz bir şekilde kapatırken, mandal yerine oturduğunda irkilmekten kendimi alamıyorum. Duraklıyorum, içeriden yaklaşan ayak seslerini beklerken nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Hiçbir şey yok.

Yavaşça nefes veriyorum, hava dudaklarımdan buharlı bir puf halinde yükseliyor, dönüyorum ve bahçeye doğru ilerliyorum. Toprak ayaklarımda altında çatırdıyor ve ısınmak için kollarımı kendime sararken bir ürpertiyle savaşıyorum.

Bu kadar soğuk olmamalıydı, henüz değil.

Sabah güneşinin bir parıltısı gözümün ucuyla dikkatimi çekiyor ve beni durma noktasına getiriyor. Kaşlarımı çatarak, annemin uzun zaman önce diktiği, parlak yaprakları buzla kaplı, güneşli kadife çiçeklerine bakmak için duruyorum.

Büyüyen ışıqla birlikte ısıllı parlayan bahçenin geri kalanına göz gezdirirken, birden her şeyin ince bir don tabakasıyla örtüldüğünü fark ediyorum. Eteklerimi toplayıp dönmek ve başka bir patikadan aşağıya atlamak için kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Sebze tarlasına ulaştığımda, donun verdiği zarara bakarken dizlerimin üzerine çöküyorum. Kahverengileşmiş ve solmuş otlar ve bitkiler toprağa yayılmış, hayatları çok erken kısalmış. Bundan sonra ne yapacağımı düşünürken kendimi birkaç sevgili arkadaşımı kaybetmiş gibi hissetmekten alamıyorum.

Merelda bunun için beni öldürecek, eğer açlık bizi daha erken almazsa.

Bunun benim suçum olmadığını biliyorum ama üvey annemin bunu böyle göreceğinden şüpheliyim. Bu kadar erken don olacağını nereden bilebilirdim ki?

Hem de hiç.

Kışın gelmesine daha iki ay var ve o zaman bile birkaç haftadan daha uzun sürdüğü nadirdir.

Bitki örtüsünden çoktan yok olmuş ama hala kullanılabilir durumda olanları dikkatlice eteklerimdeki derme çatma sepete toplayarak ayağa kalkıyorum.

Geriye kurtarılabilecek ne kaldıysa en kısa zamanda topladığımdan emin olmalıyım, ama şimdilik bu beklemek zorunda.

Zavallı bitkilerime son bir kez daha bakıp, bahçedeki adımlarımı takip ederek tepeden aşağı inmeye devam ediyorum.

Tavuk kümesine ulaştığımda, onları dışarı çıkarmak için kapının kilidini açıyorum, bitkilerimden arta kalanları keyifle yemeleri için yere serperken beni selamlayan yumuşak gıdaklamalarına gülümsüyorum. İçeri girip bulabildiğim birkaç yumurtayı topluyorum ve onları eteklerimin arasına sıkıştırıyorum.

"Hadi ama Florence," diye iç geçiriyorum tavuklarımızdan en düşünceli olanına, bana gevezelik edip hayal kırıklığı içinde tüylerini kabartırken. "Seni civcivsiz bir yumurtayla baş başa bırakamayacağımı biliyorsun tatlı kızım. Ayrıca, bu sabah kahvaltı malzemelerim biraz eksik."

İçinde saklı yumurtayı çıkarmak için elimi onun tüylü eteklerinin altından geçirirken kendimi biraz suçlu hissetmekten alamıyorum ama bunun benim olduğu kadar onun da iyiliği için olduğunu biliyorum.

Horozumuzu birkaç ay önce kaybettik ve henüz başka bir horoz almak için pazara gitmedik. Bunu babama bir kez daha söylemek için aklıma bir not alıyorum.

Belki diğerleri uyanmadan onu yalnız yakalayabilirsem, pazara tek başıma gitmeme izin verir. Tanrılar biliyor ki şu anda ihtiyacı olan son şey daha fazla iş ve bir kez olsun evden uzakta bir gün geçirmek beni çok mutlu eder.

Kümeden çıkarken sabah güneşi yüzümü ısıtıyor. Sabah yemeğimize başlamakta geciktim bile, acele etmezsem üvey annem kesinlikle bu konuda yorum yapacak.

Şimdiden kaşlarının çatıldığını görebiliyorum ve vereceği ceza sadece bir kaş çatma olursa şanslı sayılırım.

Eve doğru koşarken, henüz uyanmamış olması ve mutfağı kontrol etmemiş olması için tanrılara dua ediyorum. Boş mutfağa girdiğimde rahat bir nefes alıyorum ve ateşin soğuk taşı ısıtmaya başladığını gördüğüm için minnettarım.

Bir başka ürpertiyle savaşıyor, bu sabahın ödülleri yavaşça tezgâhın üzerine koyuyorum. Bir an için onlara bakıyorum ve hala bir yumurtamın eksik olduğunu fark ediyorum.

Sanırım bu da benim için bir başka yumurtasız kahvaltı olacağı anlamına geliyor. Birkaç gün önce yaptığım bayat ekmekten geriye kalanlarla ve belki biraz peynirle idare etmek zorunda kalacağım. Şanslıysam arka raflardan birinde bir iki elma bile olabilir.

Düşündükçe midem gurulduyor, bu da bir gece önce Merelda'nın yaptığım yaban havucu yahnisini yetersiz bulmasının ardından yatağa aç girdiğimi hatırlatıyor. Babam döndüğünde onu karşılamak için ayakta kalmama bile izin verilmemişti.

Dönüp küçük kilere girerek bir parça domuz pastırması ve kendi yetersiz kahvaltımı aldım. Biraz ekmek, biraz kalıp peynir ve yarısı kızarmış bir elma.

İşe yarayacak.

Bir bez parçası alıp soğuk suyla ıslattıktan sonra ekmeğimi içine sarıyorum ve ısınması için ateşin yanındaki taşın üzerine koyuyorum.

Peynir parçamdaki küf tabakasını kazıyarak, ailemin geri kalanı için kahvaltı hazırlamaya başlarken, taneli elma ısırıkları arasında onu kemiriyorum.

Tezgâhın üzerinde asılı duran, babamın anneme düğün günlerinde hediye ettiği dökme demir tavaya uzanıyorum.

Ellerimi üzerinde gezdirirken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Annemin en sevdiği yer tam da bu mutfaktı; hamur yoğururken tatlı şarkılar mırıldanırken güneş ışığı ayaklarının dibinde birikirdi.

Tavayı ısınması için közlerin arasına yerleştirirken geçmişin hayaletleri bana eşlik ediyor, bir yandan da bugünün yumurtalarını bir kaseye kırıp koyulaştırmak için elimizde kalan az miktardaki sütü çırpmaya başlıyorum.

Bir zamanlar, şimdi bir ömür gibi gelen bu ev güneş ışığı ve sıcaklıkla yıkanır, odalar kahkaha ve sevgiyle doluydu.

Annem son nefesini verdiği anda kaybını tam olarak anlayamayacak kadar küçüktüm. Ölümünün beni hayata karşı katılaştırmasına izin vermemem için bana söz vermişti ve ben de bu dileği yerine getirmek için elimden geleni yapmışım.

Babam beni yeni eşi Merelda ile tanıştıran kadar, annemin ölüm isteğinin ağırlığını gerçekten anlamamışım. Sonunda sizi kırmaya kararlı bir dünyada yumuşak kalmanın ne kadar güç gerektirdiğini kavradım.

Tavayı alıp kalın dilimlenmiş pastırmaları dikkatlice dış kenarına dizdikten sonra sıcak kömürlere geri koyarken gözlerimin arkası yaşlarla doluyor. Ekmeğim artık yumuşamış ve sıcacık, bir gözüm cızırdayan tavada küçük lokmalar koparıyorum. Pastırmayı ters çevirip yumurta karışımını tavanın ortasına eklemekten önce bir süre bekliyorum, bu sırada aklım yine dolaşıyor.

Bazen, annem hala burada olsaydı hayat ne kadar farklı olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Şimdi, kendime birkaç saat ayırabilirsem şanslıyım, özellikle de babam iş için uzaktaysa, ki neredeyse her zaman öyledir.

Fazladan çalışmaktan memnun olduğuna yemin ediyor ama yüzünün nasıl yaşlandığını görüyorum. Bunu asla kabul etmez ama bana bir şeyler verebilmek için kendini paralıyor.

üvey annemin alıştığı türden bir yaşam tarzı.

Ne yazık ki ben de onunla birlikte bu yükün altına girdim, ama bunu ona asla belli etmedim. Babam gider gitmez Merelda hemen bana dönüyor, iki *değerli* oğlunun üzerine titrerken bana emirler yağıdırıyor.

Amadeus ve Cyprian'ı düşünmek bile midemin düğümlenmesine yetiyor ve kahvaltımın geri kalanını ertelememe neden oluyor.

Neyse ki aniden merdivenlerden gelen ağır ayak sesleriyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. Baba, onun ayak seslerini nerede olsa tanırım.

Bugünlerde hep acelesi var, ayakları tahtaya biraz fazla ağır basıyor. Bundan sonra hangi müşteriye ziyaret edeceğini ve güzel ciltli kitaplarından hangilerinin ellerine geçeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Önceden, yeni kapaklarını özenle hazırlarken onları okumama izin verirdi. Şimdi, bir kitabı en son ne zaman elime aldığımı hatırlamıyorum bile.

Ayağa kalkıp aceleyle tavayı tezgâha koyup kahvaltısını hazırlıyorum. Bir tabağa uzanırken, nefesimi tutup üvey annemin yumuşak ayak seslerini dikkatle dinlerken, onu takip etmemeleri için dua ediyorum.

Ama takip ediyorlar. Tabii ki, her zaman yaparlar.

İç çekerek, mutfak kapısına doğru dönmeden önce hızlıca bir parça pastırma ve yumurta tabağına koyuyorum.

"...gerçekten, Leoric. Her gitmen gerektiğinde adımlarını yavaşlatman ailemizi önemseyip önemsemediğini merak etmeme neden oluyor. Gerçekten önemsiyor musun?" diyor Merelda, sesinin tizliği kapının hemen önünde duraksamama neden oluyor.

"Öyle deme canım," diye cevap veriyor babam, kendi sesi alçak ve yumuşak. "Ailemizi çok önemsemediğimi biliyorsun ve sana bakmak için her zaman elimden geleni yapıyorum."

"Ama yine de tereddüt ediyorsun," diye somurtuyor Merelda. "Eğer teslimatta bir an bile gecikirsen lordun yüksek bir indirim için ısrar edeceğini biliyorsun."

Bunun üzerine kalbim sıkışıyor.

Şimdiden gidiyor mu? Babam son gidişinde en az bir hafta evde olacağına söz vermişti.

Tabağı tezgâha koymak için geri döndüğümde, babama veda etmek ve belki de aralarındaki anlaşmazlığı sona erdirmek için acele ediyorum. Merelda'nın araya girmemden hiç memnun olmayacağını biliyorum ama babamın yokluğunun acısını bana çektirmeyecek değil ya.

Ellerimi eteklerime silerken, kapıya yaklaşırken bu düşüncelerle dikkatim dağılıyor. O kadar dalgınım ki yaklaşan sesleri duymuyorum.

çok geç olmadan ayak sesleri.

Kapı açılıyor ve doğruca Amadeus'a koşuyorum, geriye doğru tökezlerken küçük bir şaşkınlık gıcirtısı çıkarıyorum. Beni yakalıyor, eli üst koluma dolanıyor ve dudaklarının kenarından yavaşça sırtıyor. "Merhaba," diyor, boştaki elini uzun altın sarısı saçlarında gezdirirken mavi gözleri kararıyor, bir anlığına yüzüne düşmesine izin verdikten sonra tekrar sallıyor. "Ben de tam senin nerede olduğunu merak ediyordum.

yapmalıyım."

Beni hemen serbest bırakmasını istemek için ağzımı açıyorum, ön kapının açıldığını duyduğumda çaresizlik kalbimi sıkıştırıyor.

Babama veda etmek zorundayım. Değişen yıllar boyunca sürdürmeyi başardığımız tek gelenek bu. O burada değilken geceleri uyumama yardımcı olan tek şey... Bu ve seyahat ederken onu koruması için tanrılara gönderdiğim dualar. Onu bana sağ salim getirmesi için.

Bu sefer ne kadar kalacağından emin değilim ve gitmeden önce onunla bir an bile geçirebilmek için neredeyse her şeyimi verirdim. O dönene kadar beni idare etmesi için ihtiyacım olan tek şey birkaç saniye.

"Bırak beni," diyorum, sesime olduğundan daha fazla çelik katmaya çalışarak.

Bunun üzerine sırtışı daha da genişliyor. "Hiç sanmıyorum."

Bunu söylerken gözlerinin parlaması midemi bulandırıyor. Eli kolumda sıkılaşıyor, sanki bunu yaparken bana sahip çıkıyormuş gibi beni kendine çekiyor.

Sanki beni sahiplenebilirmiş gibi.

Ne kadar küçük olursa olsun, kendimi tam boyuma çekerken öfke göğsümde yanıyor. Yine de Amadeus'un benden birkaç santim üstünlüğü var, ama bu onun istediği gibi üzerimde yükselmesine yetmiyor.

Bakışlarına karşılık vererek gözlerimi kısıyorum.

"Bırak beni yoksa çılglık atarım," diye fısıldıyorum. "Beni buradan duymayacaklarını mı sanıyorsun?"

"Yani? Senin sözünü benimkine tercih edecek değiller ya."

Sözlerindeki gerçek canımı yakıyor ve bir an için dilimi unutuyorum. "En azından insanları ikna etmek için annemin arkasına saklanmak zorunda kalmıyorum.

inan bana."

"Ben *sinmem*," diye tıslıyor Amadeus, daha uzun görünmek için çenesini kaldırırken gözleri parlıyor.

Bir saniye sonra, işleri kendim için daha da kötüleştirdiğimi fark ettiğimde dilimi ısırıyorum.

"Ben- ben öyle demek istemedim-" diye başlıyorum ama diğer elini boğazıma götürünce sözlerim yarıda kesiliyor. Sırtım duvarın soğuk taşına yaslanana ve kollarım arkamda sıkışana kadar beni geriye, mutfağın içine doğru ittiğinde gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

"Şimdi de sinmiş gibi mi görünüyorum, kardeşim?" diye alay ediyor, gözleri aşağıya iniyor. "Ne yazık ki benim tipim değilsin. Sana yapacağım şeyler. Sana yapmam için bana *yalvaracağın* şeyler."

Öne doğru kayarken parmakları boğazımda sıkılaşıyor ve bana karşı duyduğu ahlaksız arzusun içime işlediğini hissettiğimde nefesimi tutamıyorum. Bana sırtıttığında yanaklarım alev alev yanıyor ve aramızda gerçekten ne kadar az şey olduğunu fark ediyorum.

"...gerçekten, Merelda," babamın bıkkın sesi dikkatimizi kapıya doğru çekerek geliyor, "Hazel ona veda etmezsem endişelenecek."

"Saçmalık," diye karşılık veriyor Merelda soğuk bir kahkahayla. "Kız büyüdü artık. Sürekli üzerine titreyerek onu başka erkekler için şımartacaksın. Hadi bakalım, araba hazır. İşte, al bunu, o koyu halkalarına iyi gelecek. Acele et, müşterilerimizi bekletmemelisin."

"Bir dakika bile sürmez."

Merelda ayağını yere vurarak kızgın bir ses çıkarıyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, küstah bir çocuk gibi babama surat asışını hayal edebiliyorum.

Amadeus'un burada benimle olduğunu biliyor mu, yoksa babamın bir an önce evden çıkmasını mı istiyor ki bana emirler yağdırmaya devam edebilsin diye düşünmeden edemiyorum.

"Karına veda etmek senin için yeterli değil mi Leoric? Ben senin için yeterli değil miyim?"

Merelda'nın sesinde midemi düğümleyen bir küstahlık var. Amadeus rahatsızlığımı hissetmiş gibi görünüyor, beni duvara daha da bastırırken sırtışı büyüyor.

"Pekâlâ," diye iç geçiriyor babam. "Hazel! Ben gidiyorum, beni duyabiliyorsan gel de vedalaş."

Cevap vermeye başlıyorum ama Amadeus elini boğazımdan ağzıma doğru kaydırarak beni susturuyor. Babamın umut dolu duraklamasının ağırlığı kalbimi ezerken parmakları yanaklarımın çukurlarına giriyor.

Sessizlik birkaç saniye boyunca sürüyor ve o benim cevabımı bekliyor ama karşımdaki zalim sayesinde cevap gelmiyor. Hayal kırıklığı gözlerimden yaşlar akmasına neden oluyor, onları tutmak için mücadele etsem bile.

"Gördün mü," diyor Merelda, "o kız böyle aptalca küçük şeyler için çok yaşlı.

Hadi şimdi, git bakalım."

Ağır ön kapının açılıp kapandığını duyana kadar bir saniye daha geçiyor. Gidiyor, hem de benden bir veda bile almadan.

Amadeus'a karşı kıvranıyorum, ama o sadece eğilip sıcak nefesini yüzümde gezdirirken kısık bir kıkırdama çıkarıyor.

"Biliyor musun," diye fısıldıyor, eli başparmağını alt dudağımda gezdiriyor, "artık yalnız kalabildiğimize göre, belki de tam benim tipimsin."

Kendimi durduramıyorum, şansımı deniyorum ve elini ısıırıyorum. Sertçe.

"Seni *kaltak*," diye küfrediyor Amadeus, ısırığı incelemek için elini havaya kaldırmak üzere benden geri çekiliyor. Yaklaşan ayak seslerine rağmen içimi kaplayan küçük memnuniyet gülümsemesine engel olamıyorum.

Merelda kapıyı açıyor, çilek sarısı saçları modaya uygun bir şekilde tepesinde toplanmış. Genç ve güzel, ama beni görünce yüzünün aniden buruşması bunu görmeyi zorlaştırıyor.

Oğlunun eline ve dişlerimin şeklindeki kırık deriye bir kez bakması bile odayı geçmesine yetiyor. Açıklamak için ağzımı açıyorum ama avucu yanağıma çarpıyor ve gözlerimden yeni yaşlar akarken dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Onun şeklini bozmaya nasıl *cüret* edersin, seni nankör küçük sıçan," diye tükürüyor. "Görünüşe göre son zamanlarda sana karşı çok hoşgörülü davranmışım. Kahvaltını bitir, sonra da ahırını temizle. Oh, ve yabancı otlar onları boğmadan önce sebzelerle de ilgilen."

Gözyaşlarımı zor tutarak yutkunuyorum ve bir kez başımı sallıyorum. Cezamı ne kadar çabuk kabul edersem, o kadar çabuk kaçabilirim. Gözleri bana dikiliyor ve bir an için beni yakaladığından endişeleniyorum.

Ama dönüp mutfak kapısına doğru ilerliyor.

"Ve bugün akşam yemeğinde et servis ettiğinden emin ol," diye ekliyor ve mutfaktan çıkmadan önce bana bakmak için duraklıyor.

Yüzümü buruşturuyorum, bunun bir tavuğu daha kaybetmek anlamına geleceğini ve yakın zamanda başka bir tavuğun yumurtadan çıkmasının mümkün olmadığını biliyorum. Yine de hiç vakit kaybetmeden ayağa kalkıyorum, Amadeus'un yanından geçerken yanaklarımdaki yaşları silme zahmetine bile girmiyorum.

Arka kapıyı açarak diğer üvey kardeşim Cyprian'a çarpıyorum ve bu sırada neredeyse ikimiz de yere düşüyoruz. Beni yakalıyor ve şaşkınlıkla bana göz kırparken ikimizi de sabitliyor.

"Hazel, ne-" diye mırıldanıyor, kaşları çatılmış bir halde Amadeus'a bakıyor.

Sorusunu tamamlayamadan geri çekiliyorum, etraftan dolanıyorum ve aceleyle bahçeye geri dönüyorum.

Ayaklarım beni patikanın ufalanan taşlarının üzerinden geçirip çimenli tepeden aşağı, umutsuzca onarıma ihtiyaç duyan ahşap çite doğru götürürken hiç vakit kaybetmiyor. Araba çoktan geçmişti ama yine de çok geç olmayabilirdi.

Kırık çıtaların üzerinden atlayarak, çimenlerin üzerinden aşağıdaki küçük vadiye ve evimizden uzağa giden yolun sonuna bakan büyük, yaşlı bir ağaca doğru koşuyorum.

Tepenin dibindeki yolu görebilmek için alçak dalları hızla aşıyorum.

Burası her zaman babama el sallamak için geldiğim yer, ama bugün beni uğurlayacak bir araba yok ...

Sadece yola geri dönmeye başlayan bir toz bulutu.

HAZEL

Kırık çit parçasına geri dönüp iç geçiriyorum ve ona yaslanıyorum. Ağaçlara ve yolun ötesine bakarken, zihnim babam ve önündeki yolculukla ilgili endişelerle dolup taşıyor.

Elimde değil ama keşke bir zamanlar yaptığım gibi ona eşlik edebilseydim diyorum. Birlikte yıpranmış yollarda seyahat eder, küçük köyleri ve insanların ondan alışveriş yapmak için can attığı kalabalık kasabaları ziyaret ederken güler ve hikayeler paylaşırdık.

Onunla en son ayrıldığımdan beri çok uzun zaman geçti. En son baş başa kaldığımız andan beri.

Gözlerim hâlâ ileriye dikili, aniden artık yalnız olmadığımı fark ediyorum. Gerilerek yavaşça omzumun üzerinden bakıyorum ve Cyprian'ın birkaç adım ötede durduğunu görüyorum.

Yaklaştığında burnum kırılıyor, alkol kokusu ondan yayılıyor. Neredeyse siyah olan saçlarının koyu kırmızısı yüzünün etrafına hoyratça dökülüyor, alnını kaplayan terin arasından bana bakıyor. Bakışlarımı kaçırarak kanlı ve morarmış eklemlerine bakıyorum.

Bütün gece köyün meyhanesinde kavgı edip içki içtiğine hiç şüphem yok.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi kısık.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için kalkıyor, deniz yeşili derinliklerinde parıltıyan güneş ışığı her nasılsa sadece altlarında oluşan koyu halkalar tarafından iyileştiriliyor. Kaba görünüşüne rağmen, bana attığı orantısız sırtışta hâlâ bir çekicilik olduğunu ben bile kabul etmek zorundayım.

Belki de bunun nedeni o hüzünlü gözlerinin ardında onun hiç belli etmediği daha fazla şey olduğunu bilmemdir.

İçimi çekiyorum, çitlere yaslanmaya başladığında onu izliyorum. Uzun bir süre hiçbir şey konuşmuyoruz, ama benimkiler toprak yola dönerken onun gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Hey, orada ne oldu?" diyor, başını eve doğru sallayarak.

Omuz silkiyorum. Doğrusu ona nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Sorduğu sorular, vermem gereken cevaplar için fazla basit.

Dakikalar aramızda sessizlik içinde geçerken, onun sabırsızlandığını hissedebiliyorum. Cyprian omuzlarını ve boynunu yuvarlıyor, hareketleri beni zorluyor.

Böylece çit, eklenen stres altında inliyor.

"Hadi, bana anlatabilirsin," diye bastırıyor Cyprian, gözlerimi tekrar kendisine çekmek için beni dürtüyor.

Ona doğru dönüp, ağzının payını vermeye hazırlanırken içimdeki kızgınlık alevleniyor.

Ta ki gözleriyle karşılaşana kadar.

Bakışlarında gerçek bir endişe ve özen gördüğüme yemin ettiğimde, hızlı kelimeler dilimde kayboluyor. Bir an için, bana bakarken neredeyse ayık görünüyor.

Yanağımı ısırarak, kendimi birdenbire ona gerçeği söylemenin eşiğinde buluyorum. Uzun zamandır içimin derinliklerine gömdüğüm kelimelere hayat vermenin.

Cyprian ve ben hiçbir zaman yakın olmadık, o her zaman içine kapanmayı tercih etti ve neden ona içimi dökme isteği duyduğumdan emin değilim. Annesi ve kardeşi hayatıma girdiğinden beri ne kadar mutsuz olduğumu anlatmak için.

Yıllar geçtikçe nefretimi büyütmemenin ne kadar zor olduğunu. Onlar hayatıma girip her şeyi değiştirmeye başladığından beri hayatımda hiçbir şeyin doğru gitmediğini.

İlk başta, tek çocukluk arkadaşım olan seyise ve annem öldükten sonra aşçılığımızı ve hizmetçiliğimizi üstlenen annesine veda etmek anlamına geliyordu. Sonra, evin arka tarafındaki en küçük odaya taşınmak demekti. Kış aylarında soğuğu, yılın geri kalanında ise böcekleri içeri alan kırık bir penceresi olan odaya.

Sırada ev işleri vardı. Merelda'nın kendi oğulları için çok aşağı ya da çok kadınsı bulduğu işlerle ilgilenmek için şafaktan önce kalkmak.

Bu sadece yarısıydı ve babamın mutluluğu uğruna hepsine gülümseyerek katlanabilirdim, ama sonra onu da benden aldı ... ve onunla bir daha seyahat etmem yasaklandı.

Babam bu konuda onunla mücadele etti, ancak o, genç bir kadının onunla birlikte olmasının skandala davetiye çıkardığını ve kendisinin itibarını mahvedebileceğini iddia ederek geri adım atmadı.

Böylece karar verildi ve ben burada onun gözetimi altında kalmaya zorlandım. Dünyada tamamen ve yapayalnızdım, varlığımı hatırlarlarsa bana eziyet edecek tek kişi zalim üvey ailemdi.

Yavaş yavaş, babamın aylık seyahatleri daha da arttı ve daha uzun sürelere yayıldı.

Merelda'nın pahalı zevkleri.

Artık çoğu hafta o burada olmadan geçiyor. Merelda'nın benim için bulduğu bitmek bilmeyen işlerle uğraşırken günlerim onu özlemekle geçiyor.

Bu beklenmedik yolculukla birlikte, doğum gününden önce dönmeyeceğinden endişelenmeye başladım. Üvey annemin bana hatırlatmaya çok istekli olduğu gibi, aileyi geçindirmek yerine günü kutlamak için burada olmasını istediğim için çocukça davranıyordum.

Ama biliyorum ki, o olmadan, gün hiç anılmadan geçip gidecek.

Belki de Merelda'yı hayatımıza soktuğu anda kaybettiğim şeyi istediğim için bencilim. Sadece ikimizin olduğu günleri özlediğim için.

O anların ne kadar değerli olduğunu bilseydim, biraz daha sıkı tutunur ve parmaklarımın arasından kayıp gitmelerini engellemek için biraz daha fazla mücadele ederdim. Şimdi tek istediğim babamla eskiden olduğu gibi bir gün daha geçirmek.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan süzülerek beni şimdiki zamana geri döndürdü. Şu ana kadar kalp ağrımın derinliğini fark etmemiştim.

Gözlerim hâlâ beni izleyen Cyprian'a kayıyor. Bir an için, bakışlarında garip bir farkındalık var.

Dönüp elini bana doğru kaldırdığında, artık fazlasıyla aşına olduğum alkol sisi yükseliyor. Verdiğim tepki karşısında yüzündeki acıyı görüp irkiliyorum.

Sanki sonunda ne yapmak üzere olduğunu anlamış gibi eli yüzümden birkaç santim ötede donuyor.

"Hazel," diyor, sesi gözlerinin yumuşaklığıyla sert bir tezat oluşturuyor.

"Ne kadar tatlı, değil mi?"

Cyprian elini bırakıyor ama korkarım artık çok geç. Onun yanından geçerken, Amadeus'un adımlarını izliyorum. Benimle küçük kardeşi arasında bakışırken sırtlıyor.

Cyprian'ın omzuna bir el atarak, durumu yanlış anladığını ve gözyaşlarımı kardeşinin yaptığını sandığını anlamam bir saniye sürüyor.

"Bunu nasıl yaptın?" Amadeus soruyor ama gözleri benden hiç ayrılmıyor. "Sanırım zor olmadı, zaten her zaman gözyaşlarının eşigindeymiş gibi görünüyor. Belki de bazen gülümsemeyi denemelisin. Sence de bizim için gülümsese daha güzel olmaz mı kardeşim?"

"Sen etraftayken gülümsemeye degecek bir şey yok."

Sözlerim üzerine gözleri parlıyor, daha fazla gülümsememi önerdiği için tiksintiyle ona tükürüyor. Sanki bunu yapmakta giderek zorlanmamın nedeni o ve ailesi değilmiş gibi.

Parmak eklemlerinin Cyprian'ın omzunda beyazlaşmasını izliyorum ve aklımdan bana nasıl bir ceza vereceğini merak ediyorum.

"Annem senin hakkında haklıymış," diye alay ediyor Amadeus. "Gerçekten de nankör bir sürtükten başka bir şey değilsin. Biri sana bu dünyadaki yerin hakkında gerçekten bir ders vermeli."

"Eğer durum buysa, bunu kendini olduğundan daha yüksekte görmeyen birinin öğretmesini tercih ederim."

Amadeus göz açıp kapayıncaya kadar Cyprian'ın yanından geçip gitti, ani hareketinin gücü onun sarhoş bir şekilde geriye doğru tökezleyerek yere düşmesine neden oldu. Gözlerimi onun öfkeli bakışlarıyla buluşturmak için kaldırdığımda korkuya teslim olmayı reddederek doğruluyorum.

Beni çitlere doğru itiyor, sırtarak sırtıma vuruyor ve istem dışı bir acı homurtusu çıkarmamı sağlıyor.

"Dikkatli ol kızım," diye uyarıyor, bir adım daha yaklaşarak. "Baban seni kurtarmak için burada değil. Belki de sonunda sana gerçekten iyi olduğun tek şeyi göstermemin zamanı gelmiştir."

Amadeus bana doğru uzanıyor, vücudunu bedenime bastırırken parmakları yakamın altına dalıyor. Göğsümdeki bağcığı açarken hareketsiz kalıyorum, dizini bacaklarımın arasına sıkıştırırken diğer eli eteğime kayıyor. Zihnim yarışıyor ama bedenim şokta kalıyor.

İstedliğini elde edecek ve ben onu durduramayacak kadar korkuyorum.

Sonra, her şey başladığı gibi aniden, büyük bir elin Amadeus'u benden geri çekmesiyle duruyor.

"Hadi ama Deus," diyor Cyprian, kelimeleri birkaç dakika öncesine göre çok daha bulanık. "Kahvaltı nerede? Yemeğe ve belki biraz şaraba ihtiyacım var. Hayır, *kesinlikle* daha fazla şaraba."

Amadeus bir an ona dik dik bakıyor, sonra rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kayarken bana bakıyor ve sikini elinde tuttuğunu yeni fark ediyorum... ya da en azından görebildiğim kadarını.

"Şimdiye kadar yeterince içmedin mi *kardeşim*?" diye tıslıyor. Cyprian buna homurdanıyor.

"Yeterince şarap diye bir şey olduğunu bilmiyordum," diye cevap veriyor. "Ayrıca, karnımızın doyduğundan emin olmak onun görevi değil mi? Ne kadar uzun süre dışarıda kalırsak

burada, iyi bir yemek yiyene kadar daha uzun süre."

Bir an için Amadeus'un benden bu kadar kolay vazgeçeceğini sanmıyorum ama sonra vazgeçiyor. Sanki bir işaretmiş gibi, yüz hatları değişiyor ve bir can sıkıntısı maskesi takınıyor. Kendi kendine homurdanarak pantolonunun içine geri dönüyor ve ben rahatlayarak iç çekmemeye ya da onun istenmeyen dikkatini tekrar üzerime çekecek bir şey yapmamaya dikkat ediyorum.

Elini uzun sarı saçlarının arasından geçirerek, bana sırtını dönmeden önce kıyafetlerini düzeltiyor. Bir kolunu Cyprian'ın omuzlarına dolayarak, son bir söz söylemeden ya da bana bakmadan kardeşini de peşinden sürükleyerek eve doğru yola koyuluyor.

Sadece Cyprian arkasına bakıyor, gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor. Bana tuhaf bir bakış atıyor, gözleri hiç alışık olmadığım bir şekilde bana doğru yumuşuyor.

Benim bir kadın olduğumu yeni fark etmiş olmasından endişelenmeden edemiyorum, ki ağabeyi ilk tanıştığımız andan beri bunu kabul etmekte hiç vakit kaybetmedi. Beni kardeşinden gerçekten önemseydiği için mi kurtardı, yoksa öylece durup izleyemediği için mi?

İkisi gözden kaybolur kaybolmaz çitten uzaklaşıyorum ve avucuma bakarken acı içinde tıslıyorum.

Avucumdan tek bir tahta parçası çıkıyor ve yüzeyinde küçük bir kan damlası oluşmaya başlıyor. Ürpererek, ağrıyan belimi ovmadan önce elimden çekiyorum.

Ne yazık ki Cyprian bir konuda haklıydı. Daha fazla yara bere içinde kalmadan kahvaltıyı hazırlamak için acele etsem iyi olacak. Yine de, omzumun üzerinden geriye bakmak için bir an duraksıyorum.

Babam gideli çok oldu ama yine de kendimi onun iyi olacağına dair bir işaret beklerken buluyorum. Zamanla geri döneceğini.

Bunun yerine, boş bir yolla baş başa kalıyorum. Tek bir iç çekişle çitten uzaklaşıyorum.

Şimdiye kadar tanrıların yakarışlarımı duymasını ummaktan daha iyisini bilmeliydim.

HAZEL

Babamın dönmesini beklerken günler geçiyor, o gittikten sonraki ilk gece yediğim sopadan dolayı sırtımda oluşan morluklar hala iyileşiyor.

Cezalarımın izlerinin asla çıplak gözle görülememesini sağlamakta her zaman başarılı olmuştur.

Merelda'ya banyo yaptırmak için tepenin dibindeki kuyudan su taşıırken acı içinde yüzümü buruşturuyorum. Uyanık olduğu her anı doldurmak için bulduğu sonsuz gibi görünen görevlerden sadece biri.

Nefes almak için duraksamalı mıyım? Yatmadan önce bitirmem gereken bir düzine iş daha eklerken tembelliğimden şikayet ederek peşime takılacak.

Mutfaktaki olaydan sonra Merelda uyanık hayatımı olabildiğince çekilmez hale getirmeye kararlı görünüyor. Babamın bir an önce dönmesi için dua ederek sessizce işlerimi yapmaktan başka çarem yok... ya da onun dikkatini dağıtacak başka bir şey.

Yorgunluktan her gece daha da geç yatıyorum. Sadece ev işleri bana zarar vermekle kalmadı, Amadeus beni köşeye sıkıştırmaya niyetli olduğunu açıkça belli etti.

Ne kadar yorgun olursam olayım buna izin vermeyeceğim.

Onun ilerlemelerinden kaçmak günümün sürekli bir parçası haline geldi ve bir zamanlar güvenli sığınağım olan evde köşelere bakarken ve kendimi gölgelere sıkıştırırken sık sık kendimi gergin buluyorum.

Neyse ki kapıma yerleştirmeyi başardığım derme çatma bar geceleri beni güvende tutuyor.

Sabah uyandığımda, önümdeki güne hazırlanırken göz kapaklarım ağırlaşıyor. Kendimi yataktan sürüklemek gittikçe zorlaşıyor.

Sabah işlerimi yaparken, duvarların taşlarına karışmak için elimden geleni yapıyorum. Daha şanslı olsaydım, üvey ailem varlığımı unutturdu. Yine de Merelda ve Amadeus'un aklından geçen en uzak şey bu gibi görünüyor.

Öte yandan Cyprian dikkatlerinin dağılmasını benimsemiş gibi görünüyor. Babamın gittiği sabah kahvaltıdan beri onu bir an bile görmedim.

Şimdi, Merelda'nın hoşnutsuzluğuna rağmen, eve son dönüşünün üzerinden günler geçti. En küçük oğlu için endişelenerek yerde volta atarken sözleri bana karşı her zaman daha keskin olsa da, elleri öyle değil.

Ancak topuklarının ahşap zeminde çıkardığı sabit gümbürtü durduğunda düşüncelerimden sıyrılıyorum, kulaklarım ani sessizlikten dolayı diken diken oluyor.

"Cyprian, canım, sen misin?" Merelda elindeki yüzükten endişe duyarak ön girişe bakarken sesleniyor.

Odanın diğer ucunda olduğum yerde geriliyorum, son birkaç saatimi yorulmak bilmeden ovarak geçirdiğim yerden yavaşça kalkıyorum. Cyprian'ın her zamankinden çok daha kötü görünen adımlarını görmeden önce uzun bir duraklama oluyor.

Gözleri beni bulduktan sonra hızla uzaklaşıyor... tıpkı babam gittiğinden beri eve her dönüşünde olduğu gibi.

Eşyalarımı toplayarak, ikisini de olabildiğince çabuk geride bırakmak için sessizce odanın içinde ilerliyorum. Yemin ederim gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, kendi gözlerimi yere dikmiş olsam bile.

"Nerelerdeydin sen?" Merelda soruyor, sesi kuru.

Merelda'nın dikkatini üzerime çekmek istemediğimden, onun cevap vermesini beklerken Merelda'nın görüş alanının hemen dışında duraklıyorum. Ona bakma cesaretini gösterdiğimde, annesine göz ucuyla bile bakmadan beni izlediğini görüyorum.

Gözlerimi hızla tekrar kaçırırken kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Cyprian, hemen bana cevap ver!"

Yine hiçbir şey söylemiyor, bu kez koridorda kaybolmak için dönüyor, Merelda arkasından bakmak için kapıya doğru koşarken bile.

Yatak odasının kapısının çarpmasıyla ikimiz de irkilene kadar Merelda'nın alt dudağını dişlerinin arasına alıp endişelenmesini izliyorum. Nerede olduğu ve şüphesiz yakında yine nerede olacağı belli.

Kıyafetlerini değiştirecek, tekrar ortadan kaybolmadan önce yırtık ve kanlı giysilerini geride bırakacak. Şanslıysa, mutfaktan bir şeyler atıştıracak kadar uzun kalabilir ama bu pek olası değil.

Merelda bana dönüp bakmadan önce kendi kendine "Şu çocuk," diye mırıldanıyor. Gözlerini kısarak, "Sen, kızım. Senden onun giysileriyle ilgilenmeni bekliyorum. Sabaha kadar ıslatılıp onarılmalarını istiyorum. Ona yiyecek bir şeyler de getir, hemen şimdi."

Buna verebileceğim her türlü cevabı yutuyorum ve sadece bir kez başımı sallıyorum.

"Siz yatmadan önce yerlerin pırıl pırıl olmasını bekliyorum. Tavuk kümesinin de temizlenmesi gerekiyor ve kiler karınca toplamış gibi görünüyor. Oh, ve sanırım akşam yemeğinde tavuklu börek yiyeceğiz."

Bunun üzerine dilimi ısırdım. Birkaç tavuğumuz kaldığından bahsetmek onu sadece öfke krizine sokacaktır. Koridorun sonundaki bir odada kaybolmadan önce bir süre daha beni izliyor ve sonunda beni günümü geçirmem için yalnız bırakıyor.

Kilidin sesini dinliyorum, sonunda duyduğumda yüzümde küçük bir gülümseme oluşmasına izin veriyorum. Günün geri kalanında olmasa bile saatlerce dışarıda olmayacak.

Orada ne sakladığını ve böyle günlerde içmeyi sevdiği tuhaf zihin değiştirici karışımları biliyorum.

Bunlar en sevdiğim günler. Amadeus'un hiçbir yerde bulunmadığı ve Merelda'nın her hareketimi incelemeden çalışmak için yalnız kaldığım günler.

Temizlik malzemelerimi mutfığa bırakıp ellerimi yıkadıktan sonra küçük bir tabak yemek ve bir bardak su koyuyorum. Görevimin bir sonraki kısmından korkarak tezgahın üzerindeki eşyalara bakıyorum.

Belki de hepsini Cyprian'ın kapısının önüne bırakabilirim.

Planımdan memnun bir şekilde sessizce yukarı çıkıyorum. Cyprian'ın kapısının önünde durakladığımda, içeriden gelen garip bir ses duyunca kaşlarımı çatıyorum.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama sonra vazgeçip yemek tabağını yere koymak için eğiliyorum. Ancak, ben bunu yapamadan kapı açılıyor.

"Hazel," diyor Cyprian keskin bir fısıltıyla. "İçeri gel."

Tereddüt ediyorum, reddetmek için bir neden bulmaya çalışırken hâlâ yarı eğik duruyorum. Doğrulurken bir şeyler söylemeye başlıyorum ama gözlerim onun çıplak göğsüne takılınca duruyorum.

"Ne oldu?" Nefes nefese kaldım.

"Lütfen, burada olmaz," diyor, gözleri bakışlara doğru kayarken bir kenara çekiliyor ve beni odasının içine çekmek için uzanıyor, kapıyı hızla arkasından kapatıyor.

"Bunu sana kim yaptı?"

Öksürüğe dönüşmeden önce keskin bir kahkaha atıyor.

"Bunu kendime *ben* yaptım," diye cevap veriyor tekrar konuşabildiğinde, yanımdan geçip gardırobunu açıyor ve yeni bir gömlek çıkarıyor.

Gövdesindeki kanlı yırtıklara ve morluklara bakmaktan kendimi alamıyorum. Daha iyi bilmesem, neredeyse ölesiye dövüldüğüne yemin edebilirdim.

son birkaç gün içinde hayatının bir noktasında. "Söyle bana, dürüstçe. Ne oldu?"

Cyprian iç geçiriyor, omuzları bir an geriliyor, sonra yenilgiyle başını eğiyor ve yavaşça dönüp bana bakıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve bir an için içlerinde uzun zamandır hissettiğim o karanlık hüznün okyanusunu görüyorum.

"Bir kavgaya karıştım, hepsi bu. Yeni bir şey değil." "Ama bunu sana kim yaptı?"

Cyprian, "Bakın, bunu kendime yaptığımı söylediğimde yalan söylemiyordum," diye cevap veriyor. "Kavgayı ben seçtim. Dövüşmek *istedim*. Acı hissetmek istedim."

Ona göz kırpıyorum. Elbette kavgaya karışması yeni bir şey değil ama onu hiç böyle görmemiştim.

Bildiğim kadarıyla Cyprian dövüşlerini kaybetmez.

"Neden?"

Gardıroba dönerken gözlerini benimkilerden ayırıyor.

"Çünkü," diye başlıyor, "çünkü ben de bunu hak ediyorum. Ailemin sana yaşattıklarını hissetmeyi hak ediyorum. Seni koruyacak kadar erkek olamadığım şeyleri."

Temiz bir pantolon alıp yatağın üzerine atarken duyduklarımı inanmakta güçlük çekiyorum. Yeni gömleğini çekiştirmeye başlamasını izliyorum.

"Bekle," diyorum ve hareketinin ortasında duruyor. "Bu haldeyken daha düğmelerini ilikleyemeden gömleği mahvedeceksin."

Cyprian başını hafifçe yana eğiyor, bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında kaşları çatılıyor. Tabağı komodinin üzerine koymak için döndüğümde neredeyse aynı hızla bakışlarımı kaçırıyorum.

Yanına geçip önlüğümün cebinden temiz bir bez çıkarıyorum ve göğsündeki yırtıklardan birine hafifçe bastırmadan önce bir fincan suya batırıyorum. Acı içinde tıslamıyor bile, burun deliklerinin hafifçe genişlemesi ona rahatsızlık verdiğimin tek göstergesi.

Cyprian konuşmuyor, onun yerine ben vücudunun üst kısmındaki taze ve kurumuş kanı dikkatlice temizlerken sessizce izlemeyi tercih ediyor.

"İşte, şimdilik bu kadar yeter," diyorum ve ona son bir kez bakmak için geri çekiliyorum. Cildi hâlâ dövüşün izlerini taşıyor olsa da kandan arınmış.

Gözlerim onun üzerinde gezinirken, formunun güzelliğine hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. Büyük şehirlerde gördüğüm heykellere hiç benzemiyor.

Şehirler. Amadeus'tan daha uzun boylu, vücudu orantılı ve savaşmak için bilenmiş.

Gözlerim aşağıya inip karın kaslarının çizgilerini izlerken aniden başka tarafa bakıyorum. Az önce ne yaptığımı fark ettiğimde yanaklarım ateşle yanıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Cyprian, yaklaşıyor ve bir parmağıyla çenemi hafifçe kaldırmak için uzanıyor. Uzaklaşmadan önce uzun bir süre gözlerinin içine bakıyorum.

"Önemli bir şey
değildi." "Hazel-"

Utanç ve ateş yüzümü boyamış bir halde odadan çıkarken ne dediğini duyacak kadar uzun kalmıyorum.

İşlerimin geri kalanını kendi titizliğimi umursamadan gelişigüzel bir şekilde bitiriyorum, ancak Merelda'nın bağırdığını duyduğumda tekrar eve yaklaşmaya cesaret edebiliyorum.

Bir ağacın arkasına saklanıp Cyprian'ın ön kapıdan çıkışını izliyorum, annesinin onu durdurmak için umutsuzca çabaladığı sırada kolunu çekip kurtarıyor.

"Cyprian, hemen buraya gel! Seni uyarıyorum, eğer baban bunu duyarsa-"

"Babam mı?" Cyprian acı acı gülererek ona doğru döner. "Babam öldü, yoksa bunu çoktan unuttun mu?"

Merelda oğluna doğru tehditkâr bir adım atarken bir an için cevap vermiyor.

"Benimle böyle konuşamazsın," diye tıslıyor. "Hoşuna gitse de gitmese de ben senin annemim. Senin için neler yapmak zorunda kaldığımı asla anlayamayacaksın-"

"Hayır, bu konuda haklısın," diye sözünü kesiyor Cyprian, tiksintiyle başını sallayarak. "Asla anlayamayacağım."

Merelda arkasından boşuna bağıırken, o döner ve hışımla gözden kaybolur. Geri gelmeyeceği belli olduğunda, Merelda aniden büyür

Sakin. Eve dönmeden önce birkaç tutam saçını geriye doğru tararken yüzü kararıyor.

Kapı çarparak kapanıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

Kümeşe doğru ilerlerken akşam yemeği için ne sipariş ettiğini hatırlayınca rahatlamam kısa sürdü. İlgilenmem gereken onca şey arasında, kasaplık hiç kolaylaşmayan tek görev.

Bunun hayatın bir gerekliliği olduğunu anlıyorum ama tavukları kesmeye başladığımdan beri daha da zorlaştı. Yumurtaları için yetiştiriliyorlardı ve ben onları her zaman arkadaşlarım olarak gördüm, yenmeleri için değil.

Daha önce kilerdeki karıncaları temizlerken topladığım bir avuç artığı önlüğümün cebinden çıkarıp yere saçıyorum. Gözlerim ortada duran tek parça elmaya takıldı.

Üvey ailemi beslemek için hangi tavuğun öldürüleceğini böyle seçiyordum, hayatlarını kadere bırakarak.

Tavuklar minnetle gıdaklıyor ve ben de son lokmalarını da bitirip geceyi geçirmek üzere kümeşe girene kadar onları gözyaşları içinde izliyorum.

Elma parçasını yiyen tavuğun önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde gözyaşlarım gözlerimi kör ediyor.

"Çok üzgünüm," diye boğuluyorum, onu kolumun kıvrımına sıkıştırmadan önce nazıkçe sevmek için uzanıyorum. "Çok, çok üzgünüm Florence."

Kümeden ayrılıp yavaşça eve doğru yürürken Florence'ı sevmeye ve birlikte geçirdiğimiz zamanların tatlı anılarını fısıldamaya devam ediyorum. Kalbim göğsümde parçalanıyor ama onun hakkında sevdiğim her şeyi anlatırken bunu belli etmeyi reddediyorum.

Mutfaka girip Florence'ı tahta bir bloğun üzerine bırakıyorum.

"Al bakalım tatlı kız," diyorum ve daha önce kopardığım böğürtlenlerden birkaçını çıkarıp sırtı bana dönük olacak şekilde önüne koyuyorum.

Ben keskin bir bıçak almak için dönerken Florence heyecanla böğürtlenleri gagalıyor. Cesaretimi toplayarak, hızlı ve temiz bir şekilde hayatını kısa kesmeden önce neredeyse bitene kadar bekliyorum.

Daha bıçağı yere koymadan mutfağın kapısı açılıyor ve Merelda boşluğu dolduruyor.

"Yemeği unut," diyor. "Başım ağrıyor ve odama çekileceğim. Amadeus geç saatlere kadar dönmeyecek ve Cyprian'ın ne zaman döneceğini Tanrı bilir."

"Ama ben zaten tavuklardan birini öldürdüm," diye kekeliyorum. Merelda bana tiksintiyle bakıyor.

"Ee? Şimdi ne işime yarayacak?"

Bunu söyledikten sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve kapı arkasından kapanıyor.

Öne doğru yığılırken ciğerlerimdeki hava çekilmiş gibi hissediyorum. Kendimi tezgâha yaslayarak Florence'ın ölümünün yasını tutarken gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum, kalbim parçalara ayrılıyor.

Sonunda tekrar nefes alabildiğimde doğruluyorum ve Florence'ın hayatının boşa gitmediğinden emin olmak için çalışmaya başlarken gözlerimdeki yaşları siliyorum. Akşam yemeği istemeyebilirler ama bu onun ziyan olmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor.

İsteseler de istemeseler de ettiklerini yiyecekler.

HAZEL

Gün nihayet sefil bir şekilde sona ererken, arka kapıdan mutfaktan çıkıyorum, yarının yemeği planlanmış ve hazırlanmış. Merelda ve oğulları gece için gittiklerinden, kendime kalan az zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıyım.

Küçük bir patikadan aşağıya doğru ilerliyorum, günün soğuğuna rağmen solmakta olan güneş ışığı ağaçların arasından sıcak altın ışınlar halinde süzülüyor. Küçük bir açıklığa ulaştığımda babamın atölyesine bakıp gülümsüyorum.

Bizim atölyemiz.

Boş duruyor, panjurları çekilmiş ve şöminesi çoktan sönmüş. Buraya en son ne zaman geldiğimi bile hatırlamıyorum, her ne kadar özlem duysam da.

Üvey ailemin asla girmemesi gerektiğini bildiği tek yer burası. Daha da iyisi, buraya *giremezler*.

Burada güvende olacağım, en azından kendimi aniden bulduğum birkaç çalıntı saat boyunca. Etrafıma bakındıktan sonra diz çöküp gevşek bir taşı yerinden oynattım ve sonra uzanıp küçük altın bir anahtar çıkardım.

Taşı hızla yerine yerleştirip kapının kilidini açmak için acele ediyorum ve yüzüme bir gülümseme yayılırken kapıyı açıyorum. Karanlıkta bile mürekkep şişelerini, parşömen ve tahta kokusunu, dumanın, yağın ve terebentinin kalıcı kokusunu seçebiliyorum.

Birkaç fener yakmak için çabalarken, kendi kendime derin bir iç çekerek nihayet kapıyı kapatıyorum.

Artık biraz daha görünür hale gelmiş olan odayı incelemek için kendime bir an veriyorum. Uzak şehirlerden gelen güzel pigmentler ve yağlardan, küçük kavanozları dolduran ve mükemmel bir kaos içinde her yere saçılmış fırçalara ve tüy kalemlere kadar. Mum izmaritleri neredeyse her yüzeyi kaplıyor, katılaşmış balmumu şövalelerin ve rafların kenarlarından damlıyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra ilk kez kendimi evimde gibi hissediyorum.

Gözlerim babamın şövalelerinden birinin üzerinde duran boş bir tuvale takılıyor. Parmaklarım kaşınıyor ve eteklerimde bir delik açmalarını engellemek için ellerimi birbirine kenetlemek zorunda kalıyorum.

Yeterince zamanım yok. Denemek aptallık olur.

Yine de, tuval adımı çağdırmaya devam ederken kendimi ikna edemiyorum.

Ateşı canlandırmak kolay iş, atölye yumuşak turuncu ışıltısıyla yepyeni bir hayat kazanıyor. Resim yapmak için en iyi ışık olmadığını biliyorum ama idare etmek zorunda.

Yakındaki bir pencereyi açtığımda, soğuk bir rüzgâr etrafımda dolanıyor ve sakinleşmeden önce yakındaki birkaç kâğıdı hışırdatıyor. Dışarıdaki orman güneşin batışıyla birlikte karanlığa büründü ve bir an için gölgelerin kendi başlarına bir hayat sürdüğüne yemin edebilirim.

Bu aptalca fikir karşısında başımı sallayarak paletimi hazırlamak için geri dönüyorum. Neyse ki babam ihtiyacım olan renklerin çoğunu çoktan hazırlamış ve özenle etiketlenmiş hayvan keselerinde saklamış. Gerçi burada el değmeden duruyor olmaları, onları kullanacak kadar ortalıkta olmadığı anlamına geliyor sanırım.

Keselerden birkaçını bir kemik iğneyle delerek, içindeki yağlı boyalardan ihtiyacım kadarını bir palete sıkıyorum. Daha sonra başka renkleri de karıştırmam gerekecek ama şimdilik bu yeterli.

Şövaleye dönüp paletimi bırakıyorum ve küçük bir kavanoz keten tohumu yağı ile bir başka terebentin açıyorum.

Önümdeki boş tuvale bakarken, bir zamanlar burada geçirdiğim günleri hatırlıyorum. Bana okumayı, yazmayı ve nihayetinde yaratmayı öğreten babamın yanında geçirdiğim günler. Becerilerim geliştikçe bazı projelerinde ona yardım etmeme bile izin verirdi.

Bir fırçaya uzanıp derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. Günlerdir hissettiğim en mutlu anın bu olduğunu inkar edemem.

Hatta yıllardır.

Hayatımdaki tüm endişeleri ve sıkıntıları bir kenara iterek, fırçamı kaplayıp tuvale doğru kaldırırken zihnimi temizliyorum. Çok geçmeden dünya etrafımda eriyip gidiyor ve kendimi sanatımın içinde kaybolmuş buluyorum.

Geçmişte, kendimi burada boş birkaç saatle bulsaydım, zamanımı babamın görevlendirdiği ağır kitaplardan birini resimleyerek geçirirdim, ama bugün değil. Bugün, fırçalarımı pürüzsüz yağlara batırırken acele etmiyorum, hızlı renk vuruşları yavaş yavaş tuvale bir görüntü kazandırıyor.

Fırçamın altında garip bir orman şekillenmeye başlıyor, mum ışığı titrerken karanlık ağaçların arasına sıkışmış küçük bir kulübe

pencerelerde ılık ılık. Etrafını saran karanlığa rağmen şaşırtıcı derecede rahat görünen bir yer.

Sahne kendi başına bir hayat sürmeye devam ederken ben tamamen sürecin içinde kayboluyorum. Ağzımın kenarında bir gülümseme hissederken tüm vücudum tuvalle ritim tutarak hareket ediyor.

Ta ki aniden başka birinin varlığını fark edene kadar.

Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde, Cyprian'ı açık kapı aralığında eğilirken bulduğumda irkilerek bir çığlık attım.

"Ne zamandır oradasın?" diye soruyorum.

"Bir süredir. Lütfen, benim yüzümden durma."

Tuvalle birkaç titreşim vurmuş yapımdan önce tereddüt ediyordum. Cyprian'a dönüp baktığımda, bakışlarımla buluşurken gözleri yumuşaklığını koruyor. Bana sadece beni daha da germeye yarayan küçük bir gülümseme sunuyor.

Daha önce ona yanlış bir izlenim mi vermiştim?

O nasıl burada olabilir ki? Bu atölyenin anahtarı sadece babam ve bende var, Merelda'ya bile verilmedi.

O halde nasıl oluyor da buraya gelebiliyor?

Geç de olsa, yeniden resim yapma hevesiyle kapıyı kilitlemeyi unuttuğumu fark ettim. Açık pencereden gelen ışığı görmüş olmalı ve ...

"Neden buradasın?" Sesim Cyprian'ı şaşırtacak kadar soğuk çıktığı için rahatlamış bir şekilde aniden patlıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor ama cevap vermiyor. Gözlerimi ona dikmeme rağmen kapı aralığından uzaklaşıyor ve içeri bir adım atıyor.

Gözleri odada gezinirken kalbim hızla çarpıyor, sonunda kendi çalışmama gelmeden önce her şeyi içine alıyor. Daha iyi görebilmek için başını yana eğdiğinde, resmimi ondan korumak için kendimi zor tutuyorum.

Ama yine de yapmıyorum.

Odanın içine doğru ilerliyor, omzumun hemen arkasında durup sessizce resmime bakıyor.

"Daha bitmedi-"

"Çok çarpıcı."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. Bu sözlerle inanıp inanmamak bir yana, ne anlam vermem gerektiğinden bile emin değilim. Sesi nazik ama ona güvenme konusunda temkinli davranmaktan kendimi alamıyorum. Ailesinin bana yaşattığı onca şeyden sonra olmaz.

Bana daha önce söylediklerinden sonra bile.

Tüm bunlar bir çeşit hile olabilir mi? Gardımı düşürmemi sağlamanın bir yolu olabilir mi?

Resmi daha yakından incelemek için üzerime eğilirken onu dikkatle izliyorum, vücudunun bana bu kadar yakın olması ayaklarımın üzerinde rahatsızca kaymama neden oluyor. Dinamiğimizdeki bu ani değişim en hafif tabirle rahatsız edici.

Her zamanki soğukkanlılığına ya da kardeşinin düpedüz zalimliğine kıyasla *bu* her neyse onu tercih etmediğimden değil. Yine de, ıslak boyaya dokunmamaya dikkat ederek resmimi ışığa kaldırmak için etrafımda uzanırken gözlerini ondan ayırmıyorum.

Vücudu neredeyse arkamdan bana doğru bastırılıyor, kalbimin gümbürtüsü sadece atölyenin hemen dışındaki ağır ayak seslerinin ani sesiyle bastırılıyor.

Cyprian resmimi şövalenin üzerine geri koyarken alçak sesle küfrediyor. Ben tepki vermeye fırsat bulamadan, çoktan beni döndürüp yüzüne baktırdı, çenesi sertleşirken elleri üst kollarımı sarıyor.

Son zamanlarda onda gördüğüm yumuşaklık gitmiş, yerine ondan beklediğim soğuk soğukluk gelmişti.

"Cyprian," diye tıslıyorum, tam o sırada Amadeus aniden arkamızdaki kapı aralığında beliriyor. Manzarayı incelerken gözlerini bize dikeyyor. Sonra ağzının kenarı seğiriyor, dudağı alaycı bir şekilde kıvrılıyor ve sözsüz bir şekilde babamın atölyesine giriyor.

Kapıyı arkasından kapatıp beni burada ikisiyle baş başa bırakırken midem bulanıyor...

"Etkilendim kardeşim," diyor Amadeus, kaşlarını kaldırarak. "Gerçekten de küçük fareyi köşeye sıkıştırmayı başardın. Hem de annemin bakmayı düşünmeyeceği bir yerde. Aferin, gerçekten."

Amadeus'tan Cyprian'a bakarken içimi korku kaplıyor.

Gözleri kararmış, kardeşine dikilmişti ve ne kadar aptal olduğumu ancak şimdi fark edebiliyorum.

Ona karşı yumuşaklık göstermeme asla izin vermemeliydim. Asla odasına gitmemeliydim. Dikkatini üzerime çekecek hiçbir şey yapmamalıydim.

Kapıda belirttiği anda, burada olmasının iyi bir şey getirmeyeceğini bilmeliydim. Gitmesini sağlamalıydim.

Onun yerine, beni burada tuzağa düşürmesine izin verdim.

Amadeus yavaşça bir adım daha yaklaşıyor, ağzının köşesi yukarı doğru bir sırtışa dönüşürken gözleri üzerimde.

Konu erkekler olduğunda gerçek bir deneyimim olmayabilir ama bakışlarındaki arzuyu ben bile hissedebiliyorum. Onun yanından geçip

Kapıya. Cyprian'ın elinden kurtulsam bile, kardeşini geçmeyi asla başaramam.

Gerçekten kapana kısılmış durumdayım.

Cyprian'ın parmakları kollarımın etrafında sıkılaşıyor ve küçük bir acı tıslaması çıkarıyorum. Anında elleri gevşiyor ve tek kelime etmeden beni bırakıp kardeşine doğru dönüyor. Bir adım öne çıkarak, doğrudan benimle Amadeus'un arasına yerleşiyor.

"Evet, onu burada yakaladım ve şimdi gitmen gerektiğini düşünüyorum."

Amadeus gözlerini kırptırıyor, belli ki ağabeyinin sözleri karşısında şaşırılmış. Cyprian'a bakarken başını yana eğiyor.

"Peki neden?" diye sorar.

"Biliyorsun, annem buraya erişimi olduğunu bilmek isteyecektir. Ona söylemekte gecikmemeliyiz."

Amadeus bununla alay ediyor ve göğsümde canlanan umutlar kuruyup ölürlen midem daha da sıkışıyor. Bu sefer gitmeye o kadar kolay ikna olmayacak.

Amadeus, "Bu durumdan ilk önce benim faydalanmayacağımı düşünüyorsan aklını kaçırmış olmalısın," diyor. "Hayır, hayır henüz gideceğimi sanmıyorum. Aslında, annemin bu konuda hiçbir şey bilmesine gerek yok. Bu bizim küçük sırrımız olabilir."

Cyprian bunun üzerine hafifçe kıpırdıyor, boynunu iki yana kırıp omuzlarını dikleştirirken beni kurnazca arkasına sıkıştırıyor.

Daha iyisini bilmesem, neredeyse beni kardeşinden korumaya çalıştığını düşüneneceğim. Beni onun aç bakışlarından saklıyor.

"Burada olmamalıyız," diye bastırıyor Cyprian. "Eğer yakalanırsak-" "Bu neden umurumda olsun ki?" Amadeus homurdanır. "Ben bir daha böyle bir fırsatı kaçırmayacağım."

Kardeşiyle arasındaki mesafeyi kapatarak, beni arkasından sürüklemek istercesine Cyprian'ın etrafına uzanıyor.

Cyprian yine onu engellemek için yana kayıyor.

Buradan bile Amadeus'un gözlerinin nasıl kızgınlıkla parladığını görebiliyorum. İstedikini elde etmesine kimsenin engel olmasına alışık değil.

"Şimdi ne yapmaya çalışıyorsun, küçük kardeşim?" Amadeus Cyprian'a dik dik bakarak talep ediyor, öfkesi şehvetiyle eşleşiyor gibi görünüyor. "Birdenbire küçük fareye ilgi mi duymaya başladın? İyi o zaman. İkimiz de onunla eğlenebiliriz, ama önce *ben* onu alacağım."

Dişlerimi sıkarak midemin bulanmasını engellemeye çalışıyorum, çünkü bundan kaçışım olmadığından endişeleniyorum.

"Hayır," diye homurdanıyor Cyprian, yumruklarını iki yanında sıkarak.

Amadeus gözlerini Cyprian'a dikeyor ve aniden başını arkaya atarak soğuk kahkahalar atmaya başlıyor.

"Beni eğlendiriyorsun kardeşim ama onu mahveden kişi olmana asla izin vermeyeceğim. *Bu zevk tamamen bana ait.*"

"Ona dokunursan," diyor Cyprian, alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde, "bu yaptığın son şey olur."

İkisi birbirlerine bakarken Amadeus'un yüzündeki gülümseme kaybolurken atölyeyi sessizlik kaplıyor. Yüzü yavaşça öfkeyle pembeleşirken Amadeus'un hissettiği tüm mizah onu terk etti.

Cyprian'ın çenesi daha da sertleşiyor ve kendini daha da dikleştirerek ağabeyine bakıyor. Bu, Amadeus'un aniden Cyprian'a bir yumruk savurması için gereken tek şeydir.

Cyprian'ın ihtiyacı olan tek şey de budur, çünkü kaçır ve kendini Amadeus'a doğru fırlatır.

İkisi birden üzerime doğru gelirken irkilerek bir çığlık atıyorum. Zar zor yolumdan çekilmeyi başarıyorum ama Amadeus tabloma çarparken aynı şeyi tablom için söyleyemeyeceğim.

Hayal kırıklığı kalbimin etrafında kıvrılıyor, lekeli boyaya bakıyorum, tüm emeğim mahvolmuş. Amadeus kendini tekrar Cyprian'a atmak için çabalarken boyalarım ve fırçalarım yere uçuyor ama ben onları fark etmiyorum bile. Gözyaşlarıma karşı koyarak çömelıyor ve tabloyu yerden alıyorum.

İkili kavga etmeye devam ederken, kâğıt ve mürekkep atölyeye saçılırken, kavanozlar yere düşerken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Yavaşça şimdiki zamana döndüğümde başka bir şey daha duyuyorum. Önce hafifçe, sonra giderek daha yüksek sesle.

Pencereye doğru dönerek, soğuk ve karanlık geceye doğru eğilerek pencereye doğru koşuyorum. Elbette, uykusuz geceler boyunca beklediğim bir ses bu.

Arkamdaki yıkıma bakarken bile gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Ben

Gecenin bu saatinde arabanın yolda olması tek bir anlama gelebilir. Babam evde.

HAZEL

Topuğumun üzerinde dönerek Cyprian ve Amadeus'un yanından geçiyorum, ikisi de beni durduramadan atölyeden hızla çıkarken birkaç cam şişe yere düşüyor. Eve doğru giden patika boyunca aceleyle ilerlerken arkamdan bağırırlarını duyuyorum, ilerlerken küçük bir toz fırtınası yaratıyorum.

Evin ön köşesini döndüğümde, babamın arabasının yavaşlayarak durmasını izlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Baba!" Tam Merelda kapıda belirdiğinde bağırıyorum, beni gördüğü anda yüzü ekşiyor.

"Hazel-"

Ama beni odama göndermeden ya da kesinlikle hemen ilgilenmemi gerektirmeyen bir işle ilgilenmeden önce, arabanın kapısı açılıyor. Babam dışarı çıkıyor ve ben kendimi onun kollarına atıyorum, kahkahası içimde titreşiyor.

Arkamda, Merelda'nın onu ilk karşılayan ben olduğum için duyduğu sıkıntıyı hissedebiliyorum ama bu sadece anın tadını daha çok çıkarmamı sağlıyor. Babamın kolları beni sarıyor ve kalbim sevinçle ısınıyor.

"Seni çok özledim," diye fısıldıyorum. "Döndüğün için çok mutluyum."

"Ben de seni özledim kızım," diyor babam gülerek. "Ayrıca yarın, hayatta kaçırmayacağım çok özel bir gün."

"Hangi günmüş o?" diye soruyorum.

"Herhalde kendi doğum gününü unutmamışsındır," diyor yine küçük bir kıkırdamayla.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak bir adım geri atıyorum. Tamamen unutmuştum.

Merelda aniden beliriyor ve bana doğru bir bakış bile atmadan beni bir kenara itiyor. Onunla ilgilenmesini, iki eliyle yüzünü tutup ona mırıldanmasını ve onsuz geçen her günün bir öncekinden daha kötü olduğuna dair güvence vermesini izliyorum.

Bir adım daha geri çekilip ikisini izlerken arka planda erirken kaşlarımı çatıyorum. Onun yanında, babam solgun ve bitkin görünüyor, sanki uyumak için durmadan eve dönmüş gibi.

Gözleri bile donuk, bir zamanlar sahip oldukları ışıltıdan yoksun. "Hazel, canım, geç olduğunu biliyorum," diyor Merelda iç çekerek, "ama Akşam yemeğine yardım eder misin? Baban çok acıkmış görünüyor ve eminim

Bunca zaman arabada sıkışıp kaldıktan sonra biraz temiz hava alabilirim."

Sesi hastalıklı bir tatlılıkta, yine babamın hatırı için rol yapıyor. Sanki her şeyle ilgilenen ve onlara sıcak bir yemek hazırlayan tek kişi ben olmayacakmışım gibi yardım etme şekline neredeyse yüksek sesle gülebilirim.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, ona gülümsemesinden nefret ediyorum. Yine de yüzündeki sevgi, dönüp evin içinde kaybolurken üvey anneme başımı sallamam için yeterli.

Neyse ki mutfağa girdiğimde boştu.

İç çekerek kapının yanındaki kancadan önlüğümü çekiyorum. Bu gece, geç saatte bile olsa mutfağın sunduğu yalnızlığa aldırmiyorum.

Bir soğanı dilimlemeye hazırlanırken, gözlerimi yaşartmasını bile hoş karşılıyorum. Babamın eve dönmesinden duyduğum mutluluğu hiçbir şey mahvedemez. Hatırladı ve doğum günüm için tam zamanında döndü ve bu tek başına bana getirebileceği tüm hediyelerden daha iyi.

Daha önce hazırladığım tavuğu bitirirken bu mutluluğun beni taşımasına izin veriyorum, üvey ailem yerine onun fedakarlığıyla beslenen babam olacağı için biraz daha iyi hissediyorum.

Kızarmış tavuk ve otların mis gibi kokusu mutfağı doldurduğunda, akşam yemeği için gerçekten heyecanlanıyorum. Masa kurulmuş ve yemeğimiz neredeyse hazırken önlüğümü tekrar asıyorum.

Eteklerimin tozunu alarak kızarmış tavuğu yemek odasına götürüyorum ve yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Herkes çoktan oturmuş, Cyprian ve Amadeus bile temiz kıyafetler giymiş, masanın diğer ucundan birbirlerine bakıyorlar.

Merelda'nın yüzündeki gergin ifadeden, yemeğin bir an önce bitmesi için sabırsızlandığı anlaşılıyor. Ancak babam bana gülümsüyor ve ilk servisi ona yaparken kolumu hafifçe sıkıyor.

"Harika kokuyor Hazel," diye iltifat ediyor babam bir ısırık almadan önce.

"Anlat bize Leoric, seyahatlerin nasıl geçti?" Merelda elini çekerek soruyor. dikkati benden ve yemekten uzaklaştırdı.

Kendi yerime oturmadan önce Cyprian ve Amadeus'un bana attığı bakışlardan kaçınarak ailemin geri kalanına hizmet ediyorum. Tabağımdaki yemeği karıştırırken, babam bize yolculuğuyla ilgili hikâyeler anlatırken sessizce dinliyorum. Kaldığı tozlu hanlardan ve yol boyunca karşılaştığı tuhaf karakterlerden son müşterisinin güzel malikânesine kadar hiçbir ayrıntıyı atlamıyor.

Merelda dinliyormuş gibi yapıyor, bakışlarını çoğunlukla tabağına dikmiş, düzenli aralıklarla dalgın dalgın onaylar gibi küçük sesler çıkarıyor. Onun sormadığı soruları sormak için elimden geleni yapıyorum.

Onu izlerken, gözlerinde yeni bir sıkışma olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Ağzının etrafında yeni bir gerginlik. Ne kadar denesem de, bunu sadece seyahat yorgunluğu olarak yorumlayamıyorum.

"Gelecek hafta sahile dönmem bekleniyor," diyor Peder, boş tabağını iterek. "Lord Savvas üç yeni kitap sipariş etti. Tanrıların hikâyeleri resmedilecek ve korkarım öngörülebilir gelecekte oldukça meşgul olacağım."

"Bu harika bir haber," diyorum, neşelenerek. "Onları resimlemenize yardım etmekten mutluluk duyarım, baba."

"Bu teklifinizi kabul etmek zorunda kalabilirim," diyor ve sandalyesini geriye iterken bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Ancak, eğer beni bağışlarsanız, seyahatlerimin beni oldukça yıprattığını fark ettim."

Ayağa kalkıyor, ayaklarının üzerinde sallanırken bir an için kaşları çatılıyor.

"Baba?" diye soruyorum, kalbim göğsümde küt küt atarken ayağa fırlayıp aceleyle dirseğinin dibinde duruyorum.

Nazik bir elimle yanına bastırıyorum ama beni elinin tersiyle itiyor. Merelda bir saniye sonra onun yanına geliyor, kolunu beline dolayarak ağırlığını alıyor ve bana bir bakış atıyor.

"Yatmadan önce yemeğin temizlenmesini sağla Hazel. Ben babanla ilgileneceğim."

Babam bakışlarımı karşılıyor ve bana iyi olacağına dair güvence verircesine başını sallıyor. Küçük bir adım atıyorum ama bir an daha oyalanmaktan kendimi alamıyorum. "Ben iyiyim Hazel," diyor ve uzanıp yanağına kısa bir süre için okşuyor.

Avucunun içinde. "Kendi yatağımda iyi bir gece uykusunun düzeltmeyeceği bir şey değil."

Yine de tereddüt ediyorum, ikisi üst katta gözden kaybolana kadar izliyorum. Bir yanımdan gerçekten iyi olduğundan emin olmak için peşlerinden gitmek istiyor ama yapmıyorum.

Merelda'nın onunla ilgileneceğine ve ihtiyacı olan dinlenmeyi sağlayacağına güvenmek zorundayım. Yine de midemdeki endişe çukurunu bir kenara itmem bir anımı daha alıyor.

Ayakta dikilirken yakalanmasam iyi olur, yoksa Merelda beni cezalandırmanın bir yolunu mutlaka bulur. Dönerek masadaki tabakları toplamaya başlıyorum.

Neyse ki Cyprian ve Amadeus çoktan ortadan kayboldular da içim biraz olsun rahatladı. Masayı temizlerken, bulaşıkları yıkarken ve masayı düzeltirken

mutfak, endişem sadece artıyor gibi görünüyor. Sanki Merelda'nın işleri halletmesine izin vermemeliymişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Babamın bakımına yardım etmek için ısrar etmeliydim.

Merelda pek anlayışlı biri sayılmaz. İhtiyacı olan dinlenmeyi sağlamayabilir. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, endişeyi ve pişmanlığı zihnimden atamıyorum.

Seyahat ederken bile hastalanmak babama göre değil ... Sonunda gece için üst kata çıkarken bu düşünce aklımdan çıkmıyor.

Babamın odasının önünden geçerken kapının altında titreyen ışığı fark ediyorum ve kendimi kapının hemen dışında dururken buluyorum. Kulağımı ahşap kapıya dayamak için yaklaşımdan önce karanlık koridora bakarak bir an tereddüt ediyorum.

Kaşlarımı çatarak içeriden gelen acil fısıltıları duyuyorum. Gözlerimi kapatarak odaklanmaya çalışıyorum, daha iyi duyabilmek için nefesimi tutuyorum.

"...dürüst olmak gerekirse, Leoric. Bu kadar işe yaramaz olmak için çok yaşlı," diyor Merelda, sesi sert ve talepkâr. "Sen yokken evde mızımızlanmaktan başka bir şey yapmıyor... ve sen gittikten kısa bir süre sonra onu yakaladığım halini görmeliydin!"

"Eminim bir tür yanlış anlaşılma olmalı--" Merelda'nın nefesi kesiliyor, boğuk bir hıçkırık onu terk ediyor.

"Beni nasıl sorgularsın?" diye feryat ediyor. "Gerçekten Leoric, bilmesem beni hiç önemsemediğini düşüneneceğim. Bunu sana söylemenin bana ne kadar acı verdiğini bilmelisin ama onlar benim oğullarım. Onları korumak zorundayım, bu kızınızdaki, o küçük baştan çıkarıcıdan bile olsa. Ailemizi böyle bir skandala sürüklemesine izin vermeyeceğim. Kendi geleceğini mahvetmeden önce bu konuyu gündeme getirdiğim için bana teşekkür etmelisin."

Babamın kulaklarını yalanlarla doldurmasını dinlerken kanım donuyor. Bir an için tiksinti ve öfkeyle doluyorum. Ona benim hakkımda böyle şeyler söylemeye nasıl cüret eder! Midem mide bulandırıcı bir şekilde düğümlenirken yumruklarım sıkılıyor.

"Derhal evlendirilmeli. Aksi takdirde işler daha da kötüye gidecek. Benim ve çocuklarımdan dikkatini dağıtıyor ve iki hafta daha kontrolsüz kalmasına izin vermeyeceğim."

Aptalca bir şey yapmadan önce zorlukla nefes alarak kapıdan uzaklaşıyorum. Odalarına dalıp kendimi savunmayı her şeyden çok istiyorum ama bunu yapmanın sadece daha fazla soruna yol açacağını biliyorum.

Yine de bu fikri aklımdan tamamen atmam itiraf etmek istediğimden daha uzun sürüyor.

Koridorda sessizce kendi odama doğru ilerlerken, yarın babamla konuşmak için zihnime bir not alıyorum.

Mümkünse ilk iş olarak.

Aklını bana karşı daha fazla zehirlemeden önce söyleyeceklerimi duyması gerekiyor.

Sabah bu karmaşayı çözebileceğimden emin bir şekilde küçük, soğuk odamın kapısını arkamdan kapatıp yerine kilitliyorum.

Ancak sabah olduğunda babam iyi değildi. Yemek yemek için bile aşağı inemeyecek kadar hasta.

Merelda evin içinde koşuştururken hiç konuşmuyor, içeriden gelen garip sesler yüzünden sabahın büyük bir kısmını özel odasında kilitli geçiriyor. Onu ilk kez bu kadar endişeli görüyorum ve bu benim stresimi daha da artırıyor.

Bir tepside küçük bir tabak yemek ve dumanı tüten bir fincan çay toplayarak sessizce babamın yatak odasına doğru ilerliyorum. Kapının altından ağır dalgalar halinde yayılan buğulanmış otların korkunç kokusu burnumu kırıltırıyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun kızım?"

Merelda'yı merdivenlerin başında, gözlerini bana dikmiş ve ellerini kalçalarına dayamış halde bulmak için arkama bakıyorum.

"Sadece onu görmek istedim," diye cevap veriyorum. "Gücünü toplamak için bir şeyler yemesi gerekiyor."

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Onu daha fazla strese sokmak için endişelenmene izin vermeyeceğim. İşleri daha da kötüleştirirsiniz."

"Ama--"

"Ver şunu bana," diye emrediyor ve tepsiyi elimden almak için bana doğru adım atıyor. "Şimdi onu dinlenmesi için yalnız bırak."

Bununla birlikte, beni mutfakın her santimini fırçalamaya ve sadece beni evden uzak tutmak için olduğundan emin olduğum yarım düzine başka işe gönderdi.

En azından Amadeus gölgelerde gizlenip saldırmak ve günümü daha da kötüleştirmek için beklemek yerine ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Yine de Merelda'nın önüme attığı her işle ilgilenirken, bir yandan da döndüğümde iyi haberler almayı umarak saatler geçiyor.

Akşam yemeği sessiz bir olay. Babamın sandalyesi boş duruyor ve ben gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Kaşığımı öğleden sonra hazırladığım tavuk kemiği ve sebze çorbasına daldırıyorum, endişemden başka hiçbir şeyin tadını alamıyorum.

Merelda ikinci ya da üçüncü kadeh şarabını yudumlarken sessiz ve ne Amadeus ne de Cyprian tek kelime ediyor, bıçaklarının tabakların üzerinde sürüklenirken çıkardığı ses havayı dolduruyor.

"Hazel," diyor üvey annem, aramızdaki sessizliği bozarak, "doğum günün için hazırladığım sürprizi neredeyse unutuyordum."

Bugünün benim doğum günüm olduğunu ancak şimdi hatırlıyorum. Babamın oturuyor, bizimle birlikte gülüyor ve gülümsüyor olması gereken yere dönüp baktığımda moralim biraz bozuluyor.

Bir an sonra Merelda'nın boğazını temizlerken sabırsızlıkla benden bir cevap beklediğini fark ediyorum. İçimi çekerek dikkatimi tekrar ona yöneltiyorum.

"Ne tür bir sürpriz?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve cevabını merakla beklerken midem bulanıyor.

"Gerçekten de büyük bir sürpriz," diyor. "Sonunda senin için uygun bir eş buldum. Hem de tam zamanında. Tanrılar biliyor ki artık gençleşmiyorsun. Biraz daha uzarsa, seni evlendirmeden görünüşünün bozulacağından korkmaya başlamıştım."

Oda tekrar sessizlikle dolmadan önce acı bir kahkaha attı.

Onu yanlış duyduğuma emin olarak iki kez göz kırpıyorum. Ama gözlerinin zaferle parlamışından yanlış duymadığımı anlıyorum.

Evlendirileceğim.

Bu günün geleceğini hep biliyordum. Bu eve ilk adımını attığı andan itibaren, gittiğimi görmek için çok hevesliydi. Şimdi, sonunda istediğini elde edecek gibi görünüyor.

Ağır sessizlik Cyprian'ın sandalyesini masadan uzaklaştırmasıyla bozuluyor. Tahta zemine sürtünerek beni irkiltti.

ona bakar. Gözleri öfkeyle parlıyor, dudağı tiksintiyle kıvrılıyor ve ayağa kalkıp hışımla odadan çıkıyor.

Kendimi durduramayıp bir homurtu çıkardım. Buradan fırtına gibi çıkan ben olmamalı mıydım?

"Bu iyi haber hakkında söyleyecek bir şeyin yok mu?" Merelda, sanki en küçük oğlu az önce kendi sinir krizi geçirmemiş gibi soruyor.

Bakışlarıyla buluşmadan önce düşüncelerimi toparlamak için bir an duruyorum. "Babam bu konuda ne düşünüyor?"

Merelda sandalyesinde arkasına yaslanıp kadehinden bir yudum alırken, "Elbette çok sevindi," diyor. "Dün gece bu konuda anlaştık. Bu benim yorulmak bilmeden üzerinde çalıştığım bir şeydi ve sonunda sana uygun bir eş bulduğumu öğrenince çok heyecanlandı."

Gülümsemesi daha da genişlerken ona bakıyorum. Tüm bunların zamanlaması bana doğru gelmiyor. Babam şimdiye kadar çoktan bir şeylerden bahsetmiş olmalıydı. Sadece aradıklarını bana bildirmek için bile olsa.

Şimdi, bunların doğru olduğunu bile doğrulayamayacak kadar hasta. Benim için istediği buysa, benim için en iyisi olduğunu düşünüyorsa, kararlarını sorgulamayacağım... ama bunu onun ağzından duymam gerek.

Merelda'nın değil.

"Kimin?" Müstakbel kocama bir isim koymaktan neredeyse çok korkmama rağmen soruyorum. Bunu öğrenmenin her şeyi çok gerçek kılacağından korkuyorum. "Beni kiminle eşleştirdiniz?"

"Lord Payne."

Merelda'nın gülümsemesi acımasız olduğu kadar soğuk da.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime gelmiyor. Ağzımı kapatarak, gözleri zaferle parlarken bile boğazımda hızla oluşan yumruyu yutkunarak geçiriyorum.

"Ne zaman?" Soruyorum, kelime ancak bir gıcırtı.

"Çeyizin konusunda bir anlaşmaya varır varmaz evleneceksin."

HAZEL

Merelda'nın bana anlattığı her şeyi sindirmeye çalışırken uzun bir süre ona bakıyorum.

Lord Payne birkaç yaş büyük olmasa bile en az babam yaşımda. Onu kasabada görmüştüm, gözleri hep genç kızların peşindeydi.

Eğer duyduğum söylentilere biraz olsun inanacak olursam, kapalı kapılar ardındaki davranışları en katı erkekleri bile ürpertir.

Merelda ve babamın beni evlendirmek istedikleri adam bu mu?

"Hayır," diyorum sessizce, kendimden korkarak. "Onunla evlenmeyeceğim."

Amadeus bunun üzerine eğlenerek bir homurtu çıkarıyor ve aniden bana hâlâ bizimle oturduğunu hatırlatıyor. Sandalyemi geriye iterken ona doğru bir bakış fırlatıyorum.

Cyprian'ın dramatik çıkışının aksine, benimki çok daha garip, çünkü eteklerim sandalyenin ayaklarına takılıyor ve neredeyse ayağa kalkarken takılıp düşmeme neden oluyor. Hızlı bir çıkış yapmaya çalışırken çok yavaşım ve Merelda ayakları üzerinde daha hızlı.

Çıkışımı engelliyor, bana yaklaşıırken yüzü buruşuyor.

"Sana söylediklerimi harfiyen yapacaksın kızım," diye tıslıyor, ben kıpırdamaya fırsat bulamadan eli yanağıma değiyor.

Gözleri parlayarak bana bakıyor ve tepkimi bekliyor. Yanağım acıyınca gözlerim doluyor ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. Bana yaşattığı acının derinliğini bilmesine izin vermeyeceğim.

"Bana teşekkür etmelisin," diyor Merelda doğrulurken. "Çok daha kötü biriyle eşleşebilirdim. En azından Lord Payne sana bakacak kadar zengin... en azından sıkılana kadar."

"Bunun için sana *asla* teşekkür etmeyeceğim."

Bir adım geri çekilip aramıza mesafe koyduğumda gözlerini bana diyor ve bir daha bana bu kadar kolay saldıramayacağından emin oluyorum. Küstahlığım karşısında yüzü renklenirken Merelda'nın burun delikleri alevleniyor.

Yaklaşan düğünümü duyduğumda benden ne beklediğinden emin değilim, ama kesinlikle mutlu olmamı beklememiş olmalı... bırakın teşekkür etmeyi.

Hayır, beni Lord Payne gibilere teslim ettiği için ona teşekkür etmeyeceğim. Babam beni dinleyecek kadar iyi olduğu an, ona yalvaracağım.

beni bu adamla evlendirmemesi için.

Merelda bir adım öne çıkıyor, parmağıyla beni işaret ediyor.

"Minnettar olmalısın," diye söze başladı, "eğer--" "seni sokaklara atabilirdim, seni alan ilk adama fahişelik yapabilirdim.

Onun sesini bir kelime daha duymaya dayanamıyorum. Son altı yıldır yapmaya çalıştığı gibi sonunda benden kurtulduğuna inanmasına.

Gözlerimin arkası yanarken, dönüp yemek odasından kaçmadan önce ona doğru son bir bakış gönderiyorum.

Ayaklarımın beni nereye götürdüğünden emin olmadan evin içinden geçip arka kapıdan çıkarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Gerçi bunun bir önemi yok. Nereye gidersem gideyim, er ya da geç beni bulacaktır, eğer gerçekten isterse.

Bir şekilde kendimi babamın harap atölyesinde buluyorum.

Harabe olmaması dışında.

Gözlerimi kırıştırarak odaya bakıyorum. Dünkü yıkım yok olmuş. Bir zamanlar devrilmiş olan kavanozlar ve tenekeler düzeltilmiş, kırılan camlar süpürülmüş ve burada herhangi bir şey olduğuna dair tek kanıt kaldırılamayacak kadar inatçı lekeler.

Bırakın zamanı olmasını, bunu kim yapmış olabilir?

Odaya bir adım daha atıyorum, gözüm arka köşedeki şövaleye takılıyor.

Benim resmim.

Tamir edilmiş ya da en azından biri tamir etmeye çalışmış. Mükemmel olmaktan çok uzak, ama bir zamanlar bulaşmış olan yağlı boya lekeleri tanıdık şekillere sokulmuş.

Ona bakarken kafam karışıyor.

Babamın gecenin bir yarısı buraya gelmiş olması mümkün mü? Bırakın bunu yapacak enerjiyi, zamanı olduğunu bile düşünemiyorum.

Atölyenin geri kalanına bir kez daha bakıp parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum ve zihnim ağır terebentin kokusuyla dolup taşıyor.

Açıkçası, doğru düşünemiyor ya da doğru göremiyor olmalıyım.

Dinlenmeye ihtiyacım var ve yarın Lord Payne ve atölye ile olan bu anlaşma hakkında babamla konuşmanın bir yolunu bulacağım.

Babamın yatak odasının hemen dışında yürürken, sabah güneşi koridorun sonundaki pencereden tozlu bir şekilde içeri süzülüyor.

Merelda yakınlardaki bir sandalyede etekleriyle uğraşırken gözleri yaşıyor. Doktorun söyleyeceklerini duymayı beklerken konuşmuyoruz.

Babamın nefes alış veriş Merelda'nın hoşuna gitmeyecek kadar zorlaştığında onu getirmek için sabahın köründe uyandırılmışım. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama hızlı düşündüğü için minnettarım... beni uykumdan kaldırıp karanlıkta kasabaya koşturması anlamına gelse bile.

Dakikalar ilerliyor, sonunda yatak odalarının kapısı açılıyor ve ben volta atmaya bırakıyorum. Koyu gri saçlı, yüz hatlarından çok kırıksıklıkları olan yaşlı bir adam olan doktor koridora çıktı.

Merelda ve beni içeri alıp kapıyı sessizce arkasından kapatırken yüzü asıktı. Ben rahatsız bir şekilde ayaklarımın üzerinde kayarken uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor.

Sessiz geçen her saniye, endişenin zalim parmaklarını kalbimin etrafında daha da sert bir şekilde sıkmasına neden oluyor, ta ki bize söyleyeceği haber ne olursa olsun hayatta kalamayacağımdan neredeyse emin olana kadar.

İyi bir haber olsaydı çoktan ağzından kaçırmış olurdu. Yine de umut etmekten kendimi alamıyorum.

"Eee?" Merelda sonunda sandalyesinden kalkarak sıkıntıyla soruyor. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Yaşlı adam birkaç kez boğazını temizliyor, belli ki telaşlanmış.

"Korkarım sorununun ne olduğundan tam olarak emin değilim," diyor. "Nefes alıp vermesi son bir saat içinde daha da zorlaştı. Üzerinde aklıma gelen her şeyi denedim ama hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünüyor. I ... Korkarım benim bile ilacını bulamadığım bir hastalığa yakalanmış."

Merelda bir tiksinti homurtusu çıkarır.

"Peki, o zaman bir sonraki kasabadan doktor çağırırım, belki Bana ve kocama gerçekten bir faydası olacak."

Doktorun Merelda'nın boş tehdidine sinirlenmesini izliyorum. Özellikle de yan kasabadaki doktorun ne kadar beceriksiz bir aptal olduğunu duyarak büyümüşken.

bitti.

"Buna gerek yok," diye devam ediyor doktor. "Sadece daha fazla zaman ve para harcayacaksınız. Hastalığınızın çaresi yok. Kaç doktor çağırırsanız çağırın, hepsi aynı şeyi söyleyecektir."

Az önce söylediklerini anlamaya çalışırken gözlerim doluyor. Eğer bu tedavi edemeyeceği bir şeyse, babam nasıl iyileşecek?

"Hangisi?" Merelda bastırıyor ve kendi düşüncelerime ses veriyor.

Doktor elini yorgun yüzünde gezdirerek küçük bir iç geçiriyor.

"Şanslıysa bir ayı kaldı, en iyi ihtimalle iki ayı... Ama bir daha aklının başına gelmesi pek mümkün değil."

"Hayır," diye soluyarak geriye doğru sendeleyerek bir adım atıyorum.

Merelda bana sert bir bakış atarak doktorun yanına yaklaşıyor ve onu yatak odasına geri götürüyor. Kapı arkalarından kapandığında sesleri kesiliyor ama bunun bir önemi yok. Dinlemeyi bıraktım.

Babamın her zaman burada olmadığı bir dünya hayal edemiyorum. Bu imkansız.

Doktor yanılıyor olmalı.

Babama sadece aylar ömür biçilmiş olması nasıl mümkün olabilir? Daha geçen gün gayet sağlıklıydı. Son yolculuğuna çıkmadan önce hiçbir sorun görünmüyordu.

Elimi karnıma bastırarak kapıdan uzaklaşıyorum. Hayır, onu kaybedemem. Buna izin vermeyeceğim. Elimde kalan tek şey o.

Onsuz, bu dünyada beni bir canavar adama satmaya kararlı soğuk bir üvey anneden başka hiçbir şeyim olmadan yalnız kalacağım.

Babamın olmadığı bir dünyayı düşündükçe kalbim sıkışıyor. Annem bizden alındığında zaten yeterince şey kaybetmemiş miydim? Şimdi de onun kaybına mı katlanmalıyım?

Sanki tüm dünyam etrafımda parçalanıyor, bir zamanlar mutlu bir hayatın taşları şimdi beni tozdan başka bir şey olmayana kadar altlarında ezmekle tehdit ediyor. Evden çıkıp bahçeye adım atarken bu düşünceyi neredeyse hoş karşılıyorum.

Yürürken yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı faydasızca siliyorum. Merelda, babam son nefesini verdiği an, evli olsun ya da olmasın beni kapı dışarı etmekte tereddüt etmeyecektir.

Bu pek çok kişinin yaşayamayacağı bir gelecek. Gidecek bir yerim ya da param olmadan, şu an olduğumdan çok daha kötü bir durumda olurdum.

Beni evlendirmesine izin vermekten başka seçeneğim kalmayacak.
Beni Lord Payne denen domuza satması için.

Bu düşünce omurgamda bir ürperti yaratıyor ve başımı sallıyorum.

Hayır, böyle düşünmemeliyim, henüz değil. Tek bildiğim, doktorun yanılıyor olabileceği. Babam hâlâ iyileşebilir ve bana bir kez daha gülümseyebilir.

Doktor bile sorununun ne olduğunu tam olarak söyleyemedi.
Belki hâlâ bir şans vardır.

Babama anlatmam gereken ne kadar çok şey olduğunu fark ettiğimde yeni bir gözyaşı dalgası düşüyor. Gelecek için üzölmek ve şimdiki zaman için endişelenmekle çok fazla zaman harcadım. Onu ne kadar sevdiğimi ve ona ne kadar taptığımı söylemek için durmadım.

Şimdi, bu şansı asla bulamayabilirim.

Hıçkırıklara boğularak, Merelda beni bulmaya gelmeden önce evden uzaklaşıyorum. Böyle bir anda onun zalimliğiyle uğraşmaya hazır değilim.

Tepeden aşağıya doğru koşarak ormanlık ve tarlalık alanımızdan geçip komşularımıza ait elma bahçesine giriyorum. En uçta, geçmişte birçok kez yaptığım gibi, içinde kaybolmak için mükemmel bir yer olan, büyümüş ağaçlardan oluşan küçük bir koru var. Bunların arasında, bana Merelda ve oğullarından her zaman nazikçe sığınak sunan dev bir karaağaç var.

Karaağaca ulaşp avucumu kabuğuna bastırıyorum. Derin nefes alarak, hızla çarpan kalbimi ve bitmek bilmeyen gözyaşlarımı sakinleştirirken kendimi topraklamak için elimden geleni yapıyorum.

Burada, dünyada yanlış olan her şeyden güvendeyim... ya da yapraklarla çerçevenilmiş gökyüzüne bakmak için başımı arkaya doğru eğerken kendime böyle söylemeye çalışıyorum.

Ama onun yerine görüş alanıma bir çizme giriyor.

Tökezleyerek ağaçtan uzaklaşırken, gizli yerimin boş olmadığını çok geç fark ediyorum. Burada zaten biri var.

Yukarı bakınca Cyprian'ın bakışlarıyla karşılaşpıyorum. Tünediğı daldan düşmeden önce bana şaşkınlıkla göz kırpıyor.

Elbette burada olacaktı. Topuğumun üzerinde dönerek, buradan uzaklaşmak için acele ediyorum. Ondan uzaklaşmak için ama bileğimi yakalıyor.

"Hazel," diyor, sesi alçak ve yumuşak. "Bekle."

"Bırak gideyim."

Yüzüme uzanıyor, yavaşça kendisine doğru çeviriyor, böylece gözleriyle buluşmaktan başka çarem kalmıyor. Amadeus'un yakındaki bir çalıktan çıkıp kardeşini beni bir kez daha köşeye sıkıştırdığı için övmesini beklerken gerildim.

Babamın ölümüyle birlikte artık beni onlardan koruyacak kimsenin olmayacağı aklıma geliyor.

"Çok üzgünüm Hazel," diyor Cyprian, gözleri yüzümü ararken. "Annemin yaptıkları ve sana yapmayı planladıkları için üzgünüm... ama daha da kötüsü, babanla ilgili haberleri duyunca kalbim parçalandı."

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kalıyor, cevap verecek kelime bulamıyorum. Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi.

"Nasıl bir his olduğunu biliyorum," diye devam ediyor, sesi sert, "seni büyüten, sana her şeyi öğreten, seni en kötü anında seven adamı izlemek... orada yatarken, ölürken izlemek. Tamamen çaresiz olmanın, olanları durduramamanın nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Sözleri üzerimde yıkıyor, acı veriyor ama yine de bir şekilde rahatlatıyor. Küçük bir inilti çıkarıyorum ve yeni bir gözyaşı dalgası beni ele geçiriyor. Bildiğim bir sonraki şey, beni kollarının arasına çekerken hıçkıra hıçkıra ağladığım.

Cyprian'ın dokunuşu nazik, gözyaşlarımı silerken neredeyse şefkatli. Onun dokunuşuyla bir an için kaskatı kesiliyorum, ama sonra yüzümü göğsüne gömüyorum ve içimdeki acıyı serbest bırakıyorum.

Zaten bu noktada rol yapmanın bir anlamı yok.

Ben ağlarken bana sarılmasına ne kadar izin verdiğimi bilmiyorum ama gözyaşlarım nihayet kurduğunda gömleği altımda ıslanmış oluyor.

Birden, beni göğsüne bastırmanın Cyprian olduğunun farkına varıyorum. Kalbim paramparça olurken beni kollarına alanın üvey kardeşim olduğunu.

Bunu algılayabildiğim kadar hızlı bir şekilde geri çekiliyorum, gözlerim ondan uzaklaşıyor. Yanaklarımın utançtan yandığını hissederken ona bakamıyor, kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

Beni bu kadar savunmasız görmesine asla izin vermemeliydim. Her an bunu bana karşı kullanmanın bir yolunu bulacağından eminim.

"Gitmeliyim," diyorum bir süre sonra, sesim sulu ve kırık. "Hayır,"

diye yanıtlıyor beni şaşırtarak, "daha iyi bir fikrim var."

Ona baktığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve o da bana gülümsüyor. Yumuşak ve umut dolu gerçek bir gülümseme. Daha önce onda hiç görmediğim bir gülümseme.

Sonra gözlerim uzattığı eline kayıyor ve beni bir yere götürmek istediğini anlıyorum.

Bir yanım onunla hiçbir yere gitmemem gerektiğini biliyor... bunu yapmanın akıllıca olmayacağını ama yine de elim onun eline kayıyor.

Başka bir şey söylemeden dönüyor ve beni ağaç korusundan uzaklaştırıyor. El ele meyve bahçesinin içinden, kırık çitin üzerinden geçip evden uzaklaşıyoruz.

Beni nereye götürmek istediğini merak ediyorum ama bu soruya sesimi çıkarmıyorum. Tozlu yola çıkıp kasabaya doğru ilerlerken sessizlik ağır bir pelerin gibi etrafımızı sarıyor.

HAZEL

Dumanlı bir meyhanenin arka tarafındaki masada otururken elimdeki kadehten bir yudum daha alıyorum.

İlk kez şarap tadıyorum ve dut tadındaki hoş tatlılığı beni şaşırtıyor.

Kendi birasından tur üstüne tur sipariş eden Cyprian'ın aksine, ilk kadehimi bitirmekte yavaş davranıyorum.

Etrafımızdaki kasaba sakinleri içki ve yiyecek siparişi verirken gelip gidiyor, birbirleriyle sohbet ediyor ve ara sıra bize başlarını sallıyorlar.

"Altı yaşımdayken beni odunluğa götürmüştü," diyor Cyprian, dikkatimi tekrar ona çekerek, yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle. "Elime neredeyse yarı boyumda bir balta verdi ve bana nasıl odun kesileceğini öğretti. Tabii daha sonra annem, hizmetçi işi yapmama izin verdiği ve kaba odun yüzünden ellerim nasır tuttuğu için onu azarladı."

"Amadeus'un bir baltaya baktığını bile gördüğümü sanmıyorum."

Cyprian gülerken başını sallar.

"Onun da bir baltaya dokunduğundan şüpheliyim. Eğer deneseydi muhtemelen küçük parmaklarını kırardı. "

Bunun üzerine bir homurtuyu bastırmak zorunda kalıyorum, boğazıma bir parça şarap takılınca öksürüyorum. Cyprian birlikte gülmeden önce sırtımı sıvazlıyor.

Ne kadar zamandır burada olduğumuzu bilmiyorum, kapalı pencereler dışarıdan çok az ışık alıyor ama babalarımızın ve çocukluğumuzun mutlu günlerinin hikâyelerini paylaşırken Cyprian'ı tanımaktan keyif aldım.

Beni buraya getirdiğinde ilk başta temkinliydim, sonra ellerimde çoktan ısınmış olan şarap kadehini bana uzattığında yine temkinliydim. Ama şimdi onu dinlerken ve bana bakarken gözlerinin yumuşamasını izlerken, neredeyse rahatlamış hissediyorum.

Orta yaşlı bir çift masaya yaklaşırken bakışlarım Cyprian'ın yanından kayıyor ve gözleri üzerime dikilince onlara karşı temkinli davranarak yerimde doğruluyorum. Belli belirsiz, sanki puslu bir anı duvarının içinden çekiliyormuş gibi, adamı tanıdığımı fark ediyorum. Bir tüccar olan adam bir keresinde ilk çocuklarının doğumu için karısına resimli bir masal kitabı ismarlamıştı.

"Böldüğümüz için kusura bakmayın," diyor adam elindeki yüzüklerle endişelenerek. "Babanızın hastalandığı haberini yeni duyduk. Kendisi

iyi bir adam, iyi bir adam, eğer varsa. Ölümün onu henüz bizden çalmaması için dua ettiğimizi bilmenizi istedik."

Yanımdaki Cyprian bu sözler karşısında kıpırdamadan duruyor, parmakları kupasının etrafında beyazlaşıyor. Dikkatle kendi kadehimi yere bıraktım, onlara en iyi nasıl karşılık vereceğimden emin değildim.

Babam kasabamızda, hatta çoğu kasabada saygı duyulan ve sevilen bir adamdı. Buradaki neredeyse herkesin elinde ondan gelen bir kitap ya da eser vardır. Bunu hatırlatmak bana ne kadar acı verse de, kendi kederimin bu adamın yüzüne yansıdığını görmek kalbimi ısıtıyor.

"Teşekkür ederim," diyebildim
sonunda. Başlarını sallayan çift
gidiyor.

Cyprian ve benim aramda sessizlik uzuyor. Bana bakmadan önce elindeki biranın kalanını bitirliğini izliyorum. Gözlerinde gördüğüm acı neredeyse katlanılamayacak kadar fazla.

"Haklılar, biliyorsun." "Ne
hakkında?"

"Baban hakkında," diye açıklıyor. "O iyi bir adam. Benim ya da ailemin hak ettiğinden çok daha iyi."

"Oh."

Buna başka ne diyeceğimi bilemiyorum, yıllar boyunca ben de birçok kez aynı şeyi düşünmüştüm. Bunun yerine şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

Ben kadehimden içmeye devam ederken Cyprian, "Bazı açılardan baban bana kendi babamdan daha fazla ebeveynlik yaptı," diyor. "Kasabada hile ve sihirle uğraşan bir adam olduğuna dair fısıltılar duymuştum ve bunu kendi gözlerimle görmek için yanıp tutuşuyordum. Tabii ki annem şehre gitmeyi reddetti ve babam da o gün iş için çoktan ayrılmıştı. Ben de doğal olarak tek başıma gitmeye karar verdim."

"Sadece bir sokak sanatçısını görmek için mi?" diye sordum.

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama o zamanlar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum," diye cevaplıyor. "Aklınızda bulunsun, daha yedi yaşındaydım. Evden kaçmak kolaydı, bu konuda her zaman becerikliydim, ama şehrin içlerine doğru ilerledikçe, aniden nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ettim... eve nasıl döneceğim bir yana. İnsanlar bana doğru bir bakış bile atmadan telaşla geçip giderken, şehir meydanında bunalmış bir halde durmuş yardım istiyordum."

Bunun üzerine Cyprian'ın koluna rahatlatıcı bir el koymak için uzandım, kendi kalbim kayıp küçük çocuk için kırılıyordu.

"Sonsuza kadar kaybolacağımı düşünmüştüm, ta ki bir adam durana kadar," diye devam ediyor, başparmağı dalgın bir şekilde kupasının sapında geziniyor. "Nazik gözleri ve renkli, mürekkep lekeli parmak uçları vardı. Onun bir tür büyümlü varlık olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Birçok açıdan öyleydi. Göz göze gelebilmek için çömelip bana neden ağladığımı sordu. Ona kaybolduğumu ve eve dönüş yolunu bulamadığımı söyledim."

"Çok korkmuş olmalısın."

"Korkmuştum ve şimdi geriye dönüp baktığımda kaçırılmadığım için şanslı olduğumu görüyorum," diye itiraf ediyor Cyprian. "Kendi işiyle meşgul olduğunu, kolilerinin paketlerle dolu olduğunu söyleyebilirim ama yine de bana yardım etmek için bir an bile düşünmeden işini gücünü bıraktı. Bana öğle yemeği ısmarladı ve ellerimi sıkıca tuttu. Sonunda evin yolunu bulmam bütün günümü aldı. Annem ön kapıyı açtığında gittiğimi fark etmemiştir bile."

"Oh," diye nefes alıyorum, bu duyguyu çok iyi biliyorum.

"Tabii ki, olanları öğrendiği anda yaşlı bir anne rolü oynadı. Öz babam hâlâ iş için uzaktaydı, ama reddetmeye çalışmasına rağmen içeri gelip özel çayından içmesi için ısrar etti. Annem çayı hazırlarken bana kitapları sevip sevmediğini sordu. Başımı salladım ve o da bana bunun değişmek üzere olduğunu söyledi. Ceketinin cebine uzanıp kırmızı bir kurdeleyle özenle bağlanmış küçük bir paket çıkarırken gözlerindeki ışıltıyı hâlâ hatırlıyorum."

Cyprian'ın babamdan, babamdan bahsettiğini anladığımda gözlerimi kırıştıyorum.

"Sonra ne oldu?" Kafamdaki donuk uğultuya rağmen hikâyesine odaklanmam keskinleşerek soruyorum.

"Bana verdi ve içinde çok güzel resimlenmiş bir çocuk kitabı vardı. Henüz okuyamıyordum ama okumama da gerek yoktu. Resimler herhangi bir kelimenin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu."

Cyprian boğazını temizliyor, pantolonunun cebine uzanmak için bankta kayıyor ve küçük, yıpranmış bir kitabı yavaşça aramızdaki masaya bırakıyor.

"Bunca zaman sakladın mı?" Nefesim kesiliyor, uzanıp yıllar içinde yıpranmış ve solmuş olan güzel çizimleri nazikçe izliyorum.

"Elbette sakladım," diye cevap veriyor usulca, gözleri uzakta. "Baban bana bir günde hayatım boyunca göstermediğim nezaketi gösterdi."

Kalbimdeki acıya rağmen dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirliyor. Babam hakkında böyle tatlı bir hikâye duyduğuma şaşırmadım, onun nazik ruhu asla

bir çocuğu sokaklarda tek başına ağlarken bırakmasına izin verirdi.

"Başka bir şey daha var," diyor Cyprian ve hüzünlü gözlerine bakmamı sağlıyor. "Bak."

Masanın üzerindeki küçük kitabı ilk sayfasına kadar açtı. Küçük kahverengi saçlı ve mavi gözlü bir kızın elinde bir tavuk tuttuğu güzel bir illüstrasyon var... ve altında bir yazı.

Sevgilim Hazel'a. Sana en mutlu doğum günlerini diliyorum, bu dünyanın sunabileceği tüm sevgiyle.

Ne gördüğümü zar zor anlayarak bakıyorum.

"Anlamıyorum. Bu kitabı hayatımda hiç görmedim."

"Sanırım bana senin doğum günü hediyen olması gereken şeyi verdi," diyor Cyprian, sanki kelimeler ona zor geliyormuş gibi çenesi bir an için çalışıyor. "Sanırım bir çocuğun kitapları sevmemesine katlanamazdı."

"Kulağa onun gibi geliyor," diyorum sessizce, parmaklarım hafifçe adımın çizgilerini takip ederek.

"Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bu kitap benim hayatımı değiştirdi. Baban benim hayatımı değiştirdi Hazel... ve-"

"Aman Tanrım," diye araya giriyor kırmızı yüzlü bir kadın, karşımızdaki banka çökerek. "O öldü mü?"

"Ne?" Cyprian küçük kitabı güvenli bir şekilde cebine geri koyarken ona şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

"Baban öldü mü?"

"Sanmıyorum," diye cevap veriyorum, bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Tanrılara şükür," diye iç geçiriyor ve rahatlamış bir halde kendini masaya bırakıyor. "Burada olmanızın..." anlamına geleceğinden endişeleniyordum. Şey, bilirsin işte."

Kadın konudan konuya atlayarak öyle bir geveliyor ki yetismekte zorlanıyorum. Babamla ilgili hikâye üstüne hikâye anlatmasını ve babamın hasta olmasına ne kadar üzüldüğünü dinlerken parmaklarım kendi kadehimin etrafında kenetleniyor.

"İçkini bitirdin mi?" Cyprian, kadın sonunda tuvalet ihtiyacını gidermek için bizden uzaklaştığında soruyor.

Kadehime baktığımda boş olduğunu görünce şaşıyorum.

"Evet," diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Güzel, sana bir tane daha getireyim. Burada neredeyse her müşteri tarafından rahatsız edileceğinizi bilseydim, sizi daha sessiz bir yere götürürdüm."

"Gürültüye aldırmiyorum," diyorum. "Kendi düşüncelerimi uzakta tutuyor."

"Pekâlâ, hemen döneceğim," diyor.

Başım zaten dönüyor, belki de bana ikinci bir kadeh getirmesine izin vermemeliyim, ama odayı geçerken onu durdurmuyorum. Meyhanenin uzak tarafındaki bara yaslanıp barmenle samimi bir şekilde sohbet etmesini izliyorum.

Ta ki göz ucuyla bir şey dikkatimi çekene kadar.

İlk başta bunun bir ışık oyunu ya da belki de zihnimin bir oyunu olduğunu düşünüyorum... ama neredeyse dev bir mürekkep gölgesi gibi bir şeyin meyhaneye girdiğini gördüğüme yemin edebilirim.

Odanın arka köşesine daha yakından bakarken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Gölgeler yavaşça dönüyor ve sanki kendilerini devasa boynuzlu bir yaratığın şekline sokmaya çalışıyorlarmış gibi bir araya geliyorlar.

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda gözlerim açılıyor, kalbim göğsümde çarpıyor.

"İşte buradasın Hazel," diyen bir kadın beni irkiliyor ve gözümü gölgelerden ayırıp masanın yanında duran kadına bakıyorum. "Seni zamanında bulamayacağımdan endişelenmeye başlamıştım."

"Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?" Soruyorum, gözlerim köşeye kayıyor ve oranın gölge canavarlardan tamamen boş olduğunu görüyorum.

"Henüz değil," diye cevap veriyor. "Sadece şunu bil ki, yardıma ihtiyacın olursa çocuğum, aramaya gelmen yeterli."

Gözlerimiz buluşuyor, onunki tamamen yanlış görünen altın rengi bir ton. Meyhanenin karşısındaki ateşin parıltısı olmalı ya da belki de şarap bana daha fazla oyun oynuyor. İyi olduğumu sanıyordum ama olmadığım her geçen saniye daha da netleşiyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Zamanı geldiğinde anlayacaksın. Kalbinin sesini dinle, çünkü aklın çoğu zaman oyun oynayabilir."

Gözlerimi kırıştırarak, söylediklerine açıklık getirmesini istemek için ağzımı açıyorum, tam o sırada Cyprian yeniden ortaya çıkıyor. İçkilerimiz elimizde, küçük kadına bakarken kaşlarını çatıyor.

"Defol git, cadı," diye homurdanarak önüme yeni bir kadeh dolusu şarap koyuyor.

Kadın hiçbir şey söylemiyor, sadece koyu renk pelerinini daha sıkı sarıyor ve bana son bir kez bakıp kalabalığın içinde kayboluyor.

Gidişini izlemeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Sözlerinde beni tam kalbimden bıçaklayacakmış gibi görünen bir ciddiyet vardı. Sanki açıkça söylemeden bana önemli bir şey anlatmaya çalışıyordu.

Gerçi bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyordu. Şu anda hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor.

Dikkatimi tekrar önümdeki şaraba veriyorum, dudaklarıma götürmeden önce bir an tereddüt ediyorum.

Şarabın tatlılığı zamanla daha da ekşidi, tıpkı midem gibi.

Gün geçtikçe daha fazla insan tavernaya akın etmeye başlıyor. Birçoğu Cyprian ile sohbet etmek için duruyor ve bana yöneltilen onaylamayan bakışları ve kalkık kaşları görmemek mümkün değil.

Ben yüzümü kadehime saklayıp ikinci şarabımı çok daha hızlı içerken bile. Cyprian ayağa kalkarak artık boş olan kadehimi alıyor ve daha fazlasını almak için bara geri dönüyor, o giderken gözlerim onun peşinden gidiyor.

Onun varlığının bir odayı ne kadar doldurduğunu neden hiç fark etmediğimi bilmiyorum. Burada, insanlar hızla yolundan çekilirken neredeyse dikkatleri üzerine çekiyor gibi görünüyor.

"İşte," diyor Cyprian döndüğünde, bu kez bana bir kupa uzatarak.

"Artık içebileceğimi sanmıyorum," diyorum, sözcükler dilimde düğümleniyor.

"Bu sadece-"

İri yarı bir adamın masaya çarpmasıyla aniden bölünüyoruz, sarhoş bir şekilde masaya eğilen Cyprian'ın dirseğine çarpıyor ve suyun bir kısmının üzerime sıçramasına neden oluyor.

"Cyprian, oğlum," diye bağırıyor adam, terli kolunu üvey kardeşimin omuzlarına dolamış, bardağından bira fişkirirken güler. "Artık yeni üvey baban öldüğüne göre, belki de sonunda onun kızını almamıza izin verirsin. O zaman yetim kalır, itibarından endişe etmene gerek kalmaz-"

Adam tepki vermeye fırsat bulamadan Cyprian'ın yüzündeki şimşegi görüyorum. Cyprian'ın yumruğunun şiddetiyle adamın yüzü dalgalanıyor, dengesini kaybedip sarhoş bir şekilde geriye doğru tökezlerken tükürük ve kan fişkiriyor.

"Seni siktiğimin cu-"

Adamın ağzından tek bir kelime daha çıkamadan Cyprian üzerine atılıyor.

Kıpırdayamayacak kadar şok olmuş durumdayım, Cyprian'ın adamı gömleğinden tutarak havaya kaldırmasını ve diğer yumruğunu korkunç bir güçle adama indirmesini dehşet içinde izliyorum. Üvey kardeşimin alnında boncuk boncuk terler oluşuyor, parmak eklemleri kanlanırken ve çıplak kollarında damarlar yüzeye çıkarken siyah saçları topaklanıyor.

Tüm taverna şimdi bir kargaşa içinde, adamlar onu şimdi baygın olan yabancidan çıkarmak için çabalıyor, tam o sırada kapının açılması ve odaya giren soğuk bir esinti ile dikkatim dağılıyor.

Dışarıda gökyüzü yumuşak bir mor renge büründü ve etrafımdaki gürültüye rağmen zihnim aniden sakinleşti.

Olamaz... neredeyse bütün gün yoktuk.

Ne yaptığımı fark ettiğimde panik göğsümü sıkıyor. Bunun için kesinlikle cezalandırılacağım. Merelda aklını babamdan uzak tutacak herhangi bir dikkat dağıtıcı şey için çok hevesli olacak, bundan eminim.

İşleri kendim için daha da kötüleştirmeden hemen eve gitmeliyim.

Ayağa kalkıyorum, oda etrafımda sallanıyor.

Eğilmeye başladığımda şarap tüm gücüyle bana çarpıyor, kendimi sabitlemek için masaya uzanırken hareketlerim çok yavaş ve ısıklıyorum.

Ama düşmüyorum. Cyprian bir anda orada bitiveriyor ve bir koluyla beni belimden yakalıyor. Oda kendini düzeltmek için savaşıırken beni yanına çekiyor. Ona yaslanıyorum, beni kalabalığın arasından kapıya doğru yönlendirirken gücü için minnettarım.

İnsanlar bana bakıyor, ağızlarının hareket ettiğini görüyorum ama kulaklarımda kalbimin atışından başka bir şey duymuyorum. Eminim babam hakkında söylenen güzel sözlerdir.

En azından öyle olmasını ve beni şu anki durumumdan dolayı yargılamamalarını umuyorum.

Babamın beni şu an görebilseydi ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını fark ettiğimde yanaklarım yanıyor.

"Hazel?" Cyprian soruyor, başım göğsüne yaslanırken sesindeki endişe açıkça belli oluyor.

"Eve," diye mırıldanıyorum. "Eve gitmem gerek."

Beni tavernaya doğru götürürken elleri etrafımda sıkışıyor. Birkaç dakika önce bayılttığı adamın bize doğru bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ama Cyprian tepki vermiyor. Onun yerine dikkati, kadehlerine daha derin dalan sallanan insanların arasında yolumu bulmama yardım etmekte sabit kalıyor.

Gözlerimi kapatarak, eve ulaştığımızda üzerime çöken sisin dağılması için dua ediyorum.

Sarhoş döndüğüm için cezamın ne olacağını bilmek istediğimden emin değilim. Merelda bunu bir daha asla yapmamamı kesinlikle sağlayacaktır, bunu biliyorum.

Tavernanın dışında akşam yine şaşırtıcı derecede serin. Duman ve yağmur kokusu taşıyan bir esinti etrafımızı sarıyor.

Cyprian'a yaslanıyorum, kasabaya doğru yol alırken ağırlığımı alıyor. Şu anda bana yardım ettiği için ona ettiğim teşekkür dilime yapışmış durumda.

Ona güvenmek, onun yanında bu kadar savunmasız olmak ve eskisi kadar temkinli hissetmemek garip geliyor.

Belki alkol yüzündendir, belki de annesi ve kardeşinin bana çektiirdiği eziyetler yüzünden bunca yıldır onu gerçekten yanlış değerlendirmişimdir.

Dönüp gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve hangisi olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bana bakıyor ve küçük, güven verici bir gülümseme veriyor.

Yüzümdeki ifadeyi yanlış okuyarak, "İyi olacaksın," diyor.

Kasabanın kenarına varıp ormanın içinden geçen küçük dolambaçlı bir patikadan eve doğru yürümeye başladığımızda aramızda sessizlik uzuyor.

Bu anı ne kadar rahat bulduğuma şaşıyorum. Kasabadan gittikçe uzaklaşırken bile kendimi ne kadar güvende hissediyorum.

Her adımda, dünya yeniden kendini düzeltmeye başladıkça kafamın açıldığını hissediyorum. Yine de hemen onun yanından uzaklaşmıyorum.

"Vay, vay, vay... Burada neyiz varmış?"

Cyprian'dan uzaklaşıp Amadeus'u evimize giden tepenin eteğindeki bir ağaca yaslanmış bulduğumda kalbim mideme iniyor. Bize sırtıyor ve gözlerinin üzerimde gezinirken parlamasından nefret ediyorum.

Birden, keşke ben de dik durmakta ısrar etseydim diyorum. Bu şekilde, kendimde olmadığım onun için gün gibi açık olmalı.

"Görünüşe göre tanrılar sonunda dualarıma cevap verdi," diyor Amadeus, yaklaşmak için ağaçtan uzaklaşarak. "Sarhoş oldu, hepsi senin sayende kardeşim ve sonunda benim olanı almamın tam zamanı."

"Hayır. Ona elini bile sürmeyeceksin. Yeterince açık konuştum mu?"

Cyprian hafifçe kayıyor, böylece kardeşinden yarı yarıya saklanmış oluyorum. Bu sadece Amadeus'un sırtışının genişlemesine neden oluyor.

Geç de olsa, Cyprian'ın az önce çıtayı yükselttiğini ve beni almayı kardeşi için çok daha acil ve önemli hale getirdiğini fark ediyorum... özellikle de babamın atölyesinde olanlardan sonra.

Bu düşünce kanımı donduruyor.

Amadeus tembelce, "Çok tatlı kardeşim," diyor, gözlerini bize dikerek. "Bir an için bile ne yaptığını görmediğimi düşünme. Koruyucuyu oynamak, sen saldırana kadar onun gardını düşürmenin yollarını bulmak. Bu kadar karmaşık olmasına gerek yok. Onu bana bırak, işim bittiğinde onunla şansını deneyeceğinden emin olacağım."

"Evine git, Amadeus," diye homurdanır Cyprian.

"Gideceğimi sanmıyorum. Aslında, sanırım onu burada, bu ağaca karşı götürmeyi tercih ederim. Sen ne dersin, kardeşim? Kalıp izlemek ister misin?"

İstemedi Cyprian'dan bir adım geri çekiliyorum ve sürpriz bir şekilde bana izin veriyor. Bir saniye sonra, kardeşine doğru hamle yaptığında nedenini anlıyorum. Cyprian burnuna bir darbe indirince Amadeus geriye doğru tökezliyor. Kıkırdağın çatırtısıyla midem düğümleniyor ve Amadeus'tan alçak sesle bir küfür kaçıyor

Avucunu yüzüne bastırırken.

Elini çekerken küçük bir nefes verdim. Soluk ışıpta bile, artık çarpık olan burnundan damlayan kanı fark etmemek zor

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye bağıyor Amadeus ve Cyprian'a doğru atılıyor ama Cyprian saldırıyı kolayca savuşturuyor.

Kendilerini birbirlerine atmalarını izliyorum, mideme tam bir çaresizlik hissi yerleşirken olduğum yerde donup kalıyorum. Kaçmam gerektiğini biliyorum. Onlardan mümkün olduğunca uzaklaşmalıyım ama bacaklarımı hareket ettiremiyorum.

Bir noktada, Amadeus aniden yan adım atıyor ve Cyprian tökezlerken bana dönüyor.

"Hazel, koş," diye bağıyor Cyprian, bana bakarak ve Amadeus'a ihtiyacı olan tüm dikkat dağınıklığını vererek.

Amadeus ona doğru dönüp Cyprian'ın karnına sert bir darbe indirerek iki büklüm olmasına ve bir iniltiyle dizlerinin üzerine çökmesine neden olunca şok içinde soluk soluğa kalıyorum.

Ben tepki veremeden Amadeus'un eli bileğime dolanıyor. Beni bir tarafa doğru çekti, ani hareketler yüzünden dünya bir kez daha etrafımda dönmeye başladı.

Beni tekrar ağacın sert kabuğuna doğru iten Amadeus, beni ağaca yapıştırıyor. Bana bakarken dudaklarını ve çenesini kaplayan kan, gözleri şehvet ve nefretle parlarken ona fazladan bir canavarlık katmanı ekliyor.

Beni boğazımdan yakalayarak, kanla ıslanmış dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce başımı geriye itiyor. Onu uzaklaştırmaya çalışırken demir ve tuz kokusu birbirine karışıyor, kendi dudaklarım onun saldırısına karşı sıkıca kapanıyor.

Geri çekiliyor, parmakları boğazımı sıkarken nefesi ağırlaşıyor ve ben soluk soluğa kalıyorum.

"Bana teslim olacaksın, bu yapacağın son şey olsa bile."

Birden Amadeus'un gözleri açılıyor ve benden geriye doğru savruluyor. Cyprian bileğimden tutup beni tepeden eve doğru çekmeye başladığında boğazımı tutuyorum.

Parmakları bileğime saplanırken bile ona karşı koymuyorum. Sabah olduğunda bileğimde bir çürük olacağından şüphem yok ama şu anda en az endişelendiğim şey bu.

"Durun!" Amadeus ayağa kalkmak için çabalayarak bize bağıyor.

"Arkana bakma," diye emrediyor Cyprian, ben kendi ayaklarımın üzerinde durmak için mücadele ederken adımlarını hızlandırarak.

"Annem bunu duyacak! İkinizle de ilgileneneğinden emin olun!"

Amadeus arkamızdan aceleyle gelirken, tepeye çıkıp ön bahçemize girerken cafcıflı bir görüntü oluşturuyoruz.

Merelda'nın kapıda durup ellerini kalçalarına koyarak bizi içeri aldığını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Bunun anlamı ne böyle?" diye tıslıyor. "Her yerde seni arıyordum kızım."

Yüzündeki nefret, gözleri en büyük oğluna ve yüzüne bulaşmış kana kayınca bir anlığına kırılıyor.

"Canım oğlum, bu orospu sana ne yaptı?!" diye soluk soluğa bağıyor, oğlunun yanına koşarken gözlerinde yaşlar parlıyor.

"Ben iyiyim anne," diyor Amadeus ona ve gömleğinin kolunu ağzına silerken acı dolu bir çığlık atıyor.

"Git, yüzündeki kanı yıka. Birazdan sizinle ilgilenmeye geleceğim."

"Anne-" Cyprian söze başlar, ama Cyprian onu susturmak için elini kaldırır. "Senden tek kelime duymak istemiyorum," diye çıkışır. "Hiçbir şey, anlaşıldı mı?" "Ama Hazel-"

"Ben bir şey demedim!" Merelda çığlık atıyor. "Dudaklarından tek bir kelime daha çıkarsa kızın derisini yüzerim."

Cyprian'ın parmakları bileğimi sıkıca kavıyor ama dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor, çenesinin keskin açısı sertleşiyor. Merelda bir adım öne çıkarak beni Cyprian'ın elinden çekip alıyor, Cyprian bana tekrar uzanmaya çalışsa bile.

Merelda beni evin içine ve mutfığa doğru sürüklerken Cyprian'a öyle bir bakıyorum ki onu durduruyorum. Her ne kadar yaptığı şeyi takdir etsem de

yardım etmeye çalışırken işleri daha da kötüleştirecek.

Merelda hiçbir şey söylemiyor ama öfkesinin ağır dalgalar halinde yayıldığını ve her an beni boğmakla tehdit ettiğini hissedebiliyorum.

Sonunda dişlerini sıkarak, "Seninle uğraşmaktan bıktım kızım," diyor.

Su dolu iki büyük kovanın önünde duruyoruz. Dizlerimin arkasına tekme atıp beni önlerinde yere yatırırken, birinden havaya yoğun bir şekilde buhar yayılıyor.

Ben tepki vermeye fırsat bulamadan, Merelda başımın arkasındaki bir tutam saç yakalıyor ve başımı buharlı suyun içine doğru itiyor.

Su yakıyor, gözlerimi yakıyor ve burnumu dolduruyor. Şaşkınlıkla bir nefes veriyorum, saf şoktan suyu içime çekerken dışarı çıkan hava kabarcıkları yüzümü gıdıklıyor.

Tam boğulacağımdan emin olduğum anda beni dışarı çekiyor. Öksürüp sırıyorum, nefes nefese kalıyorum ve o kafamı ikinci kovaya daldırmadan önce zar zor biraz almayı başarıyorum.

Buz gibi soğuk su zihnime ve bedenime acı dalgaları gönderiyor. Gözlerimi kapattığımda ciğerlerim suyla yanıyor ve acaba böyle mi öleceğim diye düşünmeden edemiyorum.

Yanma artık dayanılamayacak kadar şiddetli hale gelmeden hemen önce, hava almak için tekrar yukarı çekiliyorum. Bir kez daha havayı yutkunarak içime çekiyorum, ciğerlerim önce kendilerini sudan arındırmaya çalışırken onlarla savaşıyorum. Beni bu şekilde ne kadar cezalandırmaya niyetli olduğunu ya da beni boğmak isteyip istemediğini bilmiyorum.

Bir parçam öyle olmasını umuyor. Burada babam olmadan yaşamak zorunda kalmadan önce beni bitirmesini. Lord Payne gibi aşağılık bir adamla evlenmeye zorlanmadan önce.

Merelda beni her iki kovaya da iki kez daha daldırıyor, her seferinde bir öncekinden daha uzun hissediyorum. Onunla savaşmaktan vazgeçtiğimde vücudum gevşiyor, enerjimden geriye kalanları hava almak için yüzeye çıktığım kısa anlar için saklıyorum.

Beklenmedik bir şekilde kenara savrulup mutfağın soğuk taş zeminine sert bir şekilde düştüğümde, nefes nefese ve yarı boğulmuş bir halde kendimi zorlukla yakalıyorum. Merelda botunun burnunu kabaca yan tarafıma vuruyor ama acıya rağmen zar zor bir inilti çıkarabiliyorum.

"Yemeğin bir saat içinde hazır olmasını bekliyorum," diyor üvey annem, ben ona bakarken bana ters ters bakarak. "Sakin geç kalma, yoksa gece bitmeden bundan daha fazlasıyla uğraşmak zorunda kalırsın."

Son bir tiksinti bakışıyla topuklarının üzerinde döndü ve mutfaktan çıktı. Kapı arkasından çarparak kapanıyor, ciğerlerim normale dönmek için mücadele ederken kendi içime kıvrılıyorum.

Başımı yere yasladığım uzun bir an boyunca hareket etmedim.

Bu ne kadar korkunç olursa olsun, daha kötüsünü yapmamış olmasına neredeyse şaşıyorum. Sırılsıklam elbiseme ve beni tekmelediği yerde oluşabilecek morluğa rağmen, zalimliğinin başka görünür izi yok.

Bu sefer yok.

Her nasılsa, bu farkındalık ensemdeki tüyleri diken diken etti.

HAZEL

Yemek odasının köşesinde durup Merelda ve iki oğlunun yemek yiyişini izliyorum. En azından Amadeus'un ki öyle. Cyprian tabağındaki yemeği itip kakmaktan başka bir şey yapmıyor.

Masayı hazırlamaya başladığımda, Merelda bana yemek için beklemem gerektiğini, çünkü masada hayvanlara izin verme alışkanlığı olmadığını açıkça belirtmişti. Bu haberi bana soğuk bir gülümsemeyle iletmişti ve ben de buna karşı hiçbir itirazda bulunmamıştım.

Onlarla birlikte yemek yemeye katlanmaktan daha iyi olduğuna karar vermiştim. Soğuk bir akşam yemeği bunun yanında küçük bir cezaydı.

"Bezelyeler lastik gibi olmuş," diye yakınıyor Amadeus.

"Kızın yemekleriyle daha fazla uğraşmak zorunda kalmayacaksın canım," diyor Merelda. "Onun beceriksizliği yüzünden henüz ölmemiş olmamız gerçekten bir mucize. Annesinin bu kadar iyi bir aşçı olduğunu düşünmek utanç verici."

"Ve çok da güzeldi."

Merelda iç çekerek, "Ne yazık ki anne ve babasından çok az şey miras almış," diyor. "Sanırım her çocuk bu kadar şanslı olamıyor."

İkisi bakışlarını paylaşıyor, sanki onlardan birkaç adım ötede durmuyormuşum gibi benim hakkımda konuşmaktan memnunar. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, gözlerim Cyprian'a kayarken onların yorumlarını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Tek kelime etmiyor, gözleri tabağına odaklanmış, omuzları gergin. Bilmesem, onun da benim gibi cezalandırıldığını düşüneceğim.

Birden Merelda'nın dikkati en küçük oğluna kayıyor.

"Burada olduğunu neredeyse unuttuyordum Cyprian," diyerek şarap kadehine uzanıyor ve dudaklarını yavaş bir gülümseme kaplıyor.

Bana bu şekilde baktığını daha önce de görmüştüm ve sonu hiç iyi bitmemişti.

Nedense Cyprian'a bir tür uyarıda bulunma dürtüsü hissediyorum. Annesi ve kardeşi oturduktan birkaç dakika sonra yemek salonuna geldiğinden beri bana doğru bir bakış bile atmadı.

Gerçi muhtemelen benim iyiliğim için onların önünde beni görmezden geliyordu.

Merelda şarabından bir yudum almak için duraklayarak, "Hadi ama," diye devam etti, "bu kadar somurtkan görünme. Sana iyi haberlerim var."

"Nedense bundan şüpheliyim," diye mırıldanır Cyprian, sesi serttir.

Merelda'nın gülümsemesi hafifçe kayar, ama yine de devam eder, "Sonunda senin için uygun bir eş buldum."

Odayı bir sessizlik kaplar.

Cyprian kaskatı kesilir, bezelyeleri tabağının etrafında itmeyi bırakırken eli hareketsizleşir. Sonra, çok yavaş bir şekilde tabağını yere bırakır. Gözlerini Merelda'nın kollarıyla buluşturuyor, aralarında ne geçtiğini tam olarak göremiyorum ama Merelda'nın yüzündeki gülümsemenin kayboluşunu izliyorum.

"Hayır."

Kelime dudaklarından usulca dökülüyor, sesi sakinliği içinde tamamen ürkütücü.

"Korkarım bu tartışmaya açık bir konu değil, canım," diye devam ediyor Merelda, kendi gözleri aniden onunkilerle buluşamıyor ya da buluşmak istemiyor. "Kendine ait bir aile kurmanın vakti geldi de geçiyor bile. Belki o zaman doğru dürüst düşünecek kadar uzun süre meyhaneden uzak kalmayı başarabilirsin."

"Evlilikle ilgilenmiyorum."

Merelda bunun üzerine dilini saklatır.

"Gerçekten Cyprian, seninle nerede yanlış yaptığımdan emin değilim. Aile adını güçlendirmek konusunda daha endişeli olmalısın. Mümkün olan en kısa sürede varisler çıkarman bizim için en iyisi. Tercihen önümüzdeki yıl içinde."

Cyprian, "Benim için seçtiğin bir kadınla evlenmektense binlerce piç çocuk doğurmayı tercih ederim," diye hırlıyor.

"Bu kadar aptal olma," diye tersliyor Merelda.

Sandalyesini masadan geriye itiyor ve ayağa kalkıp annesine bakarken sandalye devriliyor.

"Peki ya Amadeus? O en büyükleri, bir varis doğurmak benim değil onun meselesi değil mi?"

"Elbette, ama kardeşinin özel olduğunu en çok senin bilmen gerekir. O iyi yetiştirilmiş herhangi bir kızla öylece evlendirilemez," diye cevap veriyor Merelda tereddüt etmeden. "En az onun kadar özel birine ihtiyacı var. Henüz bulamadığım biri."

"Ben asla evlenmeyeceğim anne," diyor Cyprian, sesindeki ağırlık tüylerimi diken diken ediyor, "hele ki senin seçtiğin, senin de çok nazıkçe ifade ettiğin gibi bir fahişeye. Sana böyle bir zevk vermektense soyadımızın benimle birlikte ölmesini tercih ederim."

Bunun üzerine elimi ağzıma kapatmadan önce küçük bir nefes verdim ama artık çok geçti. Çoktan herkesin dikkatini varlığıma çekmiştim. Yüz ifadeleri neredeyse benimki kadar şaşkın, sanki bir anlığına odanın gölgelerinde gerçekten unutulmuşum gibi.

Merelda'nın soğuk gözleri bana dönüyor, beni içine çekerken gözlerinde öfke var. "Amadeus ve Cyprian, hemen bizi terk edin."

Amadeus hemen itaat ediyor, bana doğru fırlattığı zalim sırtış çok tanıdık geliyor. Ancak Cyprian bana bakarken tereddüt ediyor, yüz ifadesi araştırıyor, sorguluyor. Ona başımla ufak bir selam veriyorum ve o da kardeşini takip ederek odadan çıkıyor.

Arkalarından gelecekleri beklerken gergin bir an geçiyor.

"Bir an için bile seni bu kadar kolay unuttuğumu düşünme kızım," diye tıslıyor. "Oğlumu bana karşı daha fazla zehirleyemeden seni evlendireceğim. Anlaşıldı mı?"

Lord Payne'le yakında nişanlanacağımı hatırlatması gereksizdi, çünkü unutmaya fırsatım bile olmamıştı. Onu daha fazla kışkırtmak istemediğim için bir kez başımı salladım.

Bulaşıkları toplamak için hareketlenen Merelda ayağa kalkıp yoluma çıkınca ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. Zaferin yüz hatlarına yerleşmiş gibi görünmesinden nefret ediyorum.

"Aslında," diyor, "Lord Payne bir saat içinde gelecek. Görünüşe göre, senin değer konusunda bir anlaşmaya varmadan önce... müstakbel karısına bir göz atmak istiyor. Bu arada, görünüşünüzle ilgili ne yapabileceğimize bakmalıyız."

Bununla birlikte, beni tutmak için uzandı. Parmakları omuzlarımın çukurlarına girdiğinde irkildim. Keşke beni ilk kez böyle bir şekilde yerinde tutuyor olsaydı.

Beni içine çekerken gözleri vücudumda geziniyor. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle başını sallıyor.

"Tanrı yardımcım olsun, gün içinde seni şık bir hale getirecek kadar zamanım olduğundan emin değilim, kızım."

Dilini şaklatarak bileğimden tutuyor ve beni yemek odasından dışarı sürüklüyor. Bir an için ona karşı koymayı düşündüm ama beni küçük özel odasına doğru çekince merakıma yenik düşüp vazgeçtim.

İçeriye sadece bir kez girmiştim, o da Merelda beni bulup bir avuç dolusu iç çamaşırımı tutarak çılgık çılgıla dışarı sürüklemekten önce bir saniyeliğine.

Saç. Bu neredeyse altı yıl önceydi.

Kapıyı açarak beni içeri itti ve içeri girip kapıyı arkamızdan çarparak kapattı.

Oda hatırladığım gibi değildi. Bir zamanlar raflar dolusu tuhaf bitki ve karışımların olduğu yerde şimdi bir ibrik, bir parça bez, birkaç küçük kavanoz ve gümüş bir tarak dışında hiçbir şey yok.

Odanın ortasında yarısı suyla dolu ahşap bir küvet var. Odanın uzak köşesinde küçük bir sandık ve yanında boş bir sandalye durmaktadır.

Merelda ağır bir iç çekişle sandalyeyi küvete yaklaştırmak için yanımdan geçiyor. Gözlerini bana çeviriyor ve bir kez daha iç çekerek başını sallıyor.

Sade elbiseme ve gevşek örgüme bakarak kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum. Daha önce görünüşüm hakkında hiç endişelenmemiştim, yıllar boyunca en az endişelendiğim şeydi ... ama şimdi, babamın bana güzel dediğinde yalan söylediğini umuyorum.

Belki de şansım yaver gider ve tanrılar bana acıma duygusunu kalplerinde bulabilirlerse, Lord Payne beni eksik bulacaktır.

"Otur," diye emrediyor Merelda, dönüp raflardan sürahiyi ve el bezini alıyor.

Bana karşı öfkesini daha fazla davet etmek istemediğimden, bir an bile düşünmeden söyleneni yapmak için harekete geçiyorum. Bana dönerek kaşlarını çattı.

"Bu kadar aptal olma kızım," diye homurdanıyor. "Soyun ve küvete gir. Sandalye benim için."

Yanaklarım onun önünde soyunacağım düşüncesiyle alev alev yanıyor. Tartışmak, yıkanmama izin vermesi için yalvarmak için ağzımı açıyorum ama sonra daha iyi olacağına karar veriyorum.

Şüphesiz, yalvarmak işleri daha da kötüleştirir.

Yavaşça ayağa kalkıyor, elbisemin bağcıklarına geçmeden önce önlüğümün sıkı düğümünü çözmeye çalışıyorum. Çok geçmeden her ikisinin de eski kumaştan yumuşak havuzlar halinde ayaklarıma düşmesine izin veriyorum.

Küvete adım atmaya başlıyorum ama Merelda beni durduruyor, kolumdan tutup kendisine doğru çeviriyor. Gözleri vücudumu tarıyor ve kendimi onun acımasız bakışlarından saklamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmaktan başka bir şey istemiyorum.

Etrafımda dönüyor, beni bir hayvan parçası gibi değerlendiriyor ve sonunda banyoya doğru işaret ediyor. Uzanıp her bir göğsümü avucunun içine alıyor, sanki değerlerini tartıyormuş gibi.

"Küçükler ama iş görürler. Gir içeri. Tanrıya şükür sana yeni bir elbise diktirecek kadar akıllıydım," diyor. "En azından kadınsı güzelliğindeki eksikliğin bir kısmını telafi etmene yardımcı olacak, sadece dikkatini dağıtmak için bile olsa."

Küvete adımımı atıyorum, bir ürperti anında tenimi sarıyor.

"Hava soğuk."

"Güzel, cildinde sağlıklı bir kızarıklık yaratacaktır. Şimdi otur!"

Kendimi suya bırakıyorum, vücuduma uyum sağlaması için bir şans tanımaya çalışıyorum ama bana bu şans verilmiyor.

Merelda başımdan aşağı buz gibi suyu dökmeden önce eğilip sürahiyi suya daldırıyor. Şok içinde soluk soluğa kalmama fırsat kalmadan el bezini ıslatıp tenime vuruyor ve irkilmeme neden oluyor.

Tenime saldırırken soğuk kahkahası odayı dolduruyor ve kendimi küvetin kenarına yaslamak zorunda kalıyorum. Ellerin sertliği karşısında irkildim.

Saçlarımı ve cildimi ovalama şekli, tamamen kel ve çığ kalmasam bile, işi bittiğinde çürüklerle kaplı olacağımdan endişeleniyorum. Bana dokunuşunda nazik olan tek bir şey bile yok, gerçi aksini beklemek aptallık olurdu.

Merelda saçlarımın ve sırtımın iyice temizlendiğinden emin olduktan sonra sandalyesinden kalkarak, "Ayağa kalk," diye emrediyor.

Ayağa kalkarken titriyorum, soğuk su uzun saçlarımdan ve kıvrımlarımdan aşağı damlıyor. Merelda çıplak halime kaşlarını çatıyor ve ben titreyen bedenimi sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum ama bu imkansız.

Bezi yeniden ıslatarak geri kalan her yerimi yıkamaya devam ediyor, ben bezin sertliği karşısında acı içinde yüzümü buruştururken bile göğüslerime ekstra dikkat gösteriyor. Sonunda, cildimdeki her kir zerresini temizlediğinden memnun görünerek geri çekiliyor.

"Şimdi otur," diyor, bu kez sandalyeyi işaret ederek, "ben senin o asi saçlarınla ne yapacağımı düşünürken."

Sırtımdan aşağı dökülen kalın dalgaların sefil karanlığı hakkında mırıldanan Merelda gümüş tarağa uzanıyor.

"Annene bu kadar çok benziyor olman gerçekten utanç verici," diyor

Merelda tarağı saçlarımın arasından geçirirken, bir tutamı gözlerimi yaşartacak

kadar sertçe çekiştirerek. "Bütün kötülüklere rağmen hiçbir iyiliğe sahip

değilsin." Dilimi ısırarak kendimi sessiz kalmaya zorluyorum. Eğer ne

söyleyecek olsaydım

Onun elinde daha fazla acı çekeceğimi düşünüyorum.

Ne kadar işbirlikçi olduğumu görmek beni hasta ediyor, ama sonra beni bu hale neyin getirdiğini fark ediyorum.

Korku.

Korku bana itaatkâr olmayı öğretti ve bu düşünceyle utanç içinde titriyorum. Babam, sadece barışı korumak için bile olsa, ne kadar uysal olduğumu görmekten nefret ederdi.

Bana her zaman cesur olmayı öğretmişti ama yine de Merelda beni kırmanın bir yolunu bulmuştu.

"Babam nasıl?" Kendimi durduramayarak soruyorum.

Üvey annemin elleri tarağı bırakmak için uzaklaşmadan önce bir an için titriyor. Soruma cevap vermiyor, o n u n yerine tekrar saçlarımla meşgul oluyor.

Saçlarımla yarısını yukarı doğru büküp örerken, bir kısmını sırtımdan ve omuzlarımdan aşağı akması için serbest bırakırken parmakları kafa derime sertçe vuruyor.

"Kalk," diye emrediyor Merelda ve o küçük sandığın kilidini açmak için odayı geçerken kemiklerime işleyen ürpertiye görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Bana döndüğünde, basit bir kombinezon ve elbiseyi ellerime tutuşturuyor ve ben de onlara bakıyorum. Elbise tenimi daha da solgun gösterecek koyu kahverengi bir renkte, ama belki de bütün mesele bu.

Merelda elbisenin arkasını bağlamak için hareket ettiğinde, önce kombinezonu sonra da elbiseyi başımın üzerinden çekerek yakanın derinliğine dikkat ediyorum. Bağcıkları sıkıca çekerken nefesim kesiliyor, her çekişte vücudumu elbisenin şekline uymaya zorluyor.

Arkamı döndüğümde, kapının yanında asılı duran küçük aynada kendimi görüyorum. Elbise vücudumu sarıyor, bana sahip olduğumu fark etmediğim kıvrımlar veriyor, göğüslerimin kabarıklığı neredeyse geniş, açık yakadan tamamen dökülüyor. Formumun ne kadar azının hayal gücüne bırakıldığını fark ettiğimde kalp atışlarım hızlanıyor.

Yanlış bir hareket yaparsam tamamen teşhir edileceğim.

"Dik dur kızım," diye tersliyor Merelda. "Kimsenin bu evde bir cene katlandığını düşünmesine izin vermeyeceğim."

Elimden geldiğince omuzlarımı dikleştiriyorum ve Merelda tekrar etrafımda dönerken gözlerimi yansımamdan uzaklaştırıyorum. Kaşları bir an için derinleşiyor, sonra bir adım öne çıkıp yanaklarımı sertçe çimdikliyor.

Ellerini eteklerinin üzerinde gezdirirken attığım şaşkınlık çığlığı onu tatmin etmiş görünüyor.

"Bu kadar yeter," diyor hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle. "Keşke daha güzel, hatta daha büyük göğüslü olsaydın... ama bu da idare eder. Umalım da görme yetisi eskisi gibi olmasın."

Odaya göz gezdirirken birden telaşlanıyor ve nefesinin altında bir küfür mırıldanıyor.

"Çabuk gelin," diye bağılıyor ve bileğimden tutarak bizi özel odasından çıkarıp merdivenlerden yukarı fırlatıyor. "Burada bekle, sakın kılını bile kıpırdatma, beni duyuyor musun?"

"Evet."

Babamın odasına girmeden önce uzun bir süre bana bakıyor. Kapıyı arkasından kapamadan önce içerisi bir şey göremeyecek kadar karanlık, etrafımda garip bir koku yayılıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, kokuyu çıkaramıyorum ama yine de tanıdık gelen bir şey aklımı kurcalıyor. Düşünmeye fırsat bulamadan Merelda elinde altın bir şişeyle geri dönüyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, tercih ettiği ağır gül parfümünü bana sıkıyor. Burnumu kırıstırıyorum, o tuhaf kokuyu hatırlama umudum kaybolurken hapşırılmamak için kendimi zor tutuyorum.

"İşte, böylesi daha iyi," diyor Merelda başını sallayarak ve sanki elinin varlığı duymamı kolaylaştıracakmış gibi elini havaya kaldırıyor... ama sonra ben de duyuyorum.

Yaklaşan bir atlının sesi.

"Lord Payne geldi," diye sertçe haber veriyor. "Gülümsemeyi unutma kızım... ve sana söyleneni aynen yap. Eğer Lord Payne'in beğenisini kazanamazsan, varlığına pişman olmanı sağlarım. Anlaşıldı mı?"

Bir kez başımı salladım ve yüzünü düzelterek dudaklarını gülümsemeye zorlamadan önce derin bir nefes aldı. Beni son bir kez daha kontrol ettikten sonra merdivenlere doğru ilerliyor. Babamın kapısına doğru bakarken tereddüt ediyorum ama Merelda sabırsız bir ses çıkarıyor ve koridorda onu takip etmekten başka çarem kalmıyor.

Aşağıdan erkek sesleri yükseliyor ve Merelda merdivenlerden inmeden önce bana son bir uyarı bakışı atarken bir mide bulantısı dalgasıyla savaşmak zorunda kalıyorum.

Gözlerim hemen Amadeus'tan dönüp bize bakan Lord Payne'e takılıyor.

Hayatının ikinci yarısını yaşayan varlıklı bir adam o. Ben ona hafifçe reverans yaparken boncuk gibi gözlerini bana dikmiş. Bir zamanlar koyu renk olan saçları incelmış ve onu seçkin göstermeyi başaramayan ağır gümüş ipliklerle delik deşik olmuş.

Başkentten dünyanın bu küçük köşesine ithal edilen takım elbisesinin kadifesini ya da karmaşık desenleri oluşturan narin altın ipliği görmezden gelmek zor.

Tek kelime etmeden yaklaşırken, gözleri varlığımın her santimini tararken, adamın heybetli olduğunu, hatta varlığıyla düpedüz korkutucu olduğunu inkar etmek mümkün değil.

Bakışlarının bana yapışıp kalmasından nefret ediyorum. Hesapçı ifadesi hiç değişmiyor ama gözlerinin parlayışından gördüklerinden memnun olduğunu anlıyorum.

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etse de Merelda bundan memnun olacak.

Lord Payne benden sadece bir adım ötede, rahat edemeyeceğim kadar yakınımda duruyor.

"Bana bak çocuğum."

Yavaşça gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve içimde gördüğüm karanlık karşısında kalbimin neredeyse göğsümde öleceğine yemin edebilirim.

Uzanarak parmağını yanağımda gezdiriyor, etrafına yılan şeklinde kalın bir demir halka sarılmış.

Dokunuşuyla ürperiyorum ama o bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyor.

Lord Payne Merelda'ya dönerek, "Kıza daha yakından bakmak istiyorum," diyor.

"Elbette lordum, bu taraftan," diyerek ön odayı işaret ediyor. Merelda'nın keskin gözleri beni bulduğunda Lord Payne girişten dışarı adım atıyor. "Tam olarak onun dediğini yapacaksın, beni duyuyor musun? Kesinlikle."

Tam cevap vermek için ağzımı açmıştım ki Amadeus yaklaştı. "Heyecan verici değil mi?"

"Ve sen," diye başladı Merelda, sesinde en büyük oğluna yönelttiğini hiç duymadığım bir sertlikle ona dönerek, "burada kalacaksın."

"Ama ben izlemek istiyorum-"

"Hayır." Annesi bileğimden tutup beni sürükleyerek götürürken Amadeus annesinin ses tonundan dolayı biraz incinmiş olmasa da şok olmuş görünüyor. Ön odanın hemen dışında durup bana sert bir bakış attı. "Sana ne söylediğimi unutma. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Bununla birlikte beni odaya itti ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattı.

Ben.

Lord Payne hemen dönüp bana bakmadı, onun yerine parmaklarını babamın kitap raflarından birinde gezdiriyor. Böylesine aşağılık bir adamın onun kişisel eşyalarına dokunmasına dayanamıyorum ama dilimi tutuyorum.

Sonunda, odanın ortasına doğru işaret etmeden önce omzunun üzerinden bakıyor.

"Yaklaş kızım ve sana iyice bakmama izin ver."

Midem acı içinde kıvrılıyor, hiç şüphesiz bu adama itaat etmemem için beni uyarıyor, ama dediğini yapıyorum. Bana doğru adım atarak, avını gözleyen bir akbaba gibi daireler çiziyor.

Lord Payne arkamda dururken, "Eğil ve ayak parmaklarına dokun," diyor.

Böylesine tuhaf bir isteğin nedeninden emin olamayarak yavaşça öne doğru eğiliyorum. Ancak olduğum yerde eğilir eğilmez, beni sabitlemek için arkamdan kalçalarımı kavradığını ve içime doğru bastırdığını hissediyorum.

Geri çekilmeden önce ne yaptığını anlamaya ancak zamanım oluyor.

"Hmm, ve tekrar düzelt."

Yüzüme doğru döndüğünde bu isteği yerine getirmekten çok mutluyum. Gözleri göğüslerimin kabarıklığına doğru iniyor.

"Şımarık küçük şeyler, değil mi?" diye soruyor ve uzanıp uzun bir tırnağını göğüslerimin yakamla birleştiği yerin en ucunda gezdiriyor. "Sanırım işe yarayacaklar. Şimdi eteklerinizi kaldırın."

Sesim kulaklarımda yankılanıyor. Onu doğru duymadığıma eminim. "Ne?" diye sordum. diye sordum, kelimeyi ancak fısıldayarak söyleyebildim.

"Eteklerini kaldır. Bir daha söyletme bana."

Ellerim kenetleniyor, kahverengi kumaşı avuçluyorum ama itaat etmeyi reddediyorum.

"Hayır."

Bir de baktım ki kendimi yere yığılmış, kulaklarım vuruşunun şiddetinden cınlıyor.

Lord Payne, "Sana beni bir daha istemeye zorlama demiştim," diyor, sesi kafamın içindeki gürültüden zar zor duyuluyor.

Hâlâ şoktayken, üzerime doğru hamle yaptığını fark etmiyorum bile. Eteklerimi kalçalarımın üzerinden yukarı çekerek beni tamamen çıplak bırakıyor. Gözyaşlarımı ısırarak geri çekiyorum, o bakmaya devam ederken bile kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum, başını düşünceli bir şekilde bir tarafa eğiyor. Sonunda doğruldu ve uzaklaştı.

O kapıyı açmadan önce üzerimi örtecek kadar kendimi kontrol etmeyi zar zor başarıyorum.

"O da olur," diye anons ediyor.

Merelda gülümsüyor ve onu bir sandalyeye doğru yönlendirirken bana doğru bir bakış fırlatıyor. Kanım damarlarımda donuyor, bu odadan kaçıp bir daha arkama bakmamaktan başka bir şey istemiyorum ama soluk kanepeye yerleşen Merelda'ya katılmaktan başka çarem yok.

Elini omzuma koyduğunda irkiliyorum. Bunun Lord Payne'e karşı bir anne sevgisi gösterisi olduğundan eminim ama beni yerimde tuttuğunu hissedebiliyorum.

"Nişan hakkında," diye başlıyor Merelda.

"Mümkün olan en kısa sürede evlenmek istiyorum," diyor onun üzerine atılarak. "Aslında bugün."

Eğer midem boş olmasaydı, içindekileri ikisinin de üzerine kusardım. Hal böyle olunca, Merelda'nın elinin altında titremeye başladım.

"Hevesinizi takdir ediyorum," diye tekrar deniyor Merelda, ona küçük bir baş selamı vererek, "ama korkarım buna izin veremeyiz."

Lord Payne'in gözleri Merelda'ya bakarken parlıyor.

"Peki neden?"

"Skandal yüzünden," diye aceleyle cevap veriyor. "Onu nasıl bir skandalın takip edeceğini bir düşünün. Aceleye getirilmiş bir düğün kasabanın diline düşecek ve iki oğlumun da geleceğini mahvedecek."

Lord Payne onun sözlerini bir an düşündükten sonra derin bir nefes aldı İç

çek. "Elbette, o zaman ne öneriyorsunuz?"

"Bir de çeyiziyle ilgili küçük bir mesele var. Bunu hayal bile edemiyorum. onun gidişiyle evimizin uğrayacağı kayıp. Yemek ve temizlik yapar,

Sakat bir kocayla yapamadığım pek çok ev işiyle ilgileniyor. O olmadan tüm evin darmadağın olmasından korkuyorum."

"Saçma, eğer hepsi buysa, o zaman onun yokluğunun siz ya da ev halkınız tarafından fark edilmemesini sağlayacağım, Leydi Godwin."

Merelda küçük bir hıçkırık çıkarmadan önce uzun bir süre duraksıyor, bu sesin ondan gelmesi beni tamamen şaşırtıyor.

"Korkarım onu çok özleyeceğim. Kendi kızım olmadığı için o benim için büyük bir teselli oldu."

"Doğal olarak, ama sizi temin ederim ki ondan büyük bir teselli alacağım,

Merelda'nın parmakları omzumda sıkılaşıyor.

"Onsuz, çaresiz ve yalnız kalacağımdan gerçekten korkuyorum. Bir anne biricik kızının gitmesine garip bir şekilde isteksiz davranıyor. Özellikle de Hazel gibi yardımsever birini."

"Sizi temin ederim ki Leydi Godwin, size çok iyi bakılacak. İster yardımcı tutmak için büyük bir meblağa ihtiyacınız olsun, ister başka bir şeye, Hazel ve ben evli olduğumuz sürece hiçbir şey istemeyeceksiniz."

"Ah, teşekkür ederim Lord Payne," diye mırıldandı Merelda, gözlerinden yaşlar boşanarak. "Beklediğimden daha da nazıksınız."

Bunun üzerine alçak sesle kıkırdıyor ve ben de üvey annemin pazarlığından neredeyse etkileniyorum. Sadece benden kurtulmanın bir yolunu bulmakla kalmadı, aynı zamanda yeni bir finansal istikrar da elde etti.

"Şimdi, daha önce de belirttiğim gibi, mümkün olan en kısa sürede evlenmek istiyorum." "Elbette," diyor Merelda. "Ona bir elbise hazırlamak için zamana ihtiyacımız olacak. ve böyle bir ilişki için gerekli tüm düzenlemeleri yapacağım. İki ayın yeterli olacağına inanıyorum."

"Bir ay."

Merelda uzun bir süre onun teklifini düşünüyormuş gibi yapıyor ama bana olan bağının gevşediğini hissediyorum.

O daha kabul etmek için ağzını açmadan, ben kararın verildiğini anlıyorum.

İkisi nişanın daha küçük detaylarını tartışmaya başladığında kafam karışıyor. Bir ay içinde bu iğrenç canavarla evlendirileceğim.

Tek, yalnız bir ay.

Önemli olan her açıdan, ölüm fermanım verilmiş gibi hissediyorum.

Bir aylık ömrü kaldı.

HAZEL

Merelda'nın yanında durmuş, Lord Payne'in nihayet gitmesini beklerken dişlerini sıkarak gözlerini yere dikeyorum. Kapıda duraksıyor, süet binici eldivenlerini yeni çıkarmış.

"Bir şey daha var," diyor ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için dönüyor. "Bana bir mum getir."

Merelda'nın bu talebe karşı çıkmasını bekliyordum ama dediğini yaptı. Yüzüğü ona uzatan Lord Payne, yılan şeklindeki yüzüğü parmağından çıkarmadan önce bir elindeki eldiveni çıkarıyor.

Merelda ve ben şaşkınlıkla izlerken yüzüğü eldivenli eline sıkıştırıp birkaç dakika boyunca ateşin üzerinde tutuyor. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, yılanın başını göğsümün kabarıklığına sıkıca bastırıyor.

Sıcak metal derimi dağlarken acı içinde haykırıyorum. Merelda beni yerime sabitlemek için tutarken bile irkilmiyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

Bir dakika sonra geri çekiliyor ve artık soğumuş olan yüzüğü parmağına geri takıp geride bıraktığı izi inceliyor.

"Hepsi bu kadar mı?" Merelda soruyor, sesi değişmiyor.

"Şimdilik," diyor Lord Payne, gözleri benimkilerle buluşuyor, bir ay sonra beni bekleyen karanlık vaatlerle dolu.

Dönüp gecenin içinde kaybolmadan önce Merelda'ya bir kez başını eğdiğinde midem düğümleniyor.

"O adamla evlenmeyeceğim," diye tıslıyorum ve kapı arkasından kapandığı anda Merelda'ya dönüyorum.

"Aptal olma, seni nankör çocuk," diye cevap veriyor. "Bu konuda çoktan anlaştık. Sadece onun kadar zengin olduğu için şükret. Yaşadığın sürece hiçbir şeye muhtaç olmayacaksın."

"Onun gibi bir canavarla evlenmektense *ölmeyi* tercih ederim." "Dramatik küçük bir şeysin, değil mi?"

"Gerçek bu," diye cevap veriyorum. "Sana söz veriyorum; Lord Payne ile evlenmeden önce öleceğim."

"O zaman kendi ölümünü planlamaya başlasan iyi edersin," diye karşılık verdi. "Sözümü unutma, bu evlilikten tek kaçışın ölüm olacak."

Peki söyle bana, kendini ölümün kapısına nasıl atmayı planlıyorsun? Baban şimdi seni duysa ne derdi, düşünebiliyor musun?"

Başını bana doğru sallarken soğuk kahkahası odayı dolduruyor ve gözlerindeki meydan okumayı görüyorum. Onun fikrini asla değiştiremeyeceğimi biliyorum, ama bu kadar kendi ellerime almaya çalışmayacağım anlamına gelmiyor.

Öfke içimi yakıyor, derin bir nefes alırken görüşümü bulanıklaştırıyor. Bu kararı verebilecek tek kişinin kendisi olduğuna inanıyor olabilir ama ben buna izin vermeyeceğim.

Babam hala nefes aldığı sürece olmaz. Lord Payne'in bugün bana yaptıklarından sonra, bu nişanın onun *asla* kabul edeceği bir şey olmadığından eminim.

Üvey annemin yanından geçip merdivenlerden yukarı fırlıyorum.

Koridorda aceleyle babamın odasına doğru ilerlerken Merelda peşimden gelmek için hiçbir hareket yapmıyor.

Kapının hemen dışında duruyorum, elimi tahtaya bastırırken kalbim göğsümde çarpıyor. İçeride yatan şeyi görmeye gerçekten hazır mıyım?

Derin ve sakın bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Oda o kadar karanlık ki gözlerimi gerçekten açtığıma emin olmak için birkaç kez kırpıstırmam gerekiyor. Görüşüm odanın loşluğuna alıştığında içeri adım atıyorum. Durumun ciddiyetini açıkça görmem için tek bir adım yetiyor.

Babam yatakta, üzerine ve etrafına yığılmış battaniyeler ve yastıklarla cüceleşmiş durumda. Ağır metal bir ızgaranın arkasında, zaten boğucu derecede sıcak olan odaya duman ve ısı katan ama çok az ışık veren ateşin çıtırtısını duyabiliyorum.

İçeri bir adım daha atıyorum, yatağa yaklaşırken karanlıkta gözlerimi zorluyorum. Babam beklediğimden de kötü görünüyordu. Cildi solgun, yüzü durgunluğu içinde dehşet verici. Gözleri kapalı ve korkunç bir an için artık nefes almadığından korkuyorum.

Sonra göğsünün hafifçe yükseldiğini görüyorum.

Babamın bir zamanlar sahip olduğu o güçlü adam gitmiş, yerine ölümün eşiğindeki bu kırılgan yaratık gelmiş.

Ona ne yaptılar? Ona ne yapıyorlar?

Odanın bu kadar sıcak, havanın ter ve dumanla yoğun olması hiç mantıklı değil. Ona temiz hava ve güneş ışığı verilmeli.

Yatağın yanında durup elini tutmak için uzanıyorum. Kendi elimle sıkıştımda terden sıırsıklam olmuştı. Hayatımda ilk kez parmaklarının mürekkeple lekelenmediğini fark ediyorum.

"Ah, baba," diye nefes alıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve alnımı hala kendi elimde sıkılı olan elinin arkasına bastırıyorum. "Lütfen. Lütfen beni bırakmayın. Sensiz bir yaşam düşüncesine katlanamıyorum. Sana anlatmam gereken çok şey var."

Sanki bir işaretmiş gibi, içimde tuttuğum her şey dudaklarımdan dökölüyor. Ona Merelda'nın benimle Lord Payne'i evlendirme planından... daha birkaç dakika önce bana nasıl davrandığından bahsediyorum. Merelda'yı evimize getirdiğinden beri neler yaşadığımı anlatırken hiçbir şeyi saklamıyorum, hatta Amadeus'un zalimliğini ve Cyprian'ın garip nezaketini anlatacak kadar ileri gidiyorum.

Kelimeler serbestçe dökölüyor, kalbim uzun zamandır taşıdığı ağırlıktan arınıyor ve tanrılara beni duyabilmesi için dua ediyorum. Ne dediğimi anlasın diye.

Beni duymasına ihtiyacım var ... Kalmasına ihtiyacım var.

Onsuz bir hayat, kendimi aşına bulmak istediğim bir hayat değil. Hâlâ çok genç, en azından hep öyle hissettirdi ve önünde çok daha uzun bir hayat var. Bundan eminim.

Merelda ve doktorun bu ölüm lanetini onun üzerinde konuşmasına izin vermeyi reddediyorum. Birlikte geleceğimizi yok etmelerine izin vermeyeceğim.

"Sana söz veriyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim yüzünü arıyor, "Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım baba. Yapacağım son şey olsa bile seni ölümün kapısından geri getireceğim."

Babamın göğsünün yavaşça inip kalkmasını izlerken yanaklarımdaki yaşlar kuruyor ve tenimde tuzlu izler bırakıyor.

Ama başka hiçbir hareket yapmıyor. Söylediklerimi duyduğunu belirtmek için gözlerini kırıştırmıyor ya da parmağını kıpırdatmıyor bile.

Yavaşça ayağa kalkıyorum.

İşler hayal edebileceğimden çok daha kötü, ama babamın bu kadar kolay ölmesine izin vermeyeceğim.

Ne yapmam gerektiği umurumda değil ama onu kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Dışarıda ona yardım edebilecek birileri olmalı. Geriye kalan günlerini daha ölmeden onun yasını tutarak harcamayacağım.

Yardım aramak için yola çıkmaya kararlı bir şekilde, sessizce Salon.

Merelda'nın beni azarlamak ya da cezalandırmak için kapının dışında beklememesine şaşırdım. Daha da şaşırtıcı olan, babamın odasına girmeme bu kadar kolay izin vermiş olması.

Tabii artık ne yaptığım gerçekten umurunda değilse. Sanırım artık amacıma hizmet ettim. Bir ay içinde ihtiyacı olandan çok daha fazla zenginliğe sahip olacak ve ben de artık ona yük olmayacağım.

Yine de bir sonraki hamlemi yapmadan önce durup dinliyorum.

Ev sessiz, tek ses etrafıma yerleşen ahşabın gıcirtısı. Gece çökeli çok olmuş ama üvey ailemin bugünlük çekildiğini ummaktan ya da buna inanmaktan daha iyisini biliyorum.

Evden sıvışmadan önce gecenin en karanlık saatine kadar beklemem gerekecek. Ancak o zaman gitmeye çalışmak benim için güvenli olacak.

Odama döndüğümde, sahip olduğum az sayıdaki eşyaya bakmak için dönmeden önce kapıyı kilitliyorum. Kendime bakarak, Merelda'nın bana giydirdiği elbiseden kurtulmak için acele ediyorum ve elbisenin yere düşmesine izin veriyorum. Üzerime daha kullanışlı bir elbise geçirerek, küçük bir çantaya rastgele bir şeyler tıktırmaya başlıyorum ve sonunda yerde duran kumaş yığınının bakıyorum.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de Merelda'nın elbisesi sahip olduğum en güzel şey ve şık görünmem gerektiğinde işime yarayabilir. Küçük bir yenilgi iç çekişiyle elbiseyi yerden alıp sıkıca katladıktan sonra bir çift çorap, birkaç mum koçanı ve bir çıra kutusuyla birlikte çantama yerleştiriyorum.

Geriye doğru bir adım attığımda, birkaç yıpranmış elbise, bir palto ve yatağım dışında sahip olduğum neredeyse her şeyin bunlar olduğunu yavaşça fark ediyorum. Gerçi Merelda'nın bu sonuncusunun artık kendisine ait olduğunu iddia edeceğini sanıyorum.

Aniden dizlerimin üzerine çöküp ahşap zeminin bir kısmını kaldırarak küçük ahşap bir kutu çıkardığımda kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlıyor. Kutuyu açıp parmaklarımı içindeki küçük paketlerin üzerinde gezdiriyorum, her biri kırmızı bir kurdeleyle özenle bağlanmış.

Tüm paketlememi geri almak ve içindeki eşyaları bu kutunun içindekilerle değiştirmek için biraz fazla istekliyim, ama bunun aptalca olacağını biliyorum. Ayrıca, geri dönmeyecek de değilim.

Babamın hatırı için dönmek zorundayım.

Bu düşüncüyü kendi kendime tekrarlayarak paketlerden birini dikkatlice çıkarıyorum. Kurdeleyi gevşeterek onu ve yağlı kâğıdı bir kenara koyuyorum ve içine sıkıştırılmış küçük kitabı pencereye doğru taşıyorum.

Mum ve yıldız ışığında içindeki illüstrasyonları hayranlıkla seyrederek saatler geçiriyorum.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve kısa bir süreliğine kestirmeyi düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Gece boyunca uyumak benim için çok kolay olurdu. Bu gece, tüm geceler içinde, yorgunluğun beni alt etmesine izin veremem.

Artık sayfalara odaklanamadığımda, gözlerimi gökyüzüne ve yıldızlara çeviriyorum. Zaman yavaşlıyor gibi görünüyor, başlamak için sabırsızlığım arttıkça saniyeler dakikalara kaymakta tereddüt ediyor.

Parmaklarım endişeyle pencere pervazına vuruyor ve çok geçmeden kendimi küçük odamda volta atarken buluyorum.

Biraz daha zaman geçmesi gerekiyor.

Sonunda merdivenlerin gıcirtısını ve ardından üvey annemin koridordan babamın odasına doğru ilerlerken topuklarının çıkardığı tıkırtıyı duyuyorum. Dürüst olmak gerekirse hâlâ babamla kalmasına şaşırdım ama şu anda bu bilgiyi memnuniyetle karşılıyorum.

En azından nerede olduğunu biliyorum. Öte yandan üvey kardeşlerim tamamen farklı bir hikâye.

Merelda'ya uykuya dalması için yeterli zamanı vermeyi umarak yarım saat daha beklemeye karar veriyorum. Bu arada, babamın on birinci yaş günümde bana verdiği küçük kitabı dikkatlice yeniden paketliyorum ve onu ve kutuyu gizli saklanma yerime geri koyuyorum.

Nihayet vakit gelmişti.

Küçük çantamı kaptığım gibi kapımı açıyorum ve sessizce dinlemek için aralıyorum.

Hiçbir şey yoktu.

Karanlık koridorlarda kayarak üvey ailemin yatak odası kapılarının önünden geçiyorum, gıcırdayan ahşapta ustalıkla ilerlerken bir elimde ayakkabılarımı taşıyorum. Alt kata ve arka kapıya doğru ilerlerken, kısa bir süreliğine de olsa evden ayrılma düşüncesiyle biraz üzülmekten kendimi alamıyorum.

Ayakkabılarımı bağlamak için oturduğumda mutfığa son bir kez daha bakıyorum. Merelda hayatımı çekilmez hale getirmeye çalışsa da, bu salonlar, bu ev, benim için hala çok fazla neşe ve sevgi barındırıyor.

Burası benim büyüdüğüm yer.

Ailem tarafından kucaklandığım, rahatlatıldığım ve sevildiğim yer.

Burası benim evim ve Merelda ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bunu benden asla alamaz.

Ayağa kalkıp arka kapıyı açmadan önce derin bir nefes daha alıyorum. Bir adım atmadan önce uzun bir süre karanlık geceye bakıyorum... Babamı kurtarmak için attığım ilk adım.

Yolumu aydınlatacak yıldızlar ve üzerimdeki yeni aydan başka bir şey olmadığından, gece beklediğimden çok daha karanlık.

Gölgeden gölgeye sessizce ilerlerken etrafımda serin bir esinti dolaşıyor. Her ağaç gıcirtısında ya da baykuş ötüşünde kalbim göğsümde küt küt atıyor... Sanki her an gizli kaçışım keşfedilecekmiş gibi.

Bir şekilde, talihsizlik olmadan kırık çite ulaşmayı başarıyorum. Kendimi hızla çitin üzerinden çekerek rahat bir nefes alıyorum. Hâlâ güvende olmaktan uzak olsam da, en azından buradan koşabilirim.

Tepeden aşağı inerek, arazimizin kenarına doğru yol alıyorum. Taş duvarın üzerinden tırmanarak, evi geride bırakma konusundaki resmi başarımın işareti olan uzun otların üzerine iniyorum.

Önümde uzanan ve beliren gölgeler kalbimi göğsümden fırlatmakla tehdit ediyor ama kasabaya doğru yola çıkarken onları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Neredeyse yolu yarılamıştım, evden çok uzaktaydım ama insanlara yakın olacak kadar da yakın değildim ki onu duydum.

"Evet, burada neyimiz varmış."

Kanım donuyor, bir sonraki adım için bir ayağımı kaldırmışken beni olduğum yerde durduruyor.

Yutkunuyorum, bir an için gözlerimi kapatıyorum, az önce duyduğum sesin gerçekten de üvey kardeşime ait olduğunu teyit etmek için hemen arkamdaki karanlığa bakmaktan çok korkuyorum.

Amadeus bir şekilde beni bulmayı başardı ve etrafta beni onun uzun bakışlarından ya da arayan ellerinden koruyacak kimse yok.

Yırtıcı bir hayvan tarafından köşeye sıkıştırılmış bir av gibi yavaşça sese doğru dönüyorum. Amadeus, "Görünüşe göre kader, sana sahip olmamdan yana Hazel," diyor,

gölgelerden ortaya çıkan. "Tekrar ve tekrar, seni avuçlarımda buluyorum."

"Ben nişanlıyım."

Amadeus'un yüzü bunun üzerine buruşur.

"Payne'in benim olanı almasına izin vermeden önce öleceğim," diye hırılıyor. "Bu anı beklemek için çok uzun zaman harcadım, yaşlı bir adamın son anda içeri sızmasına izin veremem. Hayır, önce seninle kendi yolumu bulacağım. Sonra düşün yatağına beni düşünerek gidebilirsin."

Bir adım geri atıyorum ama artık çok geç. Çoktan üzerime atladı, beni geriye doğru götürürken vücudumu kendi vücuduyla kapladı.

Beni bir kez daha bir ağacın sert kabuğuna doğru iterken çantam yere düşüyor. Elleri elbisemde gezinirken içimdeki rüzgâr kesiliyor, tenimde ve omurgamda önsezi ürpertileri dolaşüyor.

Ellerimi göğsüne doğru itiyorum ama karşılığında aldığım tek şey başımı döndüren sert bir tokat oluyor.

"Bir daha denersen seni bayıltırım," diye uyarıyor, soğuk bir eli eteklerimin altına dalıyor.

Gözlerimi kapatmak, başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum.

Eli kalçamda gezinirken nefesi sertleşiyor ve göbeğime yaklaştıkça ürperiyorum.

Bu gece beni mahvederse, bunun geleceğim için ne anlama geleceğini bilmiyorum. Sahip olduğum çok az şey için.

"Yardım edin!" Çığlık atıyorum, Amadeus diğer eliyle ağzımı kapattığında kelimenin sonu susturuluyor.

"Kimse seni duymaz," diyor, kulağıma fısıldamak için eğildiğinde eteklerimin altındaki eli bir an için hareketsiz kalıyor. "Hiç kimse. Ölümünden başka hiçbir şey seni benden uzak tutamaz."

Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anladığımda dehşet kaplıyor içimi. Beni buraya sıkıştırmışken kaçma çabalarım işe yaramıyor.

Ondan daha kısayım, gerçi bu onun boyuna büyük bir iltifat değil ve annesinin son altı yıl boyunca yemeklerimi dikkatli bir şekilde paylaşırması sayesinde daha da zayıfım. Durum böyle olmasaydı bile, onunla savaştığım gücüm olacağından emin değilim.

Bundan sonra olacakları düşündükçe midem bulanıyor. Gözlerimi kapatarak, parmakları en içteki uyluğumu sıyrırken kendimi onun dokunuşuna hazırlamaya çalışıyorum.

Ama dokunuşu hiç gelmiyor.

Ağır bir gümbürtü duyuyorum ve yavaşça gözlerimi açtığımda kendimi artık ağaca yaslanmış halde bulamıyorum.

Loş ışığa alışmam bir an alıyor ve Amadeus'un ayaklarımın dibinde buruşuk bir yığın halinde yattığını fark ediyorum. Hemen ötesinde, göğsü kabarmış bir şekilde Cyprian duruyor.

Ağaca yaslanmadan önce gözlerimiz bir anlığına buluşuyor, rahatlama göğsümde ılık ve hoş bir şekilde birikiyor.

"Beni gördüğünü sanmıyorum," diyor Cyprian, aramızdaki şaşkın sessizliği bozarak. "Sana çok odaklanmıştı. İyi misin, Hazel? İyi misin Hazel? ..."

Sözünü bitiremiyor, sorusunu tamamlayamıyor ve ben de hemen başımı sallıyorum.

"Hayır, neredeyse,
ama hayır." "Güzel."

Gözlerimiz yavaşça Amadeus'a kayarken aramızdaki boşluğu huzursuz bir sessizlik dolduruyor.

Amadeus'un başının arkasında kan birikiyor, loş ışıktaki neredeyse simsiyah. Çömelerek yarayı kontrol etmek için uzanıyorum ama kısa süre sonra duruyorum.

Amadeus'un başının altındaki zemin kararmaya başlamış, gecenin içinde gittikçe büyüyen bir uçuruma dönüşmüştü.

"Çok fazla kan var," diye nefes alıyorum ve gözleri panikle açılırken Cyprian'a bakıyorum.

Ne kadar dağınık olduğunu ancak şimdi fark ediyorum. Beyaz gömleğine kan sıçramış, elleri dövüşmekten morarmış ve şişmiş.

Ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum ama beni durduruyor, ona ulaşmadan ellerimi yakalıyor.

"Gitmelisin," diye fısıldıyor.

"Hayır, bunu birlikte halledeceğiz. Eğer açıklayabilirsek..." Bunu önermekle bile ne kadar aptal olduğumu fark ederek sözümü kesiyorum.

Cyprian kardeşinin cesedine bakarken titremeye başlıyor. İçimde giderek artan bir panik duygusu yükseliyor, onu bastırmak için elimden geleni yapsam da beni ele geçirmekle tehdit ediyor. Kendi ellerimin titremesini görmezden gelmeye çalışsam da.

"Hazel, beni dinlemene ihtiyacım var," diye yalvarıyor Cyprian, sesi alçak ve sıcak, benim için endişeleniyor. "Gitmek zorundasın. Ne yaptığımı gördüklerinde... burada olamazsın. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Git, buradan olabildiğince uzağa git."

"Benimle gel," diyorum, gözlerim yüzünü arıyor.

"Hayır," diyor, kaşları çatılıyor. "Gelemem. Bunun için seni suçlayacaklar. Annemin nasıl olduğunu biliyorsun. Kalmam gerek. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım. Lütfen git. Kendini kurtararak beni de kurtar. Buradan, benden olabildiğince çabuk uzaklaş ve asla arkana bakma."

"Lütfen, Cyprian, bunu yapma. Birlikte kaçabiliriz ve..."

Gözlerimiz buluşuyor ve bunun bir veda olduğunu anladığımda bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Burada kimin hatalı olduğu önemli değil, birileri Amadeus'un kanının dökülmesinin bedelini ödemek zorunda kalacak. Kalsam da gitsem de suçlanan ben olacağım. Merelda ben adalete teslim edilene kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyecektir.

Yine de onu burada öylece bırakamam. "Lütfen," diye fısıldıyorum son bir kez.

Cyprian bir elini kaldırıp yanağımı hafifçe okşayarak, "Hayır, eğer seninle birlikte gidersem, bu seni çok daha büyük bir tehlikeye sokar," diyor. "Onu ilk gördüğüm andan beri sevdiğim kıza bunu yapamam."

Cebine uzanıp babamın uzun zaman önce ona verdiği küçük kitabı çıkarırken itirafı karşısında şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum.

"Cyp-"

"Al bunu," diyor hızla, elime bastırarak. "Bunu al ve sakın arkana bakma. Şimdi Hazel, koş!"

Yavaşça geri çekilmeden önce hâlâ tereddüt ediyorum, kararsızım. Cyprian'a son bir kez baktıktan sonra topuklarımın üzerinde dönüp geceye doğru koşmaya başladığımda kalbim sızlıyor.

Cyprian'ı karanlıkta tek başına, Amadeus'un üzerinde, botlarına kan bulaşmış bir halde bırakırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Kaçmak için acele ederken taşlara takılıyorum, ama kendimi sürüklüyorum ve devam etmek için kendimi zorluyorum. Bacaklarım ne kadar ağrırsa ağrısın ya da ciğerlerim ne kadar yanarsa yansın duramam.

Kaçmayı başaramazsam Cyprian'ın fedakârlığı boşa gitmiş olacaktı.

Kasabanın sınırına ulaştığımda, hâlâ ormanın sınırları içinde saklanırken nefes almak için duruyorum. Etrafıma bakındım, aklım bir tür plan yapmak için yarışıyordu.

Tek bildiğim kasabaya gitmenin bir hata olacağı. Buradan olabildiğince uzağa gitmem gerekiyor ve kimsenin beni görmesi ya da gittiğim yön konusunda uyarılması riskini göze alamam.

Gözlerim, etrafını çevreleyen kasabanın sıcak, yumuşak ışıklı binalarıyla büyük bir tezat oluşturan sık ormanın heybetli silüetinin üzerinde geziniyor.

Orman söz konusu olduğunda bundan daha ileri gitmeye hiç cesaret edememiştim. Buradan sonra sadece daha karanlık ve daha vahşi bir hal alıyordu ve her zaman küçük dünyamın en ucunda duran heybetli bir g olmuştu ...

Ama belki de, sadece bu seferlik, sığınalım olacak ve bana çok ihtiyacım olan güvenliği sağlayacak.

HAZEL

Yolun karşısına geçip sola döndüm ve doğruca ağaçların derinliklerine **daldım**. Orman benim en iyi umudumdu, gölgelerde pusuya yatmış olabilecek herhangi birinden korunmak için en iyi şansımdı... ya da beni aramaya gelebilecek herhangi birinden.

Merelda'nın beni kendi başına avlayıp avlamayacağını merak etmeden duramıyorum. Belki de başıma ödül koyar ya da daha kötüsü Lord Payne'i beni geri getirmesi için gönderir.

Bu düşünceyle adımlarım hızlanıyor ama ormanın içine doğru attığım her adımda, yukarıdaki yıldızların loş ışığı yavaşlamak zorunda kalana kadar azalıyor.

Dallar tenimi sıyrıyor, elbisemi ve saçlarımı çekiştiriyor. Onları korumak için gözlerimi kapatarak, kendimi içinde bulduğum çalılıkta ilerlemek için ellerimi kullanıyorum.

Ayağım tel tel sarmaşıklara takılıyor ve kendimi kurtarmak için mücadele ederken sinirli bir iç çekiyorum.

Sonunda çalılıktan kurtulduğumda, hâlâ hiçbir şey göremediğimi fark ettiğimde gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyorum. İlerlemeye devam ederken, her adımı atmadan önce kontrol ediyorum, ellerimi bir şeye çarpmamak için önümde tutuyorum.

Bu şekilde ne kadar devam edeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim ilerleyişimin yavaş olduğu.

Çok yavaş.

Özellikle de Cyprian ve Amadeus fark edildiyse. Onlarla arama mümkün olduğunca mesafe koymam gerekiyor ama bu hızla bunu asla başaramayacağım.

Gözlerimi bir kez daha zifiri karanlığa dikerek, çantamı ve onunla birlikte çıra kutumu ve mumlarımı düşürdüğüm için kendime lanet ediyorum. Keşke Amadeus'tan kaçınmak için daha dikkatli olsaydım, şimdi bu ağaçlarda yolumu bulabilirdim.

Buna ihtiyacım bile olmazdı. Amadeus beni yakalamamış olsaydı, o yerde ölü yatarken ben ormandan kaçıyor olmazdım.

Sık yaprakların arasından başımı kaldırıp aysız gökyüzüne bakarak küçük bir hayal kırıklığı çığlığı attım.

"Yardıma ihtiyacım var. Sadece küçük bir ışık, herhangi bir şey... lütfen."

Yenilgiyle dizlerimin üzerine çöküyorum, tam o sırada ileride bir şey beliriyor. Birkaç dalı kenara itmek için öne doğru eğildiğimde kalbim küt küt atıyor ve ışık daha da parlıyor.

Sadece küçük bir iğne ucu kadar sıcak altın rengi ışık, ama bana umut vermek için fazlasıyla yeterli.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum sessizce dua ederek ayağa kalkmaya çalışırken.

Temkinli bir şekilde ona doğru ilerliyorum, yaklaştıkça ormanın karanlığı yavaş yavaş yerini ışığa bırakırken ışık daha da parlaklaşıyor.

Sonunda, özellikle sık bir çalı kümesinin arasından yolumu zorladıktan sonra, küçük bir açıklığa çıkıyorum. Orada, karanlık ormanın ortasında küçük bir kulübe duruyor. Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini merak ediyorum.

Açıklık, birçoğunu daha önce hiç görmediğim her boyutta, şekilde ve renkte kır çiçekleriyle dolup taşıyor. Kulübenin üzerinde kalın, dolambaçlı sarmaşıklar dolanıyor.

Burayla ilgili her şey tuhaf ama yine de bir şekilde tanıdık geliyor... Sanki burayı daha önce görmüşüm gibi. Hava, çiçeklerin ve yıldız ışığının keskin kokusuyla doymuş. Açıklığa doğru bir adım daha attığımda, ılık bir esinti yanımdan geçip gidiyor, gözlerim şaşkınlıkla açılırken eteklerimin uzunluğuyla oynuyor.

Tembel ateşböcekleri yanımdan geçip gidiyor ve tüm manzarayı çok daha büyümlü hissettiriyor. Bakışlarımı tekrar kulübeye çevirdiğimde, gözlerim kapının yanında asılı duran fenere takılıyor. Beni buraya çeken ışık bu olmalı.

Evime bu kadar yakın böyle bir yer olduğunu nasıl bilmezdim?

Kır çiçeklerinin ortasında durup bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Yarısı sarmaşıkların arasına gizlenmiş küçük camlı pencerelerden birinde ateş ışığı titriyor ama buradan başka bir şey göremiyorum.

Hareket yok, kimsenin beni fark ettiğine dair bir işaret yok ama bu kulübenin boş olduğu anlamına gelmiyor. Daha bir karara varamadan, sanki kulübenin kendisi beni kendisine doğru çekiyormuş gibi yaklaştığımı fark ediyorum.

En azından kasabanın bu kadar dışında yaşayan birinin Amadeus ya da onu kafasına vurarak öldürdüğünden şüphelenilen kız hakkında bir şey duymuş olması pek olası değil. Belki de burada her kim varsa, en azından bana doğru yönü göstermeye istekli olur, hatta yolumu aydınlatmak için bir mum bile verebilir.

Kemerli kapıya yaklaşırken, içeride hareket eden birinin sesini dinlemek için duruyorum ama içerisi sessiz. Bir saniyeliğine düşündüm.

Feneri kancasından kaldırıp onunla birlikte ormanda kaybolmak istiyorum ama bu düşünce bile beni suçluluk duygusuyla hasta ediyor.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Kapıyı sessizce çalışıyorum ama yine de açıklığın huzurunu bozuyor gibi görünüyor.

Uzun bir süre endişeyle bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Daha iyi bilmeliydim. Kimsenin uyanık olması için çok geç bir saatti, hele ki burada bir yabancıya kapısını açmaya istekli olmak şöyle dursun.

Tam uzaklaşmak üzereydim ki yaklaşan ayak seslerini duydum.

Bir adım geri atarken kalbim küt küt atıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, kaçma şansım olup olmadığını ölçmeye çalışıyorum, burada tek başıma yakalanmadan önce kaçma şansım var.

Bildiğim kadarıyla, kulübenin kaderi Amadeus ya da Lord Payne'in vaat ettiğiinden çok daha kötü olabilir.

Bu bir hataydı. Yabancı bir eve, özellikle de karanlık bir ormanın ortasında bulunan bir eve yaklaşmamam gerektiğini bilmeliydim.

Dönmeye başladım ama kaçamadan kapı gıcırdayarak açıldı ve kendimi yakalanmış buldum.

Yavaşça arkama baktığımda bir kadının bana baktığını görüyorum. Onu tavernadaki tuhaf kadın olarak tanıyınca şaşkınlıkla göz kırpmaya başladım.

Cyprian'ın cadı dediği kadın.

Uzun bir süre sessizce bana baktı ve sonunda kapıyı araladı. Kenara çekilip içeri girmem için bir kez başını salladığında tereddüt ediyorum.

Ayaklarım sanki kendi akılları varmış gibi beni içeri taşıyor ve garip kadın kapıyı arkamdan kapatıyor.

Beni kulübenin ana odasına götürüyor ve elimde olmadan her şeyi kavıyorum. Burası yıpranmış halısı ve yumuşak mobilyalarıyla temiz ve rahat bir yer. Odanın arka tarafında, çıtırdayan ateşin yanında sallanan bir sandalye, bir tarafında küçük bir masanın üzerinde bir kitap ve dumanı tüten bir kupa duruyor.

Belli ki, saatin geç olmasına rağmen akşamını böldüm.

Kadına dönmeden önce gözlerimin her şeyi içine almasına izin veriyorum. Sorular dilimin ucuna kadar geliyor ama o tek bir bakışıyla onları susturuyor.

"Otur," diyor bana, sesi sert ama nazik, "ben de çaydanlığı koyayım."

Eliyle ateşi işaret ediyor ve ben de ona doğru ilerliyorum. Aşırı doldurulmuş bir kitaplığın ve garip kavanoz ve kuru ot çeşitleriyle dolu ahşap masanın yanından geçerek sallanan sandalyenin karşısındaki küçük tabureye yerleşiyorum.

Ateşe bakarken, yorgunluk içime geri dönmeye başlıyor. Göz kapaklarım ağırlaşmaya başladığında öne doğru eğilerek başımı ellerimin arasına alıyorum.

"İşte buradasın canım."

Başımı kaldırdığımda kadının yanımda durduğunu ve bana dumanı tüten bir kupa sunduğunu görünce irkilerek kendime geliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, sallanan sandalyeye yerleşirken kupayı kabul ediyorum. Buhar yüzümün etrafında dolanırken dönen çay yapraklarına bakıyorum ve içinde bulunduğum durumu ona ne kadar anlatmam gerektiğini düşünüyorum. "Sanırım neden burada olduğumu merak ediyorsun."

"Yardım için buradasın," diye cevap veriyor. Gözlerimi kırptıştırarak tekrar ona bakıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Yoksa neden senin gibi genç bir kız aysız bir gecede ormanın derinliklerinde dolaşsın ki?"

Bunun üzerine küçük bir kahkaha atıyorum.

Tabii ya. Kapısını açtığı anda yardıma muhtaç olduğumu anlamış olmalı. Bu kadar uzakta yaşadığına göre, gecenin bu saatinde, gerçekten yardımına ihtiyaç duymadıkları sürece, pek ziyaretçisi olmaz herhalde.

Şu anki durumumdan bunu anlamak için doğaüstü güçlere sahip olmak gerekmiyor.

"Haklısın," diye itiraf ediyorum, küçük bir homurtu çıkarırken başımı sallıyorum. "Ve Cyprian senin bir cadı olduğunu söylediğinde neredeyse ona inanacaktım."

"Oh, ama bu konuda yanılmıyor."

Bunu duyunca irkildim ve neredeyse sıcak çayı üzerime dökecektim.

"Ne?"

Elimdeki titreyen bardağı düzeltmek için uzanırken bana nazik bir gülümseme veriyor.

"Sana zarar vermek istemiyorum çocuğum," diye beni çabucak rahatlatıyor.

"Aslında benim sana bir iyilik borcum var."

"Korkarım anlamıyorum."

"Anlaşılabak pek bir şey yok," diye devam ediyor. "Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, baban çaresiz kaldığımda bana yardım etti ve o hariç herkes görmezden geldi. Şimdi onun bu iyiliğinin karşılığını sana yardım ederek ödemek istiyorum."

Babamdan bahsetmesi yüzüme bir gülümseme getirdi.

Planlarımın sorunsuz ilerlemesini kesinlikle beklemiyordum, ama bu beklenmedik bir şans dönüşü. Eğer babamı kurtarmama yardım edebilirse, sonsuza dek ona borçlu kalacağım, hem de memnuniyetle.

Cadı ya da
değil. "Baba-"

"Onu kurtaracak araçlara sahip değilim," diye araya giriyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Ne yazık ki, bunun için gereken büyü benim yeteneklerimin çok ötesinde. Ancak, yardım edebilecek *birini* tanıyorum."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Kim?" Tedirginliğimi bastırmak için yutkunararak soruyorum.

"Seni uyarmalıyım, kolay olmayacak," diyor sorumu duymazdan gelerek. "Ve eğer onu zamanında bulma umudun varsa, bu gece ve yakında ayrılman gerekecek."

Gözleri yüzümden arkamdaki pencereye kayarken donuklaşıyor. Kaşları çatılıyor, gözlerini kırpmadan kulübesinin ötesindeki ormana bakıyor.

Bakışlarını takip etmek için yavaşça dönüyorum ama ateş böceklerinin titreşiminden ve ötesindeki karanlıktan başka bir şey göremiyorum. Ona soru sormak için ağzımı açıyorum ama bu kadının adını hâlâ bilmediğimi fark ediyorum.

"Evet, evet, şimdi gitmelisin," diyor, gözlerini kırpıştırarak tekrar odaklanıyor. "Çabuk ol, eğer onu bulma şansın olmasını istiyorsan, bunu bu gece, ay hâlâ gölgeler içindeyken yapmalısın."

Kafam karıştı ama o ayağa kalkınca ben de aynısını yaptım. Cadı bir masaya geçmeden önce hâlâ dolu olan fincanımı geri alıyor.

Odanın çeşitli yerlerinden birkaç eşya daha toplamasını izliyorum. Bana dönüp ona katılmamı işaret ederken dudakları söylenmemiş kelimelerle kıpırdıyor.

"Doğrudan kuzeye gitmelisin," diyor ve kendi kendine mırıldanıp hepsini geri almadan önce birkaç paket ve kavanozu ellerime tutuşturuyor. "Doğrudan kuzeye. Rotandan asla sapmayacaksın."

"Doğru yöne gittiğimi nasıl anlayacağım?"

"Bunu iliklerinde hissedeceksin. Soluduğun havada ve ayaklarının altında yükselen toprakta," diyor bana. "Oh, ve soğuk olacak. Korkunç, affedilmez derecede soğuk. Bir pelerine ihtiyacın olacak."

Bu son kısmı söyleme şekli neredeyse benim şaşkın bir kahkaha atmama neden oluyordu.

Dud

akla "Pelerin mi?"

r. "Evet, burada," diyor, yıpranmış bir pelerini bana doğru itmeden önce Eflatun pelerini kollarıma verdi. "Şimdi acele et canım. Daha fazla gecikmemelisin."

Beni arka kapıya doğru yönlendirirken, açıklığa geri adım atarken neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Başını sallamadan önce bana iyice bakıyor, gözleri üzerimde geziniyor.

"Ama nereye gideceğim?"

Sorum üzerine gözleri tekrar parlıyor ve ormana doğru kayıyor. Yavaşça işaret ederek beni açıklığın ötesindeki mürekkep gibi karanlığa yönlendiriyor. Onunla yüzleşmek için geri dönmeden önce uzun bir süre bakıyorum.

Elimi tutan cadı, eteğinin cebinden küçük bir kristal çıkarıp elime tutuşturuyor ve parmaklarımı kristalin üzerinde gezdiriyor.

"Soğuğu ve gecenin gölgelerini takip et," diyor şifreli bir şekilde. "Kristal yoluna rehberlik edecek. Adımlarının her biri kesin ve doğru olsun."

Bununla birlikte, kulübesine ve içindeki sıcaklığa doğru geri dönüyor.

"Bekle!" Onu bir süre daha tutmak için elimi uzatıyorum.

Sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırırken gözleri benimkilerle buluşuyor. Kararsızlığımı bir kez daha yutkunarak, son bir soruyu dudaklarımdan zorla geçiriyorum.

"Kimi arıyorum ben?"

Cadı tekrar beni bulmadan önce endişeyle omzumun üzerinden bakıyor.

"Ona pek çok şey denir," diye cevap verdi, "ama sen ona Pazarlıkçı diyeceksin."

"Ama onun kim olduğunu nasıl bileceğim?"

"Güven bana. Onu gördüğünde tanıyacaksın, çocuğum. Şimdi git."

Bununla birlikte omzumu hafifçe itiyor ve bu gece ikinci kez kendimi ormandan başka gidecek bir yerim yokken buluyorum.

HAZEL

Arkamdan kapanan kapının yumuşak tıkırtısını duyduğumda, ağır pelerini etrafıma sararak kulübeden uzaklaşıyorum.

Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve cadının işaret ettiği yöne doğru açıklık boyunca ilerliyorum. Eğer bana söyledikleri doğruysa, bu kişi babamı gerçekten kurtarabilirse, onu bulmaktan başka çarem yok.

Açıklığın kenarında durup kulübeye bir kez daha bakıyorum ve kalbim göğsümde küt küt atmaya başlıyor.

Bu açıdan bakınca, ormanın içindeki bu tuhaf küçük kulübe, babamın atölyesinde çizdiğim kulübeye tıpatıp benziyor. Bu bir işaret olmalı. Ya da tüm bunlar henüz uyanamadığım garip bir kabus.

Umuda tutunarak ormana doğru geri dönüyorum ve ötesindeki karanlık ormana dalıyorum.

Açıklıktan ayrılır ayrılmaz arkamdaki ışık kayboluyor ve serin bir rüzgâr yüzümü kırbaçlarken beni karanlığa fırlatıyor.

Tam yolumu nasıl bulacağımı düşünmeye başlamıştım ki sıcak bir karıncalanmanın koluma doğru ilerlediğini hissettim. Aşağıya bakarak, avucumun içinde duran küçük kristali ortaya çıkarmak için yavaşça yumruğumu açıyorum.

Yumuşak bir pembe renkte parlıyor ve bir adım önümü görmeme yetecek kadar ışık yayıyor. Elimde olmadan ona hayranlıkla bakıyorum, zihnim gördüklerini kabullenmeyi neredeyse reddediyor.

Bunu sihirden başka türlü açıklamanın bir yolu yok.

Gerçek *sihir*.

Keşke Cyprian da burada olup bunu görebilseydi. Gözlerinin nasıl parlayacağını, bana nasıl gülümseyeceğini neredeyse görebiliyorum...

Ani bir gözyaşı dalgasını geri püskürterek bu düşünceleri hızla susturuyor, zihnimin derinliklerine itiyorum.

Bunun için zamanım yok, şimdi

olmaz. Odaklanmak zorundayım.

Bir gelecek umuduna tutunmak için.

Parlayan kristale sıkıca tutunarak onu yüksekte tutuyorum ama her yönde zifiri karanlık bir boşluktan başka bir şey göremiyorum.

Biraz fazla bunalmış hissederek, ilk adımımı atmaya çalışır çalışmaz cadının bana söylediği her şeyi unutmak gibi bir hata yapıyorum. Kendimi geri çekmek için çabalarken bir anda kendimi yere batarken buluyorum. Bunun yerine dengemi geriye doğru sağladığım için karanlık ormana doğru devrilmemeyi zar zor başarıyorum.

Birden etrafımdaki ışığın azaldığını fark ediyorum ve küçük pembe kristali orman zemini tarafından yutulmadan önce kapmak için tam zamanında ileri atılıyorum.

Kirli ve nefesim ağır, kendimi toparlamak için bir an dururken bacaklarımı göğsüme çekiyorum. Gözlerimi kapatıp cadının bana söylediklerine yeniden odaklanıyorum.

Adımlarım kesin ve doğru olmalı, doğru yolda ilerlediğimi bilmeliyim. Yanlışlıkla bile olsa rotadan sapmak yok.

Yanlış bir hareket ölümcül olabilir, az önce neredeyse keşfettiğim gibi.

Hâlâ biraz sarsılmış durumdayım, kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum ve tekrar deniyorum.

Bu sefer çok daha dikkatli bir şekilde ormanın derinliklerine doğru ilerliyorum ve cadının söylediği gibi önce adımlarımı test ediyorum.

En azından cadı doğru yolu bildiğim konusunda haklıydı, ama keşke nasıl bileceğim konusunda biraz daha açık olsaydı.

Bir süreç bulmam uzun sürmedi, bir ayağımı önümden çekerek derin bir ürperti üzerime çökünceye, omurgamdan aşağıya ve kelimenin tam anlamıyla varlığımın derinliklerine ininceye kadar ilerledim. O zaman bile, ağırlığımı yavaşça daha fazla öne doğru kaydırırken temkinliyim.

Doğru yönde attığım her adımda, ayaklarımın altındaki zemin daha da sertleşiyor ve etrafımdaki hava daha da soğuyor. Pelerini daha sıkı tutarak, parmaklarım değerli kristalin etrafındaki bir kafeste neredeyse donmuş halde, ilerlemeye devam ediyorum.

Ağaçlar seyreلمeye başlıyor, dalları çıplaklaşıyor ve yol ölü yapraklar ve dallarla doluyor.

İleriye doğru attığım her adımda karanlık daha da kalınlaşıyor ve ağırlaşıyor gibi görünüyor. Kendimi bir ayağımı diğerinin önüne koymaya zorlamaya devam ederken çok geçmeden elimdeki kristalin ısıltısı bile zar zor görünür hale geliyor.

Hava içlerinde donmaya başladıkça ciğerlerim yanmaya başlıyor ve ince bir sis etrafımda dolaşarak beni ormanın bu yeni bölümüne davet ediyor.

Birden etrafımdaki dünya sessizleşiyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Nefes almaya bile cesaret edemedim, bir yaşam belirtisi için bekleyip dinliyorum. Bir kuşun ötüşünü,

ya da bir tavşanın ayağının altında kırılacak bir dal.

Ama hiç ses yok.

Sanki orman, benim hırıltılı nefes alışverişim dışında her şeyi yutmuş gibi.

Hava neredeyse nefes alınamayacak kadar yoğun ve etrafıma baktığımda minik buz sarkıtları damlıyor gibi görünüyor.

Pelerinimi titreyen omuzlarıma daha sıkı sarıyorum ama içinde çok az sıcaklık kalmış.

Devam etmek için kendimi zorlarken ayaklarım sürükleniyor ve çok geçmeden kendi nefesim bile beni terk ederken havada asılı buz sarkıtları oluşturuyor gibi görünüyor. Ağzımın ve gözlerimin ıslaklığı donmaya başlıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor ve dudaklarımı çatlatıyor.

Görüşümü netleştirmek için defalarca göz kırpma zorunda kalıyorum. Üç adım daha atsam bile buz sarkıtlarının gözümü kör etmesine engel olamıyorum. Gözlerimdeki kırağları kırpamayınca, kirpiklerimin arasından sadece bir parça ışık görüne kadar gözlerimi kapatıyorum.

Önümdeki şekillerden hiçbir şey seçemiyorum ve bunun yerine kemiklerimdeki bilgiden ve botlarımın altındaki toprağın hissinden başka hiçbir şeye güvenmek zorunda kalıyorum.

Ben ilerledikçe kirpiklerimde ve tenimde buz birikiyor. Nefes alışım kısa acı soluklarına dönüştü.

Yine de pes etmiyorum.

Kulaklarımda uğuldayan sert bir rüzgâr, çok geç olmadan geri dönmem için bana bağılıyor. Çenemi rüzgâra karşı tutuyorum ama bu bile beni rahatlatmaya yetmiyor.

Soğuk üzerimde ağırlaşıyor, her buz nefesinde kaburgalarıma baskı yapıyor. Sanki kalbim ve ruhum benden sıkılıyormuş gibi hissetmeye başladım. Buz kristalleri ile keskin olmayan bir nefes için neler vermezdim.

Yine de devam ediyorum.

Sonra bir ses duyuyorum. Üzerime yapışan buz kadar keskin, kulaklarım anlamlandıramasa da rüzgârın uğultusunu kesiyor.

Duraklıyorum, neredeyse donmuş olan gözlerime rağmen titreyerek gözlerimi açıyorum.

Birdenbire rüzgâr kayboldu.

Dünya zaman içinde donmuş gibi görünürken sessizlik bastırıyor. Buz kristalleri havada kıpırdamadan asılı duruyor, sadece nefesimi vermemle ya da

Karanlığın içinde sesi ararken başımı çeviriyorum.

"Seni buraya getiren nedir, ufaklık?" ses tekrar geliyor, net ve etrafımdaki havadan daha soğuk. Buzdan bir hançer gibi kalbimi delip geçiyor, içimde kalan azıcık havayı da çalıyor.

Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.

Bir yanımda onu tekrar duymayı, bu varlığın sesinin tenimi kesen, bir bıçaktan daha keskin ve çelikten daha güçlü kenarını hissetmeyi arzuluyor ... ama yine de bunu istemem gerektiğini biliyorum.

"Konuş," diye emrediyor ses, güzelliği içinde korkunç.

"Pazarlıkçı," diye mırıldanıyorum, etrafımdaki karanlığa bakarak kiminle konuştuğumu görmeye çalışıyorum. "Aradığım kişi o. Onunla konuşmalıyım."

Kristal, kristallerin parıltısının ötesini görebilmem için zar zor yeterli ışık üretiyor, ötesindeki gölgeler sesi karanlıkta gizliyor.

Ses hiçbir şey söylemiyor, uzayan sessizlik mideme hayal kırıklığının kurşun ağırlığı olarak yerleşiyor.

Eğer bu adam aradığım kişi değilse, o zaman nasıl devam edebilirim bilmiyorum. Babamı kurtarma görevimde başarısız olmuş olacağım.

Bu sonucu kabullenemeyerek ağzımı tekrar açıyorum.

"Sen o musun? Pazarlıkçı dedikleri kişi sen misin?"

Cevap vermeden önce kalbimin göğsümde hızla çarpmasına neden olan kısa bir duraklama oluyor, "Beni birçok isimle tanırlar küçük yaratık, ama evet, bu onlardan biri."

Bunu duyunca hemen rahatladım.

Doğruluyorum, parıldayan buzların arasından gözlerimi kısarak onu seçmeye çalışıyorum ama gölgeler bana açılmayı reddediyor. Bir umut dalgası beni bir adım daha ileri itiyor, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Lütfen," diyorum, neredeyse boğulacak gibi oluyorum. "Lütfen, bir anlaşma yapmak istiyorum. Seninle bir pazarlık. Bu çok önemli."

Ses yine sessiz kalıyor ve ben de neyi yanlış yaptığımı düşünmeden edemiyorum.

Sonunda kırılma noktamda, küçük bir hıçkırık çıkarıyorum, ama gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakmaya başladığı anda buza dönüşüyorlar.

Dizlerimin üzerine çökerken acı dolu bir tıslama çıkarıyorum. Avuç içlerimi gözlerime bastırarak sakinleşmek için kendime telkinde bulunuyorum.

İstediğim şeyi elde etmeye bu kadar yaklaşmışken pes edemem. Eğer cadı bana yardım edebileceğine inanıyorsa, ben de ona güvenmeliyim.

olacak. Aradığım kişinin o olduğunu. "Lütfen, her şeyi yaparım."

Gölgeler acı bir rüzgâr gibi etrafımı saran, tenime daha da derin bir ürperti getiren bir iç çekiyor. Yine de umut göğsümde filizlenmeye cesaret ediyor.

"Geri dönmelisin ufaklık. Ne istediğini bilmiyorsun." "Lütfen, yapamam. Yardıma ihtiyacım var."

"Geri dön."

"Hayır," diye cevap veriyorum, kelimenin arkasına elimden geldiğince güç koyarak, "yalvarışımı duymadan olmaz, yoksa kendi ismine uymaz mısın?"

Bu sözleri bana neyin söylettiğini bilmiyorum ama bir şey etrafımdaki atmosferi titretiyor.

Sessizlik neredeyse kulak tırmalıyor, çünkü onu onarılamayacak kadar gücendirdiğimden endişeleniyorum.

"Lütfen," son bir kez deniyorum. "Lütfen, çok acil."

"Öyle mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Keşke etrafımızdaki hava daha az soğuk olsaydı. En azından babamı kurtarması için yalvarırken ona bakabilseydim. Görünüşe göre tanrılar bana bu adamın yanında ne kadar önemsiz olduğumu göstermeye daha niyetli.

"Pekala, ama isteğini yapmadan önce bana bakmalısın."

Bu beni ürkütüyor ve gözlerimi daha geniş açmaya zorlarken, bana batan buzdan irkilerek onun şartını yerine getiremeyeceğimden endişeleniyorum.

Karanlığa bakarak umutsuzca onu bulmaya çalışıyorum... değişen gölgelere odaklanıp hangilerinin ona ait olabileceğini merak ediyorum. Hepsi birbirine karışırken zihnimin bana oyun oynadığına yemin edebilirim ve hayal kırıklığıyla bir inilti çıkarıyorum.

Bu kadar yolu şimdi başarısız olmak için gelmiş olamam.

Her şeyin kaybolduğunu düşünmeye başlamıştım ki önümde mürekkep gibi ayrılan gölgelerin arasından bir figür çıkıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, kristalin soluk ışıltısına doğru ilerlerken bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Üzerimde yükselirken ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum.

Bu varlığın kafatası maskeli korkunç yüzünü gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, zihnim artık onun sadece bir insan olduğunu kabul etmiyor.

Döner karanlık, bana doğru eğilirken onu canlı bir yaratık gibi örtüyor.

Derin siyah gözleri maskeden dışarı bakıp benimkilerle buluştuğunda tüm vücudum titremeye başlıyor ve ben şaşkınlıktan bir nefes verirken ruhumun derinliklerini gördüğüne yemin edebilirim.

Ben ona bakmaya devam ederken gözlerini kırpmadan başka hiçbir ses ya da hareket yapmıyor. Birden aklıma, muhtemelen benim savunmamı yapmamı beklediği geliyor.

Ağzım açılıyor ama ilk başta hiçbir kelime çıkmıyor. Kaşlarımı çatarak aniden göğsümü tutuyorum ve vücudumdaki son sıcaklığın da gittiğini hissediyorum.

Son gücüm de benden sızarken küçük, ürpertici bir nefes veriyorum.

"Baba," diye fısıldıyorum, kelime dudaklarımda neredeyse ölüyor, sonunda tam ve mutlak karanlık beni ele geçirmeden önce.

PAZARLIKÇI

Baba mı?

Kaşlarımı çatıyorum, eldivenli parmağım la hafifçe dürtmeden önce bir süre kızın buruşmuş bedenine bakıyorum.

Yüzü kıpırtısız, nefes alış veriş i sık ve sadece tek bir kelime söyledikten sonra ne kıpırdıyor ne de dokunuşumu kabul ediyor.

Baba.

Hiç mantıklı değil. Ben kimsenin babası değilim, hele de önümde yatan bu çelimsiz küçük yaratığın.

Doğrulurken derin bir iç çektim, gölgelerim tedirginlik içinde etrafımda dönüyordu.

Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Başımı önce bir yana sonra diğer yana eğerek botumun burnuyla onu dürtüyorum. Yine de hareket etmiyor.

Gözleri kapalı, kirpikleri buz tutmuş bile. Onu burada öylece bırakamam ama yine de başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Aldığı nefeslerin kırılganlığına bakılırsa, olduğu yerde kalırsa bir daha uyanması pek olası değil. Onu burada bırakırsam ölecek ve henüz zamanı gelmedi.

Ayrıca, Pazarlıkçı'yı istedi ve aramızda henüz bir anlaşma yapılmadı. Henüz karar verilmemiş bir pazarlık.

Elbette, çekip gitmeyi de seçebilirdim. Bunun sonuçları olacaktır, en azından zamansız ölümü, ama alternatif çabaya değer mi?

Bir de son söylediği sözün yarattığı kafa karıştırıcı mesele var. Gözlerim onun minik bedeninde gezinirken parmaklarım iki yanımda seğiriyor.

"Kahretsin," diye derin bir iç çekiyorum ve öngörülebilir bir gelecekte huzur içinde yaşamaya devam etmek istiyorsam, bu konuda gerçek bir seçeneğim olmadığını fark ediyorum.

Kaderlerin tiz seslerini şimdiden duyabiliyorum, onu buraya getiren ipleri çözmeye ve ayırmaya zorlanırken beni azarlıyorlar. Sadece bunun neden olacağı baş ağrısı bile diz çöküp ona uzanmam için yeterli bir motivasyon.

Görünüşe göre onu eve götürmekten ve bir anlamaya varamadan ölmemesini sağlamaktan başka seçeneğim yok.

Kıza uzanmadan önce kıyafetimi yeniden ayarlamaya dikkat ediyorum. Bir an için bile olsa tenimle temas ederse, her şey boşa gidecek.

Onu kollarıma aldığımda, vücudunun sıcaklığı içime işlerken acı içinde çenemi sıkıyorum, omurgamdan aşağıya ve varlığımın en derinlerine garip bir ürperti gönderiyorum.

Canlı yaratıkların nasıl hissettirdiğini neredeyse unutmuştum.

Minik yüzüne bakarken, onu daha önce bir yerlerde görmüşüm gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Yine de onu tanımam bana garip geliyor. İnsan yüzleri ve diğer her şey.

Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çatarken, bu insanı daha önce nerede gördüğüm yavaş yavaş kafama dank ediyor.

Tavernaydı.

İnsanları ve anlattıkları hikâyeleri izlemek ve dinlemek için bir süreliğine içeri girmiştim; günü uğraşarak geçirdiğim cesetlere kısa bir ara vermiştim. Yine de, sanırım bir bakıma, tamamen farklı değiller.

Belki de bu yüzden böyle yerlere sık sık giderim.

O gece oradaki ruhların çoğu, ruhlarını bulanık bir unutuşa doğru içerken yaşayan ölülerin bir parçasıydı. Ve insan ölene kadar içmedikçe, insanlarla bir arada olmaya en çok bu kadar yakın durabiliyorum.

Yaşayanlar yani. Onun

dışında.

Tek başına otururken aniden bana doğru baktı.

O an merak etmişim ama loş ışıktaki parlayan mavi gözleri ne kadar güzel olsa da ölümlüydü. Bırakın beni görmesini, orada olduğumu bilmesine bile imkân yoktu.

Yine de, gözlerinin gölgeleri aramasıyla garip bir şekilde açığa çıktığımı hissetmişim.

Ruhu bana seslenmişti ama şarkısı farklıydı. Bir ölüm şarkısı değildi.

Ruhları hayatlarının yavaş melodisini söyleyen, kulaklarımı son saatlerinin melodisiyle dolduran diğerlerinin aksine, onunki daha önce hiç duymadığım bir şarkıydı.

Tam olarak anlayamadığım bir şarkı. Ve eğer burada, ruhların susturulduğu yerde kalırsak asla anlayamayacağım bir şarkı.

Birden kızın bedeninin kollarımda sertleştiğini fark ettim. Onu bu soğukta daha fazla tutarsam hiçbir cevap alamayacağım.

Önce ısınalım, sonra anlaşmamızı bitirebiliriz. Belki o zaman, o gece ruhunun bana ne söylediğini nihayet anlayabilirim.

Dönüp uzaklaşmaya başlıyorum ki gözüme bir şey çarpıyor. Kızın yere yığıldığı yerin hemen bir tarafına baktığımda küçük bir kitap görüyorum.

Kızı göğsüme yasladığım gibi çömelerek kitabı elime alıyorum. Avucuma düzgünce sığıyor, kapağı kullanımdan yıpranmış ve solmuş ama yine de güzelliğiyle büyüleyici. Gömleğimin içine sokup tekrar kalkıyorum.

Kıza sıkıca tutunarak bir kez daha dönüyorum ve etrafımda dönüp duran mürekkep gibi gölgelerin derinliklerine doğru ilerliyorum. Zifiri karanlığı kucaklayarak, hiçliğin içinden hızla süzülüyorum, sonunda beni serbest bırakmadan önce birlikte her şey ve hiçbir şey haline gelmemizin tadını çıkarıyorum ve kendi diyarıma adım atıyorum.

Ağır siyah kapıları tekmeleyerek açtığımda, beni girişteki uçurum gibi bir boşluk karşılıyor.

İçeri adım attığımda, sarayın boşluğu her zaman olduğu gibi üzerime çöküyor ve sessiz koridorlarda ilerlerken bu boşluğun tadını çıkarıyorum.

Burada başka bir varlığın benimle birlikte olduğu bir zamanı hatırlamıyorum. Şu ana kadar yani.

Kıza şöyle bir bakıyorum. Teni solgun ve dudaklarına sinmiş olan mavi renk sanki ölüm onu ele geçirmiş gibi görünüyor. Ölümün ona ne kadar yakıştığına hayran olmaktan kendimi alamıyorum.

Yine de burada olma sebebi bu değil.

Sarayına doğru ilerlerken kızı ana odalardan birine doğru taşıyorum, botlarımın obsidyene sürtünme sesi geniş koridorlarda yankılanıyor.

Oda, altınla süslenmiş siyah bir kanepe ve tabii ki büyük bir şömine dışında boş. Islak pelerini omuzlarından sıyrıp bir kenara attıktan sonra kızı yavaşça kanepeye yatırıyorum. Durgunluğu içinde o kadar güzel görünüyor ki, gözlerimi kaçırmakta zorlanıyorum.

Ama bakıyorum.

Dönerek cansız şömineye doğru ilerliyorum. Önünde diz çöktüğümde, en son ateş yakmak için endişelenmek zorunda kaldığımdan bu yana bin yıl olmasa da yüzyıllar geçtiğini fark ediyorum. Ayağa kalkıp bir çıra kutusu almak için mutfığa gitmeden önce uzun bir süre kaşlarımı çatıyorum.

Elimde bir çıra kutusu ve birkaç kürkle soğuk oturma odasına döndüğümde, ölümün eşiğinden dönen kızı ısıtmak için işe koyuldum.

Onu kürklere sararak, ağır bir iç çekişle bir kez daha şömineye doğru dönüyorum.

Ateşi canlandırmak için çabalarken çenemi tutuyorum. Nihayet canlanır canlanmaz, ısı patlamasından hızla geri çekiliyorum.

Odanın en karanlık köşesinden izleyerek kızın uyanmasını bekliyorum.

Ateş onun üzerinde yumuşak bir parıltı yaratıyor ve neredeyse anında yanaklarına renk getiriyor. Dudakları yavaşça maviden mora ve narin bir güle dönüşüyor.

Ve sonra onu duyuyorum, aynı garip şarkı belli belirsiz beni çağırıyor.

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve bu duyguya ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Bu duyguyu silkeleyerek düşüncelerimi başka yöne çeviriyorum.

Bu küçük, kırılğan yaratığın nereden geldiğini ve ne için pazarlık yapmaya niyetlendiğini merak ediyorum.

En son ne zaman birinin gelip benimle bir anlaşma yapmak istediğini hatırlamıyorum. Onlara gitmek zorunda kalan hep ben oluyordum ve onlar da hep suçlulardı. Rüşvetçi asiller ya da yükselmek isteyen soylular. Kendileri için kazanmak zorunda kalmadan başkalarının sahip olduklarına el koymaya hevesli açgözlü erkekler ve kadınlar.

Onlar her zaman kendilerinden başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen bencil insanlardı.

Yine de bu kız bunların hiçbirine benzemiyor. Ne yolsuzluk ne de açgözlülük onun yüz hatlarını bozuyor.

Peki, istediği şey ne?

Kendimi onun narin yüz hatlarına ve bu yüz hatlarında gömülü olan güzelliğe hayranlık duyarken buluyorum. Gömülü vücudunun yumuşak yükselişi ve düşüşü

kürklerin altında.

Neredeyse daha önce olduğu gibi içime sızan sıcaklığının acısını hissetmek istiyorum ve kendimi durdurmadan önce ona doğru bir adım atarken buluyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, ona yaklaşmak, onu tekrar kollarıma almak için duyduğum bu garip arzuya ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Onun sıcaklığını düşünmek bile bana itici gelmeli ama öyle değil.

Derin bir iç çekerek başımı sallıyorum, bunu merakıma ve onu inceleme arzuma bağlıyorum. Onda farklı bir şeyler var ve bunun tam olarak ne olduğunu öğrenmeye niyetliyim.

Ayrıca, kendimi yaşayanlarla birlikte vakit geçirirken bulmam pek sık olmuyor ve daha önce hiç biri evime girmemişti.

Belki de ölümler arasında çok uzun yıllar geçirdim, bu koridorlarda tek başıma çok uzun yıllar dolaştım. Şimdiden, sadece onun varlığının bile sarayımın özünü değiştirdiğini hissedebiliyorum.

Hava değişiyor, eriyor ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum.

Belki de uzun zamandır uğruna çalıştığım her şeyi mahvetmeden önce onu yoluna göndermeliyim. Ama yine de, sadece bir insan gerçekten ne zarar verebilir ki?

Hayır, onun buradan gitmesine tam olarak hazır değilim. Ondan kendi cevaplarımı almadan olmaz.

Benim ve salonlarımın küçük bir değişikliğe katlanması gerektiği anlamına gelse bile.

HAZEL

Gözlerim fıldır fıldır açılıyor, etrafıma bakarken göz kapaklarımın ağırlığı ağırlaşıyor.

Burası bana yabancı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyorum. Bırakın *buranın* nerede olduğunu.

Vücudumu kaplayan ağır kürkleri yavaşça geriye itiyorum ve kükreyen ateşi içime çekiyorum. Sıcak ama gerçek soğuğu ya da mekânı doldurmuş gibi görünen gölgeleri defetmek için çok az şey yapıyor.

Soğuk ve karanlık olan odanın kendisi sanki ormanda karşılaştığım o mürekkep gibi karanlık tarafından yaratılmış gibi görünüyor. Aynı varlık hâlâ gözümün ucunda duruyor gibi.

Kaşlarımı çatarak ateşe bakmak için geri dönüyorum. O bile yanlış görünüyor. Ona olan yakınlığım göz önüne alındığında olmam gerektiği kadar sıcak değilim. Ve alevlerin odunları yalayış şekli, garip mavi ton... Daha önce hiç böyle yanan bir ateş görmemiştim.

Sanki hiç yanmıyor gibi.

Gözlerimi ovuşturuyorum ama rüya devam ediyor. Döndüğümde, birdenbire görüş alanımın köşesinde gizlenen gölgenin hayal gücümün bir ürünü değil, bir adam olduğunu fark ediyorum.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve kanepeye geri dönüp kürkleri ve dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. Etrafındaki gölgeler dönüyor ve o hareket etmese de gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Yavaşça, kafatası maskeli yüzünü bir tarafa eğiyor.

"Korkuyor musun ufaklık?"

Ona göz kırpıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Ama kim olduğunu bilmeden nasıl cevap verebilirim ki?

Belki de kafamı düşündüğümünden daha sert çarptım, bu odaya bir bakış. Ona ve ona yapışan karanlığa bir bakış, hayatım için kaçmam için yeterli olmalı.

Ama yine de bu beni onun hakkında daha da meraklandırıyor. "Olmalı mıyım?" Sonunda cevap verdim.

Hiçbir şey söylemiyor, uzun bir süre beni izliyor ve bakışlarını tutmak için elimden geleni yapıyorum. Siyah gözlerinin sonsuz uçurumuna bakmak kolay değil. Beni sonuna kadar rahatsız ediyorlar ama kendimi onlardan kurtarmayı reddediyorum.

Çekingen bir tavırla öne doğru bir adım atıyor ve ben istemsizce kaskatı kesiliyorum.

"Sanırım bu değişir," diyor, derin sesi sessiz ama yine de varlığıyla odayı dolduruyor. "Söyle bana, benimle yapmak istediğin anlaşma nedir?"

Zihnimi yoklarken kaşlarımı çatıyorum. Anılarım ağır bir sisle örtölmüş gibi soluk görünüyor... Gözlerimi kapattığımda, kalbimin hatırlamakla sızlaması uzun bir an alıyor.

"Baba," diye soluk soluğa gözlerimi açıyorum, "babamın hayatını kurtarmak için yardıma ihtiyacım var. hayat."

Maskeli yabancı bana baktı ve sordu: "Sana ne düşündürüyor? Sana böyle bir konuda yardım edebileceğime inanıyor musun?"

Sesinde bir gerginlik var ama bunun beni korkutmasına izin vermiyorum.

"Bilmiyorum," diye başlıyorum, sorusunu yanıtlamak için gerçek bir yolum olmadığını fark ettiğimde kelimelerim sessizleşiyor. "Bana söylenmeseydi sana gelmezdim."

"Kim söyledi?"

"Bir cadı. Korkarım adını bilmiyorum. Bana yardım edebileceğinizi söyledi. Kuzeye gidersem ve yoldan sapmazsam, babamı kurtarabilecek kişiyi bulabileceğimi söyledi."

Yüzünü gizlemesine rağmen şüpheciliği açıkça belli oluyor ve söylediklerimin doğru olduğunu kanıtlamanın bir yolunu düşünmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Neden bilmiyorum ama bunu yapmak birdenbire önemli göründü.

"Ormanın ortasında bir kulübesi var," diyorum, görünüşüyle ilgili ayrıntılar için zihnimi zorluyorum ama bulamıyorum. "İtiraf etmeliyim ki neye benzediğini hatırlamıyorum ama bana pembe pelerini ve kristali veren oydu."

Birden kristali hatırlıyorum ve hala elimde olduğunu fark ediyorum. Ona göstermek için elimi uzatıyorum, ancak kristalin artık pembe olmadığını ve yumuşak ısıltısını kaybettiğini görüyorum. Geriye sadece küçük, obsidyen bir taş kalmıştı.

Gözlerimi tekrar adama kaldırmadan önce uzun bir süre şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Ravynn," diye mırıldanıyor.

Bunun cadının adı olduğunu anlayınca göğsümden bir umut belirliyor.

"Peki, bu doğru mu?" diye soruyorum. "Babamı kurtarabilir misin?"

"Elbette kurtarabilirim," diyor derin bir iç çekerek, "ama bir hayatı kurtarmak, yapılabilecek pazarlıkların en büyüğünü gerektirir."

"Umurumda değil," diyorum çabucak. "Onu kurtarmak için her Şeyi yaparım, sana her Şeyi veririm. Lütfen."

Uzun bir dakika boyunca beni izliyor. Gözlerinin yüzümde gezindiğini, bir Şey aradığını hissedebiliyorum ama ne aradığını bilmiyorum.

Beklerken içimde umut ve sessiz bir çaresizlik kabarıyor, ayaklarına kapanmak gibi aptalca bir Şey yapmamak için iki elimle kürkleri kavırıyorum.

Hayır derse ne yapacağımı bilmiyorum.

"Babanın hayatını kurtarmak için," diyor yavaşça, sesi dikkatli ve ölçülü, "karşılığında kendi hayatını sunmalısın."

Zihnimin az önce söylediklerini sindirmesi bir an alıyor. "Eğer kabul edersem, o da hayatta kalacak mı?"

Sanki devam edip etmeyeceğinden emin değilmiş gibi bir an sessiz kalıyor.

"Bu o kadar basit değil," diyor. "Anlaşma ilk ışıktan önce, ay henüz yeniden doğmamışken yapılmalı, ancak anlaşma ancak ay bir tam döngüyü tamamladığında yürürlüğe girecek."

Bunun zerine kalbim sıkışıyor. Koca bir ay, o zamana kadar ölmüş olabilir. "Peki ya o zamana kadar ölürse?"

Cevap vermeden önce yine tereddüt ediyor: "O süre boyunca burada benimle kaldığın sürece ölmeyecek. Anlaşma tamamlanana kadar yaşam gücün yavaş yavaş ölmekte olan babanı besleyecek."

Kendime düşünmek için bir an verirken rahatlamak için kollarımı kendime doluyorum. Babamı kurtarmak için hem babamla geçirdiğim azıcık zamandan hem de kendi hayatımdan vazgeçmek zorunda kalacağımı tahmin etmemiştim.

"Peki ya burada seninle kalmamayı seçersen, o zaman ne olacak?"

"O zaman bir sonraki yeni aya kadar tek başına hayatta kalabilecek güce sahip olmasını ummak zorunda kalacaksın."

Sanırım en azından bu adamın esiri olma konusunda bir seçeneğim olduğu için minnettar olmalıyım, her ne kadar babamın ölümü pahasına olsa da.

"Ancak," diye devam ediyor, neredeyse aklımı okuyormuş gibi, "burada kalmamayı seçersen, anlaşmamız tamamlanmadan baban ölürse, hayatın kaybedilmeyecek."

"Peki ya burada lrsem? Anlaşmamız tamamlanmadan önce mi?" diye soruyorum ihtiyatla. Yumuşakça homurdanıyor.

"İmkânsız, bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Sana söz veriyorum."

Bir an duraksıyorum, seçimimi düşünüyorum. Burada bu adamla kalmak pek akıllıca görünmüyor, ne de olsa bu tuhaf adamın sözünün ne kadar değerli olduğunu bilmiyorum. Yine de, onu son görüşümde babamın hayatını kaderin ellerine bırakmak istemiyorum.

Babam ölüyor ve beni parçalara ayırmakla tehdit eden korkuya ve bunun hala korkunç bir şekilde sona erebileceği endişesine rağmen, ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Yapacağım," diyorum kafatası maskeli karanlık havuzlarla buluşarak. "Teklifinizi kabul ediyorum. Anlaşma tamamlanana ve babamın hayatı kurtulana kadar burada kalacağım."

Gölgeler uzun bir süre sessiz kalıyor, adamın gözleri bir an olsun yüzümden ayrılmıyor.

Kendimi toparlamak, dudaklarımın titremesine ya da gözlerimin dalmasına izin vermemek için elimden geleni yapıyorum. Bir parçam aniden kapana kısılmış gibi hissediyor. Derinlerde bir yerde, az önce kabul ettiğim şeyi neredeyse geri almak isteyen bir yanım.

Bu cansız yerde onunla birlikte kalma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor... ama bunun korkudan mı yoksa rahatlamadan mı kaynaklandığından emin değilim.

"Pekâlâ, o zaman anlaştık," diyor başını sallayarak. "Bir sonraki yeni aya kadar burada kalacaksın ve bu noktada onun hayatına karşılık kendi hayatını bana bırakacaksın."

Boğazım aniden duygularla doldu.

Az önce yaptığım şeyden dolayı babamın onaylamadığını neredeyse görebiliyorum. Benden bunu asla istemeyeceğini biliyorum, bu fedakârlığı kabul etmek bir yana, bu konuda herhangi bir seçeneği olsaydı bile.

Hayatımı bu kadar çabuk bir kenara atmamı istemezdi. Gerçi o olmasaydı, uğruna yaşanacak pek bir şey kalmazdı.

Amadeus'un başına gelenlerin bedelini önce ben ödemeseydim, Lord Payne ile evlendirilecektim. İkisini de düşününce ürperiyorum. Hayır, ikimiz için de doğru seçimi yaptım.

Babam yaşayacak ve benim fedakârlığım sayesinde dünyayı daha iyi, daha umutlu bir yer haline getirmeye devam edebilecek.

Derin bir nefes alıyorum ve uzun bir süre bir şeylerin olmasını bekliyorum. Anlaşmamızın kelimelerden daha fazlası olduğuna dair bir işaret için. Belki de ruhumun büyüye bağlandığını hissetmek için.

Bir şeyler.

Ama daha önce hissettiğimden farklı hissetmiyorum.

"Gel," dedi yeni sahibim, "sana etrafı gezdireyim."

Uyuşuk bir şekilde kürkleri üzerimden atıp ayağa kalkıyorum. Siyah kristali eteklerimin arasına sokarak ateşin sıcaklığından uzaklaşıyorum ve derin bir ürperti anında beni sarıyor.

"Üşümüştün."

"İyiyim, teşekkür ederim."

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, buranın sinir bozucu soğuşundan etkilenmemiş gibi davranırken gözlerindeki endişeyi.

Soğuşa ve gölgelere rağmen, kendimi evinin geri kalanını görmek için can atarken buluyorum. Hayatımın geri kalanını burada geçireceksem, bundan en iyi şekilde faydalanabilirim. Ve bu tek odanın büyüklüğüne bakılırsa, keşfedecek çok şey olacak.

"Hmm."

Yanımdan geçip giderken başka bir şey söylemiyor, kapıyı açarken ona yapışan canlı gölgeler ayaklarının etrafında dönüyor. Hemen peşinden gidiyorum, geniş bir salona adım attığımızda gözlerim açılıyor.

Göz kamaştırıcı, her yer sanki tek bir blok siyah mermerden yapılmış gibi parlıyor. Yine de sarayın içinde ilerlerken, ne kadar çorak olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Sanki burada hiç kimse yaşamıyor.

Bu düşünceyle başımı sallıyorum. Elbette, bu doğru olamaz. Burası bir kişi için çok büyük. En azından bakımına yardımcı olacak hizmetkârları olmalı, değil mi?

Göz ucuyla ona bakıyorum. Üzerimde yükseliyor, sessizce yürürken mesafesini korumaya dikkat ediyor. Birden kendimi boş koridorlardan çok onu merak ederken buluyorum.

Gerçekten burada yaşayan başka kimse yok mu? Karısı ya da ona eşlik edecek arkadaşları yok mu?

Dudağımı çiğniyorum, merak içimde alev alev yanıyor ama terbiyem sorularımın dışarı dökülmesini engelliyor.

Evine girmeme izin verdi ve onu anlaşılmamızı kabul ettiğine pişman etmek istemiyorum. Anlaşma yapıldıktan sonra bunu geri alabilir mi bilmiyorum ama çok fazla soru sorduğum için beni babamın ölümünü izlemek üzere geri göndermesi riskini almak istemiyorum. Ayrıca, son birkaç dakika bir gösterge ise, sessizliği tercih ediyor gibi görünüyor.

Bu yüzden şimdilik sessiz kalıyorum.

Yürürken ayak seslerimiz koridorda yankılanıyor, onun uzun adımları beni kendi hızımı iki katına çıkarmaya zorluyor. Yine de geçtiğimiz odalara bakmaktan kendimi alamıyorum, her biri bir öncekinden daha çıplak.

Bu saray, kralın başkentteki şatosundan bile daha büyük olmalı. Ve yine de, tamamen boş.

Koridorlarda dolaşan, kol kola girmiş dedikodu yapan soylular ya da çeşitli işlere koşuşturan hizmetkârlar yok. Kahkaha yok, müzik yok, ses yok.

Kendi adımlarımızın yankısından başka bir şey yok.

Her nasılsa, bu sessizlik bizi takip eden, duvarlara, sütunların etrafına ve gittiğimiz her yerde her yüzeye yayılan girdaplı karanlıktan bile daha tedirgin edici. Sonunda sessizlik benim için fazla gelmeye başlıyor.

"Eviniz gerçekten büyüleyici," diyorum, ağzımı daha fazla kapalı tutamayarak, "ama korkunç bir şekilde... ölü görünüyor."

Seçtiğim kelimelerden dolayı içten içe ürperdim. Sessiz demek istemiştim ve dilimin sürçmesi yüzünden sessizce kendime lanet ettim.

Ev sahibim buna homurdanıyor ama bana doğru bakmıyor bile, gözlerini önümdeki koridora dikmiş.

İşleri düzeltmek için bir yol bulmaya çalışırken, belki de bir şakanın havayı yumuşatacağına karar vermeden önce kendi zihnim hızla çalışıyor.

"Sanırım artık burada olduğuma göre, bu r a y a biraz canlılık getirebilirim," diyorum zayıf bir kahkaha atarak.

"Ben her şeyi olduğu gibi seviyorum." "Ah, tabii ki."

Yanaklarım utançtan yanarken, muhtemelen onu az önce kıldığımı fark ediyorum. Yine. Sessizce iç çekerek bu duyguyu bir kenara itmek için elimden geleni yapıyorum. Hayatımı babamınkiyle takas etmeden önce burada sadece birkaç hafta kalacaksam, bunun pek de önemi olmamalı.

Dönerek beni geniş bir merdivenden yukarı ve başka bir koridora götürüyor.

Yürüdüğümüz süre uzadıkça, anlaşılmamız tamamlanana kadar beni bir odaya kilitleyip kilitlemeyeceğini merak ediyorum. Bu düşünce hayal kırıklığıyla midemi bulandırıyor.

Omuzlarının sertliğine ve adımlarının kararlılığına bakarak ona bir kez daha bakıyorum.

Simsiyah giyinmiş, kumaşın örtüsü altında teninin bir santimi bile görünmüyor, yine de formunun etkileyiciliğini inkâr etmek imkânsız.

Bir de maskesi var. Belli ki bir zamanlar zavallı bir hayvanın kafatasıymış ama şimdiye kadar gördüğüm hiçbir yaratığa ait değil.

Altında ne saklıyor?

Belki de o bir insan değil, bir canavardır.

Öyle olup olmaması önemli değil. Önemli olan tek şey onun Pazarlıkçı olarak bilinen kişi olması ve anlaşmanın kendi tarafını tutması.

Bildiğim kadarıyla gölgelerden oluşuyor ve maskenin altında bir yüz olmadığını öğrenirsem hiç şaşırmam. Bu düşünce kaşlarını birbirine vuruyor, hayal gücüm onu bastırmaya çalıştıkça daha da çılgınlaşıyor.

"Burası senin odan olacak" diyor, sesi düşüncelerimi yarıp geçerken beni ürkütüyor ve neredeyse ona doğru koşuyorum.

Gözlerimi kırptırdığımda, hayal gücümün dikkatimi o kadar dağıttığını fark ettim ki, adımlarının yavaşladığını fark etmemiştim. Gerilimli bir adım atarak etraftan dolaniyorum ve ilerideki basit yatak odasına bakıyorum.

Sarayın geri kalanı gibi burası da karanlık ve soğuk; ancak tamamen çıplak değil. Yerden tavana kadar uzanan perdeler, odanın uzak tarafındaki pencereler olduğunu tahmin ettiğim şeyleri örtüyor.

Odanın bir tarafında büyük bir yatağın yanı sıra bir salon, gardırop ve küçük bir masa var. Her parça aynı siyah malzemeden yapılmış, hepsi de güzelce işlenmiş ama yaşam duygusu eksik.

Kontrol edemediğim bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru akıyor ve bunu engellemek için kollarımı hızla kendime sarıyorum ama o çoktan fark etmişti.

Tek kelime etmeden odaya giriyor ve şömineye doğru ilerleyişini izliyorum.

Çömeliyor ve benim için ateş yakmak istediğini anlıyorum. Onu bu işe yabancı olmadığıma ikna etmek için bir adım öne çıkıyorum ama daha ağzımı açmadan ateş kükremeye başlıyor bile.

Ateşin sıcaklığından yanmış gibi irkilerek geri çekiliyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, odaya giriyorum, ona dönmeden önce gözlerimin her şeyin üzerinde dolaşmasına izin veriyorum.

Sadece beni izliyor ve bakışları altında yanaklarım kızarıyor. Birbirimize hiçbir şey söylemiyoruz ve ben başka bir şey söylemem gerekip gerekmediğini merak ederek gergin bir şekilde ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Başkasının evinde misafir olmaya alışık değilim.

Esir ya da değil.

Ondan bir şey istemem mi gerekiyor? Kaba bir davranış gibi görünse de bir banyo ve yeni bir kıyafet kesinlikle işime yarardı.

Ondan bunları isteyip istemeyeceğime karar vermeden aniden boğazını temizliyor.

"Sabah kahvaltıda görüşürüz," diyor ve kapıya doğru dönmeden önce başını bir kez sallıyor.

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan gitti, son gölgeleri de altından kayarken kapı arkasından usulca kapandı.

Ateşe yaklaşmadan önce uzun bir süre arkasından bakıyorum. Tıpkı alt kattaki gibi, ısı hafif ama etrafımı saran soğuğu bastırmaya yetiyor.

Böyle bir yerde kahvaltının nasıl olacağını merak ediyorum. Düşündükçe midem gurulduyor ve tüm olasılıkları gözümün önüne getirdikçe hayal gücümün beni rahatlattığını hissediyorum.

Sırtımı ateşe dönerek odaya tekrar bakıyorum ve ağır perdelere doğru yürüyüp birini çekiyorum. Kocaman bir pencerenin yanı sıra daha da soğuk bir hava akımı karşılıyor beni. Dışarıda dönen sislere bakacak kadar uzun süre dayanıyorum ama hala ormanda mıyız yoksa tamamen başka bir yerde mi olduğumuzu göremeyecek kadar karanlık.

Perdeyi tekrar çekerek dikkatimi yatağa verirken bir esnemeyi bastırıyorum. Çamura bulanmış ayakkabılarımı çıkarıp iç çamaşırlarıma kadar soyunduktan sonra duraklıyorum. İç çamaşırlarımın alt kenarı gezinmekten çamurlanmış, ama üzerimi değiştirecek başka bir şeyim yok... ve böyle yabancı bir yerde, gafil avlanıp çıplak kalmamayı tercih ederim.

Yatak devasa, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor, gerçi kendi ev sahibim gibi yüksek yaratıkları barındırmak için öyle olması gerekirdi sanırım. Uzun bir süre ona bakıyorum, kirli tenim ve kıyafetlerimle kirletmekten neredeyse korkuyorum ama uzanmak için can atıyorum.

Beni çağırıyor, koyu renkli çarşafı ve kabarık yastıklarıyla beni içeri davet ediyor. Böyle bir zamanda kirli çarşafı önemsemenin ne kadar aptalca olduğunu aniden fark ediyorum. Zamanım, kalan zamanım, böyle saçma endişelerle harcanmamalı.

Kendi kendime gülümseyerek çarşafın içine giriyorum, çeneme kadar çekiyorum ve tereyağlı ipeğin beni karşılamasıyla rahat bir nefes alıyorum.

HAZEL

Bir iniltiyle uyanıyorum, vücudumun tüm kemikleri soğuktan ağrıyor. Doğrulup gözlerimi ovuştururken ateşin neredeyse sönmüş olduğunu fark ediyorum.

Uzun bir süre nerede olduğumu unutuyorum ve nihayet hatırlamadan önce uykunun son kırıntılarını da göz kırparak uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

Her şey aniden soğuk bir telaşla geri geliyor ve neredeyse nefesimi kesiyor. Her şeye rağmen bir rüya değildi.

Odaya baktığımda, perdelerdeki küçük bir aralıktan süzülen bir parça yumuşak gri ışık dışında oda neredeyse zifiri karanlık. Dün geceki gölgelerin ağırlığını düşününce burada ışık olmasına şaşırarak bakıyorum.

Pencereden dışarı bakma hevesiyle geriniyorum, ancak bu sırada neredeyse salondan aşağı yuvarlanıyorum. Yatakta sadece iki dakika kalabildim, buraya nüfuz eden soğuk, ateşten bu kadar uzakta uykuya dalmama izin vermeyecek kadar acıydı. Bu yüzden çarşafı yataktan sıyırdım ve ardından salonu cesaret edebildiğim kadar alevlere yaklaştırdım.

Ayağa kalkarak tekrar gerindim, kaslarım sertleşmiş ve biraz da ağrımişti. Çarşafı kaptığım gibi, ağır perdeleri açmak için geçmeden önce etrafıma sarıyorum.

Işık içeri doluyor, obsidyen benzeri mermer neredeyse ışığı içine çekiyor gibi görünüyor. Gözlerimin odada bir kez daha dolaşmasına izin veriyorum. Sanki bir şeyler değişmiş gibi geliyor ama neyin farklı olduğunu tam olarak kestiremiyorum.

Oda hâlâ çorak ve soğuk ama ışığın odanın içinde dans edişinde uhrevi bir şeyler var. Sanki gölgelerin onu bütünüyle yutmasına meydan okur gibi.

Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Pencereye dönerek yaklaşıyorum, burnumu cama dayayıp ötesindeki tuhaf dünyaya bakıyorum.

Ama görececek bir şey yok. Sis, gölge ve ışıktan başka bir şey yok.

Midem gurulduyor, bana son yemeğimin üzerinden çok uzun saatler geçtiğini hatırlatmaktan mutluluk duyuyor.

"Sus artık," diye azarlıyorum, bir elimi karnımda oluşan ağrıya bastırarak.

Yerdeki kirli elbisemi toplamadan önce çarşafı yatağa geri koyuyorum. Kırışmış ve çamura bulanmış elbisemi çoraplarım ve ayakkabılarımla birlikte tekrar giyerken yüzümü buruşturuyorum.

Onları yıkamanın bir yolunu bulmam gerekecek, hem de çok yakında.

Kapıya dönerek derin bir nefes alıyorum, artık burada yaşadığım gerçeğini kabullenmeye çalışırken omuzlarımı dikleştiriyorum ve bunun gerektirdiği her şeye kendimi hazırlasam iyi olacak. En azından anlaşmamız yerine getirilene kadar.

Bir kez daha kemiklerime bir soğukluk yerleşiyor ve giyecek daha sıcak bir şeyim olmasını dilemekten kendimi alamıyorum. Boş koridora adım atıyorum, bir başka ürperti bedenimi sararken kollarımı kendime sarıyorum.

Yürüdükçe her yer etrafımda yankılanıyor ve içinde bulunduğum durumun gerçekliği kafama dank etmeye başlıyor.

Burada, evimden milyonlarca mil uzakta boş bir sarayda, gölgeler arasında sıkışmış ve daha önce hissettiğim her şeyden daha derin bir soğuğa gömülmüş durumdayım.

Ne kadar kısa olursa olsun buradaki varlığıma yaşamak diyebilir miyim diye düşünmeden edemiyorum. Bir ay içinde, istesem de istemesem de hayatım sona erecek.

Bu düşünce dudağımı titretiyor ve bir başka boş koridora bakarken onu itmek için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

Yeter artık.

"Yeter," diye bağıryorum, sesim duvarlarda yankılanırken ayağımı bir kez yere vuruyorum. "Kalan günlerimi bu şekilde yaşamayı reddediyorum. Hayatımın geri kalanını kendime acıyarak geçirmeyeceğim. Bu benim seçtiğim kader ve bunun için minnettarım. Bu seçimi ben yaptım ve arkasında duracağım. Babamın hatırı için."

Kendi azarımdan tatmin olmuş bir şekilde, önce mutfağı olmasa da ev sahibimi bulmak için bir kez daha yola koyuldum.

Elbette, ara sıra aklıma gelen karanlık düşüncelerin çirkin yüzünü göstermeyeceğini düşünecek kadar aptal değilim, ama daha fazlasının beni alt etmesine izin vermeyi reddediyorum.

Odamdan uzaklaştıkça, koridorlar etrafımda daha fazla yankılanıyor gibi görünüyor. Gözlerim odadan odaya, koridordan boş koridora geziniyor ve birazcık hayat verilse buranın ne kadar muhteşem bir yer olacağını düşünmeden edemiyorum.

Bu duvarların içine yerleşmiş buz gibi yalnızlığa karşı koymak için oraya buraya bir sıcaklık dokunuşu.

Bu koridorlarda başka kimlerin yürüdüğünü ve buranın, her neresiyse, her zaman böyle olup olmadığını merak ediyorum. Bir yanımda bu soruların cevaplarını bilmek isteyip istemediğimi bile merak ediyor.

Koridorlarda dolaşırken, mutfakın olması gerektiğinden emin olduğum alt katlara inmenin bir yolunu bulmaya çalışırken kayboluyorum. Sonunda aşağıya indiğimde daireler çiziyormuşum gibi geliyor ve sonra yine karanlık bir labirent gibi koridorlarda ilerlemek zorunda kalıyorum.

Sonunda, hareket eden tencere ve tavaların çıkardığı sesler beni büyük bir kapıya doğru çekiyor. İçeride birileri yemek pişirmeye başlamış gibi geliyor ve bu düşünceyle birden kalp atışlarımın hızlandığını fark ediyorum. Her kimse onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum ve belki de burada başka birinin olma ihtimali beni biraz fazla heyecanlandırıyor.

Kapıya doğru bir adım atıyorum ama içeri dalmadan hemen önce duruyorum.

Kapıyı çalmalıyım. Her kimse elleri dolu gibi görünüyor ve eminim ayak altında olmamdan hoşlanmazlar ... yine de beni içeri davet edeceklerini umuyorum.

"Merhaba," diye sesleniyorum, kapıyı gürültüden duyulacak kadar yüksek sesle çalıyorum.

O kadar uzun süren bir sessizlikle karşılaşıyorum ki, az önceki sesleri hayal ettiğimden endişelenmeye başlıyorum.

"Yemek odasında bekle," diyor ev sahibimin soğuk, derin sesi.

Bir an tereddüt ediyorum, bana söyleneni yapmadan önce hayal kırıklığımı yutkunarak bastırıyorum.

Yemek odası mutfakın hemen ilerisinde. İçeri girdiğimde, birbirine çarpan çok fazla tencere ve tavanın sesinin yanı sıra, sadece bitişik bir kapı olduğunu varsayabileceğim bir yerden duymamam gerektiğinden neredeyse emin olduğum bir küfürün alçak homurtusunu duyabiliyorum.

Tüm bunların tuhaflığı karşısında kıkırdamamak için kendimi zor tutarak, küçük bir ordunun rahatça oturabileceği gibi görünen büyük yemek masasını çevreleyen yüksek arkalıklı sandalyelerden birine oturuyorum. Kavernöz odaya ve tüm boş sandalyelere bakarken, buranın bir zamanlar hayat dolu olup olmadığını bir kez daha merak ediyorum.

Düşüncelerim odanın en ucundaki kapının patlayarak açılması ve dün geceki adamın odaya girmesiyle bölünüyor. Kolları bulaşıklarla dolu halde bana doğru yürürken, etrafındaki gölgeler ışığı yutuyor gibi görünüyor.

Önümdeki masaya çeşitli tabakların yanı sıra bir dizi altın çatal bıçak takımı yerleştiriyor. Her şey çok lezzetli görünüyor ve her şeyi içime çekerken ağzım sulanıyor. Gözlerimi yemekten ayırıp, ev sahibimin benden birkaç sandalye uzağa, masanın başına oturmak için hareket edişini izlemek için başımı kaldırıyorum.

Bugün siyahlar içinde daha rahat giyinmiş, sandalyesinde öne doğru eğilirken gömleğinin örtüsü hafifçe açılarak mermer gibi pürüzsüz tenini ortaya çıkarıyor. Bugün çok daha sade bir kemik maske takıyor, ancak siyah gözlerinin dipsiz havuzları dışında hala yüzünün tamamını kaplıyor.

Az önce gördüğüm küçük bir deri parçası, maskesinin altında ne yattığına dair merakımı bir kez daha kamçılıyor.

"Ye," diyor önüme konan yemeği işaret ederek.

Bakışlarımı yemeğe çeviriyorum. Her ne kadar güzelce yerleştirilmiş olsalar da hiçbirini tanıdık gelmiyor ve nereden başlayacağımı tam olarak bilemiyorum. Özellikle tuhaf görünümlü bir tabaktan buhar yükseliyor, kokusu keskin ama davetkâr. Çatala uzanırken karnım gurulduyor, doymak için can atıyor.

Duraksayarak ev sahibime bakıyorum, kendine bir yer ayarlamadığını ya da bana katılmak için hareket etmediğini fark ediyorum. Onun yerine masanın başından dikkatle beni izliyor.

"Bana katılacak mısınız?"

"Hayır, dün gece yeterince yedim," diyor başını sallayarak. "Ayrıca ben siz ölümlüler gibi yemeğe ihtiyaç duymuyorum."

Bunu söyleme şekli içimde bir kuşku yaratıyor ve onun tam olarak ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Ona küçük bir gülümseme vererek yemeğe dönüyorum ve bana en yakın, dumanı tüten tabağa bir çatal saplamak için uzanıyorum.

Yemeği dudaklarıma götürürken midem utanç verici bir hırıltı çıkarıyor. Geçici bir ısırık aldıktan sonra donup kalıyorum, çatal hâlâ ağzımda. Gözlerim sulanırken ağzıma kötü, acı bir tat doluyor. Umutsuzca öğürmemeye çalışırken midem sıkışıyor.

Zar zor da olsa lokmayı yutmayı başarıyorum ve daha sonra beni öldürmemesi için tanrılara dua ediyorum. Çatalımı yere bırakırken soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum. Az önce yaşadıklarımın dehşetini yüzüme yansıtmamak için savaşıırken gözlerim ona kayıyor ama artık çok geç.

Sandalyesinde yana doğru eğilmiş, dirseğini kolçağa dayamış, parmağını maskesinin altına bastırıyor.

"Korkunç, değil mi?" diye derin bir iç geçiriyor. "Özür dilerim. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne kadar mükemmel kaplarsam kaplayayım, hepsinin tadı yanlıştı. Bunun sadece bir insan zevki meselesi olduğunu ummuştum. Belli ki yanılmışım."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama o çoktan ayağa kalkmış ve tabakları masadan kaldırmak için harekete geçmişti. Gölgeler etrafında çılgınca dönüyor, bana her değdiklerinde buz gibi bir ürperti vücuduma yayılıyor, sanki kendi hayal kırıklığının derinliğini ortaya çıkarıyor.

Bir şey söylemeli miyim diye düşünürken alt dudağımı dişlerimin arasında sıkarak onu izliyorum.

Doğrulurken bana bir kez başını sallıyor ve kolları zar zor yenebilen yiyeceklerle dolu olarak odadan çıkıyor.

Peşinden bakıyorum, kapı zar zor arkasından kapanıyor ve ben ayağa fırlayıp peşinden gidiyorum.

Bu kez kapıyı çalma zahmetine girmeden, arkasından mutfağa doğru ilerliyorum, ancak odaya bakarken aniden duruyorum.

Görünüşe göre tam bir kaosun içine girmişim.

Tencere ve tavalar gelişigüzel kuleler halinde yığılmış, un ve hamur neredeyse her yüzeyi kaplamış ve kirli tabaklar yerlere saçılmış. Bütün gece olmasa bile, böyle bir dağınıklık yaratmak için saatlerdir burada çalışıyor olması gerekirdi.

Derin bir nefes alıp dikkatlice mutfağa doğru ilerlerken sırtı bana dönüktü. Elimi bakır bir tavanın üzerinde gezdiriyorum ve sonra kilere bakıyorum. Daha önce sahip olmayı ancak hayal edebileceğim malzemelerle dolu.

"Belki bu sabah bize bir şeyler yapmama izin verirsiniz?" Kilerden uzaklaşarak soruyorum. "Bana evinizi açtığınız için size borcumu ödemenin bir yolunu bulmam her şeyden sonra adil görünüyor."

"Hayır."

Reddedince kalbim hafifçe çarpıyor.

"Ben mükemmel bir aşçıyım," diye tekrar deniyorum. "Annem hastalanmadan önce bana öğretti ve o zamandan beri bundan zevk alıyorum."

"Hayır," diyor tekrar, sesi daha keskin. "Ev sahibiniz olarak bu benim işim."

"Öyle de olsa, eğer burada yaşayacaksam, burayı daha yakından tanımak isterim. Ayrıca, sana yemek yapmak istediğimi söylüyorum," diyorum, kaşlarımı çatarak arkasına bakıyorum ve ekliyorum, "Sonuçta senin misafirinim, değil mi?"

Yavaşça bana doğru dönüyor ve keşke yüzünü görebilseydim. Keşke beni izlerken yüzünde titreşen duyguları okuyabilseydim. Maskesindeki deliklerden, oniks gözleri soğuk ve sinir bozucu bir şekilde derinlerime bakmaya devam ediyor. Ama gölgeler etrafında yükselip alçalarak ayaklarının dibinde sakın dalgalara dönüşürken, bana ne düşündüğünü söylemesi için gözlerine güvenmemem gerektiği hissine kapılıyorum.

"Pekâlâ," diyor iç çekerek ve etrafındaki dağınıklığı işaret ediyor. "Mutfak senindir."

Ona parlak bir gülümseme veriyorum.

"Teşekkür ederim, şimdi git şuraya otur," diyorum, odanın uzak köşesindeki bir tabureyi işaret ederek, gözlerimin genişlediğini görmeden önce hızla kilere dönmeden önce. Kendimi meşgul etmek için acele ediyorum, ona kendi evinde ne yapması gerektiğini söylediğime inanmakta güçlük çekiyorum.

Raftan birkaç büyük kahverengi yumurta alıp, yukarıdaki kuruyan otlardan koparmak için uzanıyorum, toprak kokusu etrafımdaki havayı renklendirirken gülümsüyorum.

Seçtiklerimden memnun bir şekilde, yüzümde bir gülümsemeyle kilerden çıkıyorum. İşaret ettiğim tabureye tünediğini fark etmemiş gibi yapıyorum ama ben çalışırken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Yarattığı dağınıklığın içinden geçerken elimden geldiğince toparlanmaya çalışıyorum. Bırakın bu kadar sofistike olmayı, daha önce hiç bu kadar iyi stoklanmış bir mutfakta bile bulunmamıştım ve her şeyi tanıma sürecinden oldukça keyif alıyorum.

Bakır tavayı ocağın üzerine koyup yumurtaları içine kırdıktan sonra dönüp bir sürü bulaşığı topluyor ve beklerken lavaboya yerleştiriyorum.

Mutfağında dolaşırken gözleri beni hiç bırakmıyor, sinirlerimi yatıştırmak için nefesimin altında hafifçe mırıldanıyorum.

Çok geçmeden düzen yeniden sağlanıyor ve ben de biraz daha rahat nefes alabiliyorum. Yumurtalar cızırdamaya başladığında, otların kokusu mutfağı doldurduğunda, omuzlarım nihayet rahatlıyor.

Yumurtaları tabağa koyup ev sahibime doğru yürümeden önce derin bir nefes alıyorum. "İşte," diyorum, bir tabağı onun önüne koyarak. "Bunu dene."

Yüzümü ona dönerken yanındaki tabureye tünüyorum ve kendi tabağımı dizlerimin üzerinde dengeliyorum. Bir hanımefendiye yakışmayacak bir hareket, biliyorum ve Merelda'nın şu an beni görebilseydi bana söyleyecek yarım düzine sözü olacağından eminim ama umurumda değil.

Kendi yumurtamın tadına bakıyorum, ona bakmadan önce ısıriğın tadını çıkarıyorum. Kendi tabağına bakıyor, sanki ona güvenip güvenmeyeceğinden emin değilmiş gibi. Yavaşça,

Çatala uzanıyor ve ben de o temkinli bir şekilde yemeği dürterken kıkırdamamı bastırmak zorunda kalıyorum.

Çatalıyla yumurtanın bir kısmını alırken tereddüt ediyor ve izlemek için yemeyi bıraktığımı fark ediyorum. Yüzüne doğru ilerlerken gözlerim çatala yapışmış durumda.

Heyecan verici bir an için maskesini çıkarmak üzere olduğunu düşünüyorum ama o sadece dönüyor ve çatalı maskenin altından geçiriyor.

"Hmm."

"Basit bir yemek olduğunu biliyorum," diye başlıyorum, tam o sırada koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor ve kelimelerimi bulamıyorum. Çiğnerken gözlerinin parladığını ve üzerine yapışan gölgelerin dans eder gibi sallandığını gördüğüme neredeyse yemin edebilirim. Bu düşünceyle yanaklarımın sıcaklıkla dolduğunu hissediyorum ve bakışlarımı hızla tabağıma geri çeviriyorum.

"Bu son zamanlarda tattığım en iyi şey... Buraya geldiğimden beri. Belki daha da önce."

Sözleri yanaklarımdaki ateşi alevlendirerek tüm vücudumu kaplamasına neden oldu. Buraya geldiğimden beri ilk kez kendimi sıcak hissediyorum.

Babam dışında en son ne zaman birinin yemeğime iltifat ettiğini hatırlamıyorum. Kendi yemeğime bakarken gözyaşlarımı kırıştırıyor, onları durdurmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Dikkatimi dağıtmak için aniden içimde uyanan azıcık cesareti toplayıp bir soru soruyorum.

"Burası tam olarak neresi?"

"Aradaki yer."

Verdiği cevap karşısında gözyaşlarım kaybolurken meraklandım. "Ne?"

Ona bakarak soruyorum.

"Burası, benim evim, aradaki yer. Yaşayanlar ve ölümlüler ve ölümlüler ve ölümsüzler, olan, olmuş ve olacak her şey arasında kalan diyor," diye açıklıyor. "Evreni bir arada tutan dikişlerdir."

"Ah."

"Kafan karışmış gibi görünmekte haklısın. Bırakın konuşulmasını, yaygın olarak düşünülen bir yer bile değil. Çoğu kişi var olduğuna bile inanmaya cesaret edemez."

"O zaman nasıl oluyor da buradayız?" diye sordum. "Yaşayanların dünyasında olduğu gibi konuşuyor ve yemek yiyoruz?"

Sanki cevap verip vermemeyi düşünüyormuş gibi uzun bir süre sessiz kalıyor.

"Buranın tek koruyucusu benim," diyor sonunda. "Sadece ben buraya giriş izni verebilir ya da buradan çıkabilirim. Kendi evinizde olduğu gibi burada da benim aracılığıyla oturabiliriz."

Bir an için bunu düşündüm.

"Yemek, gerçek mi?" Soruyorum, soru daha düşünmeye fırsat bulamadan dudaklarımdan dökölüyor.

Derin bir kıkırdamadan önce aramızda bir saniyelik şaşkın bir sessizlik oluyor.

"Evet, yiyecekler senin kendi diyarından. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Kirpiklerimin arasından ona bakarken, birden gerçek adının ne olduğunu bilmediğimi fark ediyorum. Cadı Ravynn'in bana verdiği isim ona pek uymuyor gibi. Pazarlıkçı ona hitap etmek için garip bir yol gibi görünüyor, ama onu sadece adam olarak düşünerek burada yaşamaya devam edemem.

Her ikisi de onun birçok isimle bilinen bir varlık olduğu konusunda açıktı. hep

si. "Kendi diyarımda en çok hangi isimle tanınıyorsun?" Sessizce soruyorum.

"Ravynn ile tanışmadan önce, Pazarlıkçı adında birini hiç duymamıştım ve bunu söylediğim için beni affederseniz, size pek uymuyor gibi görünüyor."

Tabağını yere bırakırken gözleri yüzümü arıyor.

"Hayır, beni bu isimle tanıyan çok az insan oldu, hele sizin gibi biri hiç olmadı," diye cevap veriyor.

"O zaman seni hangi isimle tanımalıyım?" diye soruyorum. "Ben onların Ölüm dedikleri kişiyim."

ÖLÜM

Cevabımın kızı ürküttüğünü görebiliyorum.

Yüzü soldu, iri mavi gözleri bana bakarken kocaman açıldı. Etrafını saran korkuyla birlikte onunla ilgili her şey aniden soğudu ve karardı ve onu izlerken hayal kırıklığının ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum.

Normalde, ölümlülerin varlığımın onlar için ne anlama geldiğini düşünmelerini izlerken bu tepki beni çok memnun ederdi. Korku, bir canavar gibi içlerini parçaladıkça ruhlarının parçalarını bana yediriyordu.

Yine de, korkunun ruhunu pençelediğini hissettiğimde gözlerinin karardığını görmek bana pek keyif vermiyor. Aslında, kendimden dehşete düşmüş hissediyorum. Ne kadar geçici olursa olsun, evimde misafir olduğu sürece kıza zarar vermek istemiyorum. Yine de cevabımla tam da bunu yaptım.

Yine de onun tepkisinden neden bu kadar hoşnutsuz olduğumu bilmiyorum. Bir ölümlünün benim hakkımda ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?

Ölümlü.

Belki de evime adım atan tek ve muhtemelen son ölümlü olduğu içindir. Ya da belki de çok az ölümlü bana baktığı içindir.

Onlar için ne zaman geleceğimi biliyorlar. Son anlarında varlığımı hissedebilirler ama kısa bir an dışında beni tanımazlar.

Onun buradaki varlığı benim için olduğu kadar şüphesiz onun için de tuhaf. Birden ona karşı duygusal olmaya başladığımı fark ettim.

Ona. Bu kadar önemsiz bir yaratık. Kader aksini söylese de, o zamanın büyük genişliği içinde kısacık bir an.

Derin bir iç çekerek duygularımı bir kenara itiyorum ve yerini kayıtsızlığın almasına izin veriyorum.

Buraya ayak basan son ve tek ölümlü olacağı için rahatlamış olmalıyım. Sarayım, krallığım, başkaları olsaydı zamanın testinden sağ çıkamazdı.

Özellikle de hepsi onun gibiyse. Kesin ölüm karşısında onun neşeli iyimserliği... mabedimin tüm atmosferini bozuyor.

Ölüm soğuk ve acımasız bir şeydir. Bunu bilmeliyim. Ben ölümüm.

Tüm varlığımı onu kucaklayarak geçirdim. Kendimi karanlığa gömdüm, sıcaklığın nasıl bir his olduğunu unuttum.

Yine de o burada, o şeyi evime getiriyor.

Sarayımın kendimin gerçek bir yansıması olması gerekmez mi? Onun güneş ışığının varlığımı oluşturan gölgeleri eritip yok etmesini nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum.

Önemli değil. Buna uzun süre katlanmak zorunda kalmayacağım.

Ne de olsa o bir ölümlü ve aramızda bir anlaşma var. Aramızda ne daha fazlası ne de daha azı var.

Bir aylık güneş ışığı, sonsuza dek sürecek bir karanlığın buzlarını eritmeye yetmez.

Ben sadece iyi bir ev sahibi rolünü oynuyorum. Anlaşmamız tamamlanana kadar onun ruhuna göz kulak olmak benim görevim.

Hepsi bu.

"Benden korkmana gerek yok," diyorum tabureden kalkarken. "Henüz değil, zamanın gelmeden önce değil. Şimdi izin verirsiniz, yapmam gereken bir iş var."

Hiçbir şey söylemiyor, varlığım onu açıkça tedirgin ediyor.

Olması gerektiği gibi.

"Benim adım Hazel," diye fısıldadı kız, duraksamama neden oldu. Sesini bu kadar kısa sürede tekrar duymayı beklemiyordum.

Başka nasıl tepki vereceğimi bilemediğimden, sadece bir kez başımı sallayarak kendimi affettirdim ve mutfak kapısına doğru döndüm. Eğer bir sonraki aysız geceye kadar onun ruhuna göz kulak olacaksam, görünüşe göre ortalıkta görünmemem gerekecek. O zamana kadar sürekli benden korkarak yaşamasına izin vermeyeceğim.

Kaşlarım çatılıyor, onun burada rahat etmesine duyduğum arzunun gücüne şaşıyorum.

"Lütfen, bütün gün ne yapacağım ben?" diye soruyor kız, sesi kısık.

Ona bakmak için dönüyorum, bana bakarken gözlerini geniş ve kararsız buluyorum. Neden bana bunu sorma ihtiyacı hissettiğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum. Ölümlüler artık günlerinin yapısı için de bir bakıcıya mı ihtiyaç duyuyor?

Sorusunu uzun bir süre düşündükten sonra sonunda bir cevap vermeye karar veriyorum.

"Burada geçireceğin zamanda ne yapmak istiyorsun?"

Ağız açılıyor ama dudaklarından hiçbir kelime çıkmıyor. Gözlerini kırıştırıyor, ağzını tekrar kapatırken kaşları çatılıyor. Benim sorum karşısında en az onun kadar şaşırmış görünüyor.

Ne kadar tuhaf.

Sonra, çok geç, gözlerini zihniyle buluşturmak için kaldırdığında gözlerinin dökülmemiş yaşlara boğulduğunu fark ediyorum.

"Sorun nedir?" Endişeyle sesimi amaçladığımdan daha keskin hale getirerek soruyorum, o irkilirken ben de irkiliyorum.

"Hayır, hiçbir sorun yok" diyor. "O zaman gözlerin neden ıslak?"

Gözyaşlarını silmek için elini hızla kaldırırken bana titrek bir gülümseme veriyor.

"Sadece bana en son ne zaman bir seçenek sunulduğunu hatırlayamıyorum."

Verdiği yanıt karşısında göğsümde alev alev yanan bir öfke belirliyor. Kendime durup düşünmek için zaman tanımadan, tepkimi yönlendirmesine izin veriyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatarak eğildim ve eldivenli elimle çenesini kendime doğru kaldırarak gözlerinin içine baktım.

"Evimde misafir olduğun sürece, küçük yaratık, vaktini istediğin gibi kullanabilirsin. Sana ne zevk veriyorsa onu yap ya da hiçbir şey yapmadan geçir," diyorum sesimi olabildiğince nazik bir şekilde çıkararak. "Kader ya da ben sana çok ihtiyaç duymadıkça, günlerini burada benimle istediğin gibi geçirmekte özgürsün, anlaşıldı mı?"

Başıyla küçük bir selam veriyor ve ben de elimi bırakıp doğruluyorum.

"Güzel. Şimdi söyle bana, günlerini neyle doldurmak istersin?"

Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce düşünceli bir şekilde başını hafifçe eğiyor, ne söyleyeceğini merak ettiğimi fark ettiğimde benimki de onunkine uyacak şekilde eğiliyor. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor ve bir nefes için dikkatimi onlara veriyorum.

"Boya," diye cevap veriyor, kelimesi yumuşak ve neredeyse nefessiz. "Günlerimi resim yaparak geçirmek istiyorum."

"Hmm."

Bunu bir an düşündüm, sonra başımı salladım ve bir adım geri çekildim. Ben yaklaştıkça nefes alışının nasıl sığlaştığını ya da dokunuşum karşısında geri çekilmemek için nasıl çabaladığını görmezden gelmek zordu.

Ya da bunu yapmasından ne kadar hoşlanmadığımı, ama şimdi böyle önemsiz şeyleri umursamanın zamanı değil. Onun için almam gereken boyalar ve tuvaler varken olmaz.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diyorum, adını söylemeden duruyorum ve bir kez daha mutfığı ve onu geride bırakmak için dönüyorum.

HAZEL

Kolumun tersini bir kez daha gözlerime silerken ölüm odayı süpürüyor.

Biz insanların onun için kullandığı ismi öğrendikten sonra ona karşı duyduğum korkudan dolayı içimi bir suçluluk dalgası kaplıyor. Yine de ona yakışmadığını düşünmekten kendimi alamıyorum.

Tam olarak değil.

Ölüm onun ne olduğu olabilir, ama kim olduğunun bu olduğunu sanmıyorum.

Burası, evi, gölgeler ve buzdan inşa edilmiş olabilir ama o öyle değil, ne düşünürse düşünsün. Beni izlerken gözlerinin derinliklerine gömülmüş bir sıcaklık var.

Hayır, ölüm ona yakışmıyor. Buradayken onu çağırmak için başka bir isim bulmam gerekecek, sadece kendi zihnimde olsa bile.

İç çekerek pek mantıklı konuşmadığımı fark ediyorum ama nasıl yapabilirim ki? Adam kelimenin tam anlamıyla ölümün kişileşmiş hali.

Zihnim bulanıyor ve temizlemek için başımı sallıyorum. Ellerimi ve düşüncelerimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım var.

Tabureden inip mutfığı incelemeye koyuluyorum. Dağınıklığın çoğu duruyor ve gülümsüyorum. En azından şimdilik ne yapacağımı biliyorum. Bu düşünce hoşuma gitti ve dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

Daha önce boş koridorlardan neredeyse korkuyordum. Beni meşgul edecek hiçbir şey olmayınca, yaptığım seçim üzerine düşünüp dururken günlerimi sessizce koridorlarda dolaşarak geçireceğimden korkuyordum... Babamın kaderimi öğrendiğinde yaşayacağı kalp kırıklığı ve hayal kırıklığı üzerine.

Tabii kaderimi öğrenirse.

Zihnim bir an için Cyprian'ın Amadeus'un cesedinin başında durduğu ana geri dönüyor ve babama benim hakkımda söylenebilecek yalanları düşündükçe midem bulanıyor.

Hayır, şu anda buna odaklanamam.

Umutsuzca ilgilenilmesi gereken bir mutfak varken olmaz. Ona doğru dönerek ellerimi meşgul ediyorum. Kısa süre sonra, buranın en son düzenlenmesinin üzerinden asırlar geçtiği anlaşılıyor. Belki de düzgünce temizlenmeyeli daha da uzun zaman olmuştu.

Görünüşe göre bu diyar bile, Ölüm'ün dediği gibi, evrenimizin en mütevazı yönleriyle mücadele ediyor.

Neredeyse her yüzeyde toz birikmiş, lavabonun etrafında ve tezgahın köşelerinde sertleşerek kir haline gelmiş. Kollarımı sıvayıp işe koyulduğumda bu zorluğu memnuniyetle karşılıyorum.

Kilerin arka köşesinde unutulmuş oldukça uzun bir önlük buluyorum, belime bağlamadan önce birkaç kez yuvarlamam gerekiyor. Bunun Ölüm'e ait olduğunu hayal edemiyorum ve yine de mutfağında kimin çalıştığını ya da neden artık burada olmadıklarını tam olarak hayal edemiyorum.

Kileri temizlerken, mükemmel yuvarlaklıkta üç altın patates ve iki uzun havucun yanı sıra bir dizi nefis kokulu ot ve baharatla karşılaşıyorum. Gülümseyerek, temizlik yaparken akşam yemeği için bir güveç hazırlamaya karar veriyorum.

Çok geçmeden mutfak sebze ve otların lezzetli aromasıyla ısınıyor. Tencere ve tavaları toplarken şarkı söylüyorum, parmaklarımın kırılmaya başladığını ya da kollarımın ovmaktan ağrımaya başladığını umursamıyorum.

Çok geçmeden mutfak tertemiz, kiler düzenli ve güveç ateşin üzerinde mutlu bir şekilde kaynıyor. Beklemekten başka yapabileceğim pek bir şey yok.

İç çekerek önlüğümü çıkardım ve kapıya doğru ilerlemeden önce yerine koydum. Tam çıkmak üzereydim ki geri dönüş yolunu kolayca bulmam gerektiğini fark ettim.

Aceleyle kilere gidip baharat kavanozlarından birini dikkatlice seçiyorum. Kokluyorum, hapşırmadan önce burnumu kırıstırıyorum.

Umarım Ölüm bunun için beni affeder.

Mutfağa ilk adımımı atalı birkaç saatten fazla olmadı ve şu anda ne yapmam gerektiğinden tam olarak emin değilim. İzinsiz girip ev sahibimi üzmemeyi umarak koridorlarda dolaşmaktan başka.

Mutfağın dışında her şey soğuk ve cansız olduğu kadar tertemiz... Ta ki ben baharatın ince tozunu salonun bir kenarına serpmeye başlayana kadar. Bu kadar temiz tutmayı nasıl başardığını merak ediyorum, özellikle de az önce mutfakta uğraştığım şeyden sonra.

Odadan odaya geçerek içeriye bakıyorum. Çoğu beklendiği gibi boş, ancak birkaçında rastgele siyah ve altın rengi mobilyalar var. Özellikle bir oturma odası beni çağırıyor, büyük süslü bir koltuk ve

Kalın bir halının üzerinde kabarık altın yastıklar oturuyor, duvarları kaplayan raflar ağzına kadar kalın kitaplarla dolu.

Ancak kitaplardan birini raftan çektiğimde heyecanım kısa sürede yatışıyor, ağırlığından tutmam neredeyse imkansız. Halının üzerine bırakıp açıyorum ve daha önce hiç görmediğim bir dilde yazılmış olduğunu fark ediyorum.

Tabii ya.

Büyük bir uğraştan sonra, devam etmeden önce kitabı rafına geri koymayı başarıyorum.

Her şey karanlık ve soğuk olsa bile, Ölüm'ün mobilyalar konusunda kusursuz bir zevke sahip olduğunu anlamam uzun sürmüyor. Bu duvarların içinde zerre kadar renk ya da sıcaklık yok.

Mutfak dışında, ki o bile burada yersiz görünüyor. Bu geniş sarayda birinin gerçekten burada yaşadığına dair herhangi bir işaretin olduğu tek oda. Burası sadece Ölüm ve onun el değmemiş eşyaları için bir anıt mezar değil.

Başka bir oturma odasına geçerken bu düşünceyle kaşlarımı çatıyorum. Buradaki her şey kasvetli güzelliği içinde başka bir dünyaya ait, ama hepsi çok boş geliyor.

Çok kimsesiz.

Her köşede pusuya yatmış gölgeleri kovalayacak insanlar, sesler ya da kahkahalar yok. Hep oradalar ama gözden ıraklar.

Mobilya parçaları olan odalar bile herhangi bir yaşam ya da amaç barındırmıyor gibi görünüyor.

Gezintim beni mağaramsı bir girişin içindeki yüksek siyah kapılara götürüyor. Kapıların hemen ardında bu diyarın puslu topraklarının uzandığını fark ederek duruyorum.

Oralarda yürümeme izin var mı? İzinsiz dışarı çıkarak buradaki hoş karşılanmamın sınırlarını test etmeye cesaret edebilir miyim?

İki kez düşünmeden önce elimi başımın hemen üzerindeki altın sapa koyuyorum.

Deneme riskine değmez.

Elimi bırakıp dönüyorum ve sonunda beni odama götüreceğini umduğum geniş merdivenlere doğru yürüyorum.

Sonraki iki gün de aynı şekilde geçip gidiyor.

Sadece Ölüm hiçbir yerde görünmüyor ve koridorlar her zamankinden daha boş görünüyor... şimdi bana rehberlik etmek için kullandığım farklı renkteki baharatların küçük izleri dışında.

Koridorlarda onunla karşılaşmayı ya da yemeklerimizi birlikte paylaşmayı umuyordum ama olmadı. Anlayabildiğim kadarıyla, bu kavernöz yerde tamamen yalnızım.

Son birkaç gündür çekildiğimi hissettiğim tek oda olan mutfaktaki ateşin yanında yediğim yemekler sessiz geçiyor. Sanırım bunun bir nedeni de yapabileceğim bir şey olan tek oda olması.

Zamanımı doğramak, karıştırmak ve tatmakla dolduruyorum, tezgahlar artık kekler, ekmekler ve çeşitli yemeklerle dolu. Çalışacak bu kadar çok malzemeye sahip olmak heyecan verici, birçoğu hakkında sadece okudum, ancak her yeni yemekle kalbim biraz daha ağrıyor.

Sonuçta, bunları paylaşacak kimse olmadıktan sonra ne anlamı var ki?

Saatler geçtikçe zaman uzuyor ve beni çekiyor gibi görünüyor. Kendimi meşgul etmek, zihnimi içinde bulduğum bu tuhaf gerçeklikten uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum ama beklemekten başka yapacak pek bir şey yok.

Üçüncü günün sabahında, bir başlangıçla uyanıyorum. Odamın karanlık tavanına kaşlarımı çatarak bakıyor, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken derin bir nefes alıyorum.

Bir şeyin beni uyandırmış olması gerektiğini fark ettiğimde tenimi bir ürperti kaplıyor ve sonra onu hissediyorum.

Daha doğrusu *onu*.

Doğrulduğumda gözlerimin onu odamın uzak köşesinde araması bir dakikadan az sürüyor. Kemik maskesi dışında neredeyse tamamen girdaplı gölgelerle örtülmüş bir halde ayakta duran Ölüm.

"Ah, uyanmışsın," diyor gözleri maskenin ardında parlayarak. "Elbette uyandım," diyorum, "Beni yarı yarıya korkuttun..."

Ne söylemek üzere olduğumu fark ederek sözümü kesiyorum.

"Neye?" diye soruyor, başını bir yana eğerken karanlık etrafını sarıyor.

Duraksıyorum, yanaklarım kızarıyor ve sessizce cevap veriyorum: "Ölüm."

Derin bir kahkaha atıp odayı doldurmadan önce sessiz bir an oluyor. Gözlerini kırıştırıyor ve ben de bu sesle gözlerinin nasıl açıldığına ya da kahkahasının beni nasıl sardığına bakıp gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Boğazını temizleyen Ölüm, yaklaşmadan önce kendini toparlamak için bir an alıyor.

"Gel, artık uyandığına göre sana göstermem gereken bir şey var."

Kendimi ateşin yanında yerde yaptığım yastık ve battaniye yuvasından çıkarırken o kapıya doğru adım atıyor. Sırtım ona dönük, çarşaflardan birini etrafıma sarmaya dikkat ediyorum, uyurken giydiğim ince gecelik alçakgönüllülüğümü gizlemeye yetmiyor.

Omzumun üzerinden baktığımda, bana kapıyı açarken hâlâ beni izlediğini fark ediyorum.

"Giyinmem gerek," diyorum, yanaklarım daha da yanıyor.

Gözleri hızla uzaklaşmadan önce beni içine çekiyor, sanki ne yaptığını yeni fark etmiş gibi duruşu sertleşiyor.

"Elbette," diyor çabucak. "Seni koridorda bekleyeceğim."

Kapı arkasından kapandığı anda elbisemi giymek için acele ediyorum. Temiz, ama bir gün önce yıkadığım için hâlâ biraz nemli.

Kumaşın nemi buranın soğuğunu derinleştirirken yüzümü buruşturuyorum ve artık kırıkmış olan kumaşın dağınıklığını fark etmemesi için dua ediyorum. Giyinmeyi bitirince koridora çıkıyorum ve Ölüm onu takip etmemi işaret ediyor.

Sessizce yürüyoruz, gölgeleri ayak bileklerimin etrafında heyecanla dönüyor, ara sıra tenime buz gibi dokunacak kadar yükseliyor. Gözleri benden uzaklaşırken Ölüm'e bakıyorum. Onu daha yakından izlerken, aklında nasıl soracağına karar vermeye çalıştığı bir soru olduğunu hissediyorum.

"Bir sorun mu var?" Önce ben bir şey söylemezsem asla sormayacağından endişelenerek soruyorum.

"Yatak," diyor, sanki sorduğum için rahatlamış gibi. "Hoşuna gitmedi mi?"

Sorusu karşısında yanaklarım bir kez daha yanıyor ve ona cevap verecek kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

"Seni neden yerde uyurken buldum ufaklık?" diye üsteliyor. "Eğer yatağın tatmin edici değilse, sana yeni bir tane bulabilirim. Tek yapman gereken istemek."

"Sorun yatak değil," diyorum, gözlerimi mermer zemine dikerken sesim kısılıyor.

"O zaman sorun ne?"

"Bu... bu sadece çok soğuk. Ateşin sıcaklığı beni rahatlatırken daha iyi uyuyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra nefesinin altından tam olarak çıkaramadığım bir şeyler mırıldanıyor. Yine de sesindeki öfke, kirpiklerimin arasından ona bakarken duraksamama neden olacak kadar açık.

Derin bir iç çekiyor, karanlık gözleri tekrar başka tarafa bakmadan önce kısa bir süreliğine bana kayıyor.

"Söz veriyorum, bu konuda hemen bir şeyler yapacağım," diyor. "Bu gerçekten-"

"Kendi evimde yerde uyumana izin vermeyeceğim," diye homurdanarak sözümü kesti.

Yutkunuyorum, sesindeki vahşet yüzünden kalbim göğsümde atıyor, nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Adımları yavaşlıyor, ta ki koridorun ortasında durup birbirimize bakana kadar, ama birbirimizin bakışlarını tam olarak karşılayamadan.

Onu bir kez daha gücendirmenin bir yolunu bulduğumu fark ettiğimde içimde utanç ve mahcubiyet birbirine karışıyor.

"İ-"

"Teşekkür ederim," diyerek yanlışlıkla sözünü kesiyorum ve aramızda bir sessizlik daha oluşuyor. Ondan bir hoşnutsuzluk homurtusu daha yükseliyor ve kendimi tutamayarak ona bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluşmak yerine vücudumda geziniyor ve içimdeki sıcaklığın daha da artmasına neden oluyor.

"Kıyafetiniz," diyor. "Beni affet, yeni kıyafetlere ihtiyacın olduğunu daha önce fark etmeliydim. Yeni kıyafetler almanı sağlayacağım."

"Lütfen," diye başlıyorum, sesim ancak fısıltıya dönüşüyor, "benim için bu kadar zahmete girmene gerek yok. Çok daha azıyla ve çok daha uzun süre idare ettim. Sen zaten bana çok şey sağladın."

"Yeter," diyor bana, gözlerinde parlayan öfkeyle. "Arzu dolu günlerin sona erdi, küçüğüm. Benim çatım altında kaldığın sürece hiçbir şey istemeyeceksin. Şimdi söyle bana, ihtiyacın olan başka bir şey var mı?"

Onu daha da üzmemekten korktuğum için nezaketini geri çevirmek zorunda kalıyorum. Beni dikkatle izliyor ve kendimi bakışlarının yoğunluğuna dayanamaz halde buluyorum.

"Sanmıyorum," diye cevap veriyorum.

Sonunda iç çekerek koridorda başını sallıyor ve sessizce yolumuza devam ediyoruz. Arkasından birkaç adım atıyorum ve ona doğru küçük bakışlar atma riskini alıyorum. Ben değilim

Tepkisi ya da bu kadar çabuk öfkelenmesi hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Aniden kapalı bir kapının önünde duran ölüm bana bakıyor.

"Burası," diyor kapıyı benim için açarak, "senin stdyon olacak."

Odaya adım atmadan önce şaşkınlıkla ona bakıyorum. şvlelerin, pigmentlerin, yağların, fırçaların ve aradaki her şeyin kalitesini içime çekerken keskin bir nefes alıyorum. Hayal edebileceğim her şeyden daha iyi.

"Seni memnun ediyor mu?"

"Evet," diye nefes alıyorum, odanın derinliklerine doğru ilerliyorum.

"Bayıldım."

Bir elimi tuvallerin üzerinde gezdirirken ona gülümsemek için dönüyorum, bakışlarıyla karşılaştığımda kalbim doluyor.

"Güzel. Unutma, bir şey istersen, sadece istemen yeterli."

Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en nazık ve en abartılı şey. Bunun karşılığını ona nasıl deyebileceğimi bilmiyorum ama deneyeceğim.

Kapı aralığından beni izliyor, kara gözleri benimkiler kadar parlıyor ve birden az önceki tepkisini anlıyorum.

Bana değil, kendisine kızgındı. Birine böyle bir neşe ve rahatlık verebileceğimi bilsem ama bunu başaramasam sanırım ben de kızardım.

"Teşekkür ederim."

Bir kez başını salladı, eli hâlâ kapının kolundaydı ve gitmek üzere olduğunu anladım.

Bir an bile tereddüt etmeden ona doğru koşuyorum. Bir adım geri atıyor, geri çekiliyor ama yeterince hızlı değil. Yüzümü sert göğsüne gömerken kollarım ona sarılıyor. Geriliyor, kollarını şaşkınlıkla iki yanıma kaldırıyor.

Kar yağışı sonrası bir orman gibi taze kokuyor ve bir an için sessizce onu içime ekmeme izin veriyorum. Günlerce lavaboda durulandıktan sonra muhtemelen çok daha kötü koktuğumu fark ederek hızla geri çekiliyorum.

Ona bakarken gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, etrafındaki gölgeler kararırken gözleri endişeyle parlıyor.

Bu kez gülüyorum, yanaklarımdaki yaşları silerken başımı sallıyorum.

"Hiçbir şey," diye onu temin ediyorum. "Aslında tam tersi. Ben sadece çok Benim için yaptığın her şey için minnettarım."

Beni izlerken başını yana eğiyor ve ben de ona gülümsüyorum, berbat göründüğümü biliyorum ama umursamıyorum. Ölüm küçük bir i geçiriyor,

başını bana doğru sallıyor.

"Siz insanlar çok tuhaf yaratıklarsınız," diye mırıldanıyor ve benden küçük bir kahkaha daha koparıyor. "Gitmeden önce sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Cevap vermeden önce bir an tereddüt ediyorum, "Mümkünse bir ara yıkanmak istiyorum."

"Oldu bil. Şimdi ufaklık, git gönlünce resim yap." İtaat etmekte tereddüt etmiyorum, ondan uzaklaşmaya başlıyorum ama kolumu tutuyor. Beni yerimde tutup öne doğru eğilirken kokumu almamasını umarak kızarıyorum. "Ve elbisen hakkında..."

"Ne olmuş ona?" Ona bakarak soruyorum.

"Yak onu," diyor, kulağıma doğru alçak sesle homurdanırken gözleri aşağıya iniyor. "Hepsini yak."

Bununla birlikte beni serbest bırakıyor. Bir adım geri atıyorum, şaşkınlıkla göz kırpyorum, sadece bir saniye önce durduğu yer şimdi bomboş. Sanki hiç orada olmamış gibi.

Odaya, boyalara ve adımı söyleyen tuvallere dönmeden önce boş alana bir süre daha bakıyorum.

ÖLÜM

Bir elimi göğsümdeki ağrıya bastırıyorum, stüdyonun hemen dışındaki duvara yaslanırken kaşlarımı çatarak kendime b a k ı y o r u m .

Bu garip his de ne?

Az önce bana dokunma şekli... İçimde bir şeylerin değiştiğini hissettim.

En son ne zaman bir başkasının bana dokunmayı seçtiğini hatırlamıyorum. Onun sıcaklığı ne kadar acı verici olsa da, kollarını bana dolayışında bunu tekrar yapmasını istememe neden olan bir şey vardı.

Belki de yaşayan bir ruhla zaman geçirmenin getirdiği şey budur. Ölümlülerle doğrudan etkileşime girmenin korkunç sonuçları olduğunu hep duymuşumdur.

Ona kadar, bu sonuçların ne olabileceği konusunda hiç endişelenmem gerekmemişti. Bir ölümünün üzerimde yaratabileceği etki hakkında hiç endişelenmem gerekmedi.

Onun gülümsemesini, en basit şeylerden duyduğu mutluluğu görmek, dünyayı ayaklarının altına sermek istememe neden oluyor.

Onun geçici olduğunu kendime hatırlatmak için mücadele ediyorum.

Tanıdığım neredeyse her şey gibi onun da buradaki zamanı kalıcı değil. Çok yakında, uzak bir anıdan ibaret olacak. Hayatı, evimdeki varlığı gelip geçici.

Bu duygular, bu *sıcaklık* kalıcı olamaz.

Çok yakında, son yolculuğu için ruhunu almam gerekecek.

Duvarı iterek sarayıma giriyorum, kendimi odama kapatırken karanlık beni karşılamak için yükseliyor.

Kapıyı kilitleyerek maskemi çıkarmak için uzandım.

Bir elimi yüzümde gezdirirken, göz ucuyla yansımamı görüyorum. Odayı geçiyorum, aynadaki adama bakmak için tezgâha doğru eğilirken kendimi tezgâha yaslıyorum.

O da bana bakıyor, gözlerindeki zalimlik açıkça belli oluyor.

Yumruğumu tezgâha vurup aynaya sırtımı döndüğümde, yansımama bir an daha bakamadığım için üzerimden dalga dalga iğrenme yayılıyor.

Beni bir canavardan başka bir şey olarak görebileceğini nasıl umabilirdim?
Bunu istemeye ne hakkım var?

Ben aptal değilim. Ne kadar inkâr etmeye çalışsam da, bu duyguların benim için ne anlama geldiğini biliyorum... ama onun için sadece ölüme yol açacak.

Suçluluk duygusu üzerimde ağır bir yük. Sahip olamayacağım bir şeyi istemekten daha iyisini bilmeliyim ama yine de bencil olduğumu da biliyorum.

Eğer dikkatli olmazsam, onun ruhunu zamanından önce eve çağıracağım.

Kendimi yukarı çekerek derin nefes alıyorum, duygularımı kontrol ederken yavaşça nefes veriyorum.

Kalbimin çözülmesini durdurmaya zorlamaktan başka çarem yok. Bu duygulara karşı kendini sertleştirmeli.

Ona karşı.

İçimdeki acı hüznü ve pişmanlığı görmezden gelmek ne kadar zor olsa da, kendime bunun tek yol olduğunu hatırlatıyorum.

Kaderi ve onun için kararlaştırılmış olanı kışkırtmaktan daha iyisini biliyorum.

Ben.

Benim gibi bir canavar için sıcaklık yok, mutluluk yok.
bunu hatırlamak iyi olur.

Gözlerimi kapatarak karanlıktan güç alıyorum ve hayatın soğuk acısının içime dolmasına izin veriyorum. Sonunda içimdeki sıcaklık ve sevgiye dair aptalca düşünceleri daha fazla boğduğuma kanaat getirerek gardırobuma doğru ilerliyorum.

Gün daha yeni başlıyor ve yapılacak çok iş var. Dış giysimi çıkarırken, elim cebimdeki bir şeye takılınca duraksıyorum.

Onu çekip çıkararak avucumun içindeki küçük kitabı ters çeviriyorum. Onu daha önce kıza geri vermek istemiştım ama bu düşünce aklımdan çıkmıştı.

Kitabı masanın üzerine koyarak üzerimi değiştirmeyi tamamladım. Kıyafetim vücudumu iyice sarıyor, ağır zincirler güç ve kudret göstergesi olarak üzerime ağırlık yapıyor.

Yeni bir maske seçip yüzüme yerleştirmeden önce bir iç çekiyorum. Artık bir maskenin ardına gizlenmiş olarak, aynada kıyafetimin son ayrıntılarını ayarlamak için dönüyorum, ancak bunu yaparken gözlerim yansımasındaki kitaba kaymaya devam ediyor.

Hayal kırıklığı içinde h o m u r d a n a r a k yeni deri eldivenlerimi giydım ve kitaba uzandım. Uzun bir süre küçük kitaba bakıyorum

Bir an, onu burada bırakıp bırakmamayı düşündüm ve sonunda cebime soktum.
Onunla daha sonra ilgileneceğim.
Şimdilik, ölümlüler diyarına dönmeliyim.

HAZEL

Sonraki birkaç gün sanatsal bir şaşkınlık içinde geçti.

Neredeyse her dakikamı atölyemde geçiriyorum, sadece mutfakta hazırladığım birkaç tabak ve birkaç battaniye almak için çıkıyorum.

Ölüm'ü yine hiçbir yerde bulamayınca, bana verdiği değerli hediyeği geride bırakmak istemeyerek kendimi odada uyumak için kıvrılırken buluyorum. Gözlerimi açar açmaz, bir avuç kek ya da ekmek yerken mutlu bir şekilde şövalenin başına dönüp resim yapıyorum.

Sonunda, son birkaç gündür beni elinde tutan esere hayranlıkla bakmak için geri çekiliyorum.

Bu mükemmel.

Ellerimi heyecanla birbirine kenetlerken ağzımın kenarında bir gülümseme belirliyor. Stüdyoyu toplarken, Ölüm'ün bana gelmesini bekleyemeyeceğime karar veriyorum. Ellerimi eteklerime silerek kapıyı açıyorum ve onu aramak için stüdyodan çıkıyorum.

Bir köşeyi dönerken, duvarların parlaklığında yansımamı yakalıyorum ve üzerinde dönüyorum. Çekingen bir tavırla, daha iyi görebilmek için bir adım öne çıkıyorum. Kurumuş boya yüzüme ve elbiseme bulaşmış, saçlarım bazı yerlerde keçeleşmiş, bazı yerlerde ise çılgınca dışarı fırlamış.

Planlar değişti. Görünüşe göre önce umutsuzca bir banyoya ihtiyacım var.

Kendime son bir kez dehşetle baktıktan sonra dönüp yatak odama doğru ilerliyorum ve baharat izlerimin henüz kaybolmadığını görerek şükrediyorum. Ölüm'ün onlardan bahsetmemiş olmasına neredeyse şok oluyorum.

Yolda Ölüm'le karşılaşmadığıma şükrederek, içinde bulunduğum durumu göz önünde bulundurarak, odamın kapısını hızla açıyor ve arkamdan sıkıca kapatıyorum. Kapıya yaslanarak etrafıma bakıyorum, bir an için yanlış odaya girdiğimden endişeleniyorum.

Ama durum hiç de öyle değil.

Evdeki diğer odaların görünüşü göz önüne alındığında, Ölüm'ün çok gerekli olmadıkça bir odayı bu şekilde dekore etmesine imkân yok.

Tüm mobilyalar yeniden düzenlenmiş, yatak ateşe güvenli olduğu kadar yaklaştırılmış ve diğer üç tarafa ağır bir gölgelik eklenmiş. Ağır halılar artık zemini kaplıyor ve kalın kürkler yatağı örtüyor.

Ateş bile bir şekilde daha parlak ve daha sıcak yanıyor gibi görünüyor. Yanında suyla doldurulmuş büyük bir bakır küvet ve sabun, yağ ve pudralardan oluşan bir tepsi bile var.

Döndüğümde gardırobun açık olduğunu görüyorum ve kalbim neredeyse göğsümde duruyor. İçinde şimdiye kadar hiç görmediğim kadar çok elbise asılı.

Yaklaşıp ellerimi üzerlerinde gezdiriyorum ve her biri incelikle işlenmiş ya da başka bir şekilde karmaşık bir şekilde tasarlanmış ağır kadifeleri, yünleri ve ipekleri inceliyorum. Göz alıcılar. Birçoğu, bırakın giymeyi, daha önce hiç görmediğim bir tarzda yapılmış ama elbiselerin hepsi Death'in kusursuz zevkine uyuyor.

Narin iç çamaşırları, yeni çoraplar ve küçük eşyaların yanı sıra bir tarafa özenle katlanmış.

Hatta bir çift terliğin yanı sıra yeni botlar ve kürklü bir pelerin bile var.

Cömertliğinin ne kadar zamandır fark edilmediğini bilmediğimi fark ettiğimde bir suçluluk dalgası üzerime çöküyor. Bunun için ona bir an önce teşekkür etmeliyim.

Odama daha erken dönmeliydim; benim nankör olduğumu düşünüyor olmalı.

Bu elbiseler ne zamandır burada beni bekliyor? Elimi suya

daldırmak için odayı geçiyorum.

Ilık ve eminim ateş sayesinde.

Bunları benim için buraya getirdiğinden beri muhtemelen bir gün ya da daha fazla olmuştur. Onu görmediğime şaşmamalı.

Benim hakkımda daha fazla kötü düşünmesine izin veremem. İşleri hemen yoluna koymalıyım.

Hakkımda kötü düşündüğü düşüncesi beni neden bu kadar üzüyor bilmiyorum ama bu duygu üzerinde düşünmeme izin vermiyorum. Bunun yerine aceleyle kıyafetlerimi çıkarıp banyoya giriyorum.

Titrememin beni saçlarımı ve vücudumu iyice yıkamaktan alıkoymasına izin vermiyorum; boyadan, kirden ve yağdan arınmak için sertçe fırçalıyorum. Sonunda temizliğimden memnun kaldığımda cildim pembe ve çiçek kokulu oluyor. Hiç bu kadar taze hissettiğimi ya da bu kadar güzel koktuğumu sanmıyorum.

Kalın bir havluyla kurulandıktan sonra gardıroptan rastgele bir elbise seçiyorum, daha önce giyebildiğim kadarını giymeye kararlıyım ...

Çok geç olmadan.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırarak elbiseyi yatağın üzerine seriyorum. Hayranlıkla bakarak, elbiseyi dikkatlice üzerime çekmeden önce saçlarımı gevşekçe örüyorum.

Duvarın en parlak kısmına doğru adım atarak, kendime iyice bakabilmek için yavaşça dönüyorum.

Işık, koyu renkli bir şelale gibi ağır ipeğin üzerinde hareket ediyor, bel kısmı göğsüme destek verirken tüm kadınlığımı en zarif şekilde vurgulamak için mükemmel bir şekilde yapılandırılmış.

Kollar omuzlarımı çıplak bırakmak yerine kollarımın üzerinden aşağıya doğru iniyor. Yakası neredeyse Merelda'nın bana verdiği elbise kadar derin ama bir şekilde beni açıkta bırakmaktan ziyade muhteşem gösteriyor.

Gerçi Lord Payne'in yüzüğünün izi artık görünüyor.

Bunu görmek beni neredeyse mutlu ediyor, muhtemelen bir yerlerde benim ortadan kaybolduğum haberiyle kaynadığını bilmek beni mutlu ediyor.

Terliklere uzanmaya başlıyorum ama duraksıyorum, onun yerine yeni botları seçiyorum. Ne de olsa Death'e teşekkür etmek için onu bulmam bütün günümü alabilirdi. Üzerime tam oturdular ve ölçülerimi bu kadar mükemmel almayı nasıl başardığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Görünüşe göre Ölüm sözünü fazlasıyla tuttu ve şimdi ben de benimkini tutmaya niyetliyim.

Yerden eski eşyalarımı toplayarak bir an için ateşin yanında duruyorum ve geçmiş hayatımın bu son kalıntılarına tutunuyorum. Yaklaşırken duraklıyorum, zihnim birden Cyprian'la geçirdiğim o son anlara geri dönüyor.

Kitap.

Eşyalarımı karıştırıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum, elbiseyi birkaç gün önce yıkadığımı ve o zaman da görmediğimi fark ediyorum.

Midem bulanıyor.

Onu ormanda kaybetmiş olabilir miyim?

Bunun en olası durum olduğunu anladığımda kalbim sıkışıyor. Yine de belki de Ölüm'e bundan bahsetmeliyim. Belki onu görmüştür ya da - bunu ondan istemeyi düşünmek bile ne kadar korkunç olsa da - benim için onu ormandan kurtarabilir.

Bu aklımı rahatlatıyor ve kitapla ilgili endişelerimi şimdilik bir kenara itiyorum.

Pelerine uzanarak omuzlarıma atıyorum ve onu güzel olduğu kadar sıcak da bulduğum için heyecanlanıyorum. Yansımama gülümseyerek, sonunda Ölüm'ü aramak için odamdan çıkıyorum.

Yürürken yeni botlarımın sesi koridorları dolduruyor, neredeyse burada tamamen yalnız olmadığım izlenimini veriyor.

Sarayda yürürken kendimi bir prenses gibi hissediyorum, eteklerim arkamda uçuşuyor. Bana verdiği her şey beklediğimden çok daha lüks ve pahalı ve kendimi suçlu hissetmekten alamıyorum. Bunlardan uzun süre faydalanamayacağım için suçluluk duyuyorum ve daha da kötüsü ona daha önce teşekkür etmediğim için suçluluk duyuyorum.

Umarım onu kırmamışımdır.

Ölüm'ü hiçbir yerde bulamadığımı fark etmem uzun sürmedi. Bulabildiğim her boş odayı arıyorum ama gölgeleri bile ondan hiçbir iz bırakmamış.

Kaşlarımı çatarak, dönüşünü beklemekten başka çarem olmadığını fark ediyorum. Ona minnettarlığımı göstermeden aramızdan bir an daha geçmesine izin vermeyeceğim.

Alt kata indiğimde, kendimi beni ilk getirdiği ana odaya doğru çekilirken buluyorum. Şöminede büyük bir ateş yanıyor ve sıcaklığıyla beni daha yakına çağırıyor.

Karanlık bir köşeye göz attığımda, içindeki garip kumaş yığınının kaşlarımı çatarak duraklıyorum. Ona doğru yürüyorum, daha iyi görebilmek için çömeliyorum ve elimde evirip çeviriyorum. Siyah ve tamamen tüylerden yapılmış, ama bir şeyler rahatsız edici derecede tanıdık geliyor.

Ancak elim metal bir tokaya değdiğinde nedenini anlıyorum. Bu cadının bana verdiği pelerin, ama artık ona hiç benzemiyor. Ormandaki o son anlarda beni sıcak tutmak için çok az şey yapan yumuşak pembe giysi artık yok.

Sanırım muhtemelen büyülenmişti. Bu düşünceye homurdanıyorum.

Kısa bir süre önce Cyprian'a bir sihirbaz görmek istediğim konusunda takılıyordum ve şimdi burada *gerçek* bir sihrin ortasındaydım. Cyprian'ı düşününce aklıma yine o küçük kitap geliyor ve hemen pelerinimde onu arıyorum.

Hiçbir şey bulamadım.

İç çekerek kalkıp salona yerleşiyorum, ellerimi kucağımda kavuşturup dalgın dalgın ateşe bakıyorum. Eminim çok uzun sürmez.

En azından ben öyle umuyorum.

Bana karşı gösterdiği büyük nezaket için ona teşekkür etmekle kalmayıp, bana verdiği hediyelerin sonuçlarını göstermek için sabırsızlanıyorum.

Dakikalar yavaş yavaş saatlere dönüşüyor ve kendimi yerimde kıpırdanırken buluyorum. Sonunda bacaklarımı koltuğun üzerine çekiyorum ve kendimi daha rahat hissetmek için bir tarafa doğru eğiliyorum.

Parmaklarım stüdyoma dönmek için kaşınıyor ama pes etmiyorum.

Ölüm eve geldiğinde, ayak seslerini buradan duyabileceğimi biliyorum. Sadece bu bile beni olduğum yerde tutmaya yetiyor. Yine de kısa süre sonra kendimi gözlerimi kapatma isteğiyle savaşıırken buluyorum.

O döndüğünde uyanık olmak istiyorum. Ama bu kaybedilmiş bir savaş ve çok geçmeden kendimi yeni kıyafetlerimin rahatlığına ve gözlerimi kapatırken ateşin sıcaklığına teslim olurken buluyorum.

Kendimi yoğun bir sisin içinde ilerlerken buluyorum, karanlık ayaklarımın etrafındaki dalları yalayarak beni ileriye doğru sürüklüyor. Birden sisin içinden çıkıyorum ve kendimi evimin önünde buluyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, tenimde karıncalanma hissiyle ürperiyorum ve başımı çevirdiğimde Ölüm'ün ön kapıdan içeri doğru ilerlediğini görüyorum.

Bir süre arkasından bakakalıyorum, damarlarımdaki kan soğurken kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Burada olmasının tek bir nedeni olabilir. Babam.

Çılgılık atmaya çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Keder içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve kapıya doğru koşarken kimse beni duyamıyor.

Kapıyı fırlatıp açtığımda kendimi bir meyhanede buluyorum. Cyprian arka köşedeki bir masada oturmuş, üzüntülerini birbiri ardına içtiği biralarla boğuyor. Sadece bir kez ayağa kalkıp kendisiyle alay etmeye cüret eden birine yumruk atıyor.

Kalabalığı yararak ona ulaşmaya çalışıyorum ama bu imkânsız. Onun yüzündeki acıyı gördükçe gözlerim yaşıyor. Yüz hatları kederle daha da keskinleşiyor.

Bu acıya sebep olduğumu düşünmekten nefret ediyorum. Benim yüzümden çektiği acı daha da artıyor.

Tekrar seslenmeye çalışıyorum ama sesim çıkmıyor.

Birden gözleri benimkilere kayıyor ve bir an için beni görebildiğini sanıyorum... ama sonra dönüyor, masaya yaslanmadan önce bir bira daha istiyor.

Yine tenimi bir ürperti kaplıyor ve döndüğümde Ölüm'ün odanın karanlık köşesinden onu izlediğini görüyorum.

Ona doğru ilerlemeye başlarken gözümü kırpıyorum ama kendimi tekrar evde buluyorum. Merelda önümde duruyor, saçları dağılmış ve yanakları gözyaşlarıyla lekelenmiş.

İkimizin de Lord Payne ile tanışmam için beni hazırladığı özel odasında durduğumuzu fark etmem bir anımı alıyor. Çatlamış bir leğeni kaptığı gibi odanın karşısındaki duvara fırlatırken ona bakıyorum.

Ağlaması manik bir kahkahaya dönüşüp adıma küfürler yağdırırken leğen binlerce parçaya ayrılıyor. Gözlerim onu hiç bırakmadan geri adım atıyorum, ellerim kapı kolunu bulmakta gecikmiyor ama kapı sıkışmış.

Üzerinde dönerek vücudumu kapıya doğru fırlatıyorum. Tökezleyerek ilerlediğimde kendimi babamın odasında buluyorum. Boş yatağa gözlerimi kırıştırarak baktığımda, babamın pencerenin yanında durduğunu görüyorum.

Elinde bir kitap var, boş gökyüzüne bakarken gözyaşları yanaklarını boyuyor.

Tekrar ona seslenmeye çalışıyorum ama omzunun üzerinden bile bakmıyor. Sözlerim aniden etrafımı saran gölgelerin içinde kayboluyor ve Ölüm'ün yanımda durduğunu görmek için başımı kaldırdığımda beni geri çekiyor.

Gözleri babama dikilmişti.

Ben sessizce durması için bağırırken o yanımdan geçip gidiyor. Bir elini babamın omzuna koymak için uzanışını izliyorum, babam Ölüm'ün önünde yavaşça dizlerinin üzerine çökerken kitap elinden düşüyor.

Hayır! Hayır!

Bu gerçekleşiyor olamaz. Çok erken. Henüz sözümü yerine getirmedi. İçimden sessiz bir çığlık kopuyor ama kimse umursamıyor ya da fark etmiyor gibi görünüyor. Gölgele etrafımda dönüyor ve sıkışıyor, beni boğacaklarından emin olana kadar beni içlerine sürüklüyorlar.

Karanlık görüşümü doldururken ağzımı açıyorum, tam geriye doğru düşerken uzanıyor.

Nefesim kesiliyor, elimi çarpan kalbime bastırırken sarsılarak uyanıyorum.

Bu sadece bir kabustu. Babam hâlâ güvende, ancak Cyprian ya da üvey annemin ne durumda olduğunu söyleyemem.

Kararmaya başlayan gölgelere şöyle bir bakınca Ölüm'ün eve döndüğünü anlıyorum. Doğrulup saçlarımı düzeltiyorum, tam o sırada yaklaşan botlarının taş zeminde çıkardığı tıkırtıyı duyuyorum. Odaya doğru yürürken, gözleri bana takılınca kısa bir süre duruyor.

Deri eldivenlerini çıkarmanın tam ortasıındaydı ve bakışlarımın ellerine takılmasına engel olamıyorum, altındakileri görmek için sabırsızlanıyorum. Boğazımı temizleyip gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda eldivenlerinin kaldığını görüyorum.

Onu gördüğüm için duyduğum heyecana engel olamayarak koltuktan kalkıyorum. Gölgeleleri etrafında dönerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bana bakarken gözlerindeki şaşkınlığı görüyorum.

Beni burada, onu beklerken bulmayı beklemiyordu, bu çok açık. Onu karşılamak ve benim için yaptığı her şey için teşekkür etmek için daha önce yolumdan çıkmadığım için nefret ediyorum.

"Evine hoş geldin," diyorum sesime fazladan bir neşe katarak.

Bana başıyla karşılık vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı.

Muhtemelen bu kadar neşeli bir şekilde karşılanmaya alışık olmadığını fark ederek kendimi tekmeliyorum. Muhtemelen böyle yaparak onun için işleri daha da rahatsız edici hale getirdim.

Yüzümdeki gülümsemeyi korumak için savaşıarak ona doğru bir adım atıyorum, varlığımın onun için sandığımdan daha rahatsız edici olup olmadığını merak ediyorum. Ne de olsa buranın çok uzun zamandır sessiz ve boş olduğu çok açık.

Belki de tam olarak böyle olmasını seviyor ve şimdi geri dönmek için sabırsızlanıyor.

Özellikle de uzun zamandır evinde ağırladığı ilk misafiri bu kadar nankör bulmuşken.

"Özür dilerim," diyorum, kelimeler telaşla ağzımdan dökülüyor. "Yaptıkların ve elbiseler için teşekkür etmek üzere seni daha önce bulamadığım için özür dilerim.

Onları daha yeni gördüm. Onlara gerçekten minnettarım-"

"Bana teşekkür etme," diyor Ölüm, rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kayarak. "En azından bunu yapabildim."

Belli ki bu adama yaptıkları için yeterince teşekkür edilmemiş. Bu düşüncenin gerçek derinliğini fark ederek kaşlarımı çatıyorum.

Elbette, kaç kişi dürüstçe Ölüm'e yaptığı şey için teşekkür ettiğini söyleyebilir? Onun işi nankör bir iş.

Nefret edilen bir iş.

Hayatının ne kadar yalnız ve nankör olduğunu düşündükçe kalbim sıkışıyor. Benim de aynı şekilde olduğumu düşündüğü için fazladan suçluluk duyuyorum. Ona teşekkür etmem bu kadar uzun sürdükten sonra nasıl düşünmez ki?

Dudağımı çiğneyerek onu izliyorum, bakışları sonunda tekrar bana gelmeden önce odada huzursuzca geziniyor. Gözlerimiz buluşuyor ve aramızdaki boşluk, aramızdaki söylenmemiş tüm kelimelerle birlikte aniden ağırlaşıyor.

Gözlerini benimkilerden ayırmaya zorlayarak, odadan çıkacakmış gibi aniden bana sırtını dönüyor.

"Bekle," diye sesleniyorum ve kısa bir süre duruyor, yavaşça bana doğru dönmeden önce omuzları geriliyor. "Sana göstermek istediğim bir şey var. Bir dakika bile sürmez. Lütfen?"

Başını hafifçe yana eğiyor, gölgeleri merakla dönüyor ve sonunda bana küçük bir baş selamı veriyor.

Ona doğru aceleyle ilerlerken gülümsemem parlıyor. Hiç düşünmeden elini tutup onu oturma odasından uzaklaştırıyorum. Ölüm dokunuşumla sertleşiyor ama geri çekilmiyor, onu el ele kendi koridorlarına sürüklememe izin veriyor.

Boş koridorlarda ilerlerken o da benimle birlikte adım atıyor. Yürürken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, eli elimi sıkıca sararken aramızda tek bir kelime bile konuşulmuyor.

Gözlerimi ileriye dikiyorum, bir kez olsun dokunuşuma karşılık verdiğini fark ettiğimde vücudumda bir sıcaklık birikiyor.

Sessizliğimiz rahat ve umut dolu.

Her adım yaklaştıkça kendi heyecanımın kabardığını hissediyorum. Tepkisinin ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Sonunda küçük stüdyomun kapısına ulaştığımızda, bir elimi kapıya koyarak duraklıyorum. Tekrar ona baktığımda, heyecanlı bir nefes çekerken merakla beni izlediğini görüyorum.

"Şimdi gözlerini kapat," diyorum ona. Bir an bekliyorum, birden buradan dediğimi yapıp yapmadığını anlamanın ne kadar zor olduğunu fark ediyorum. "Kapandılar mı?"

Bir kez başını sallıyor.

Heyecanla sırtarak dönüyorum ve kapıyı iterek açıyorum, onu elinden tutup odaya götürüyorum. Odanın ortasında durup, onu ayarlama şeklimde kasıtlı davranıyorum. Elimin her dokunuşunda vücudu sertleşiyor, gölgeleri ayaklarımın dibinde dönerken tüylerim diken diken oluyor ama beni durdurmak için tek kelime bile etmiyor.

Sonunda yerleştirdiği yerden memnun kalınca isteksizce ellerimi yanlarıma bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Maskesinin arkasından pek bir şey okumak mümkün olmasa da tepkisini görebilmek istiyorum.

"Tamam," diyorum, "artık gözlerini açabilirsin."

Ölüm yavaşça çenesini indirip önündeki şövalenin üzerinde duran tabloya bakıyor. Ne düşündüğünü duymak için nefesimi tutarak beklerken odayı sessizlik kaplıyor.

Ne de olsa bu onun bir resmi.

ÖLÜM

Tabloya bakarak ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyorum. Sonsuza kadar burada durup güzelliğine hayran kalabilirim.

Kız benim benzerliğimi, özümü daha önce hiç kimsenin yakalayamadığı bir şekilde yakalamayı başardı ve bir daha yakalayacağından da şüpheliyim. Çağlar boyunca sayısız tasvirimi gördüm ama hiçbiri bu kadar yaklaşılamamıştı. Aslında, bunun yanında sönük kalıyorlar.

Bu resim mükemmelliği ile tamamen ürkütücü, sanki bir şekilde maskemi geri çekmeyi başarmış ve gerçekte kim olduğumu ortaya çıkarmış gibi.

Ya da en azından kim olmaya çalıştığımı.

Kendimi durup bakmaktan başka bir şey yapamaz halde buluyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bir şey söylemem gerektiğini biliyorum ama sesimi bulamıyorum.

Fırçasının her darbesi ruhundan bir parça taşıyor gibi görünüyor, şarkısı boyaya karışıyor ve ardında kendinden parçalar bırakıyor. Bana onun sadece görmek isteyebileceğim bir yanını gösteriyor.

Beni boyarken gösterdiği özen ve hassasiyet, beni daha önce kimsenin kırmadığı yerlerden kırmakla tehdit ediyor.

Resme bakmaya devam ederken, öyle olması için sessizce dua ediyorum. Buna bayılıyorum.

Ona tapıyorum.

Düşüncesi bile kalbimi acıtıyor, sanki patlayacakmış gibi.

Yavaşça bakışlarımı kıza kaydırıyorum.

Bir kenarda durmuş, o kocaman mavi gözleriyle beni izliyor. Sanki maskemin arkasını görebiliyorlarmış gibi yüzümü inceliyorlar. Tüm varlığımı ve resmine bakılırsa, bir şekilde görmüş de.

Bu rahatsız edici bir düşünce ama tamamen istenmeyen bir düşünce değil.

Bana bakıyor, gülümsemesi iyilik, sıcaklık ve güneş ışıısıyla dolu. Benim olmadığım her şeyle dolu. Bırakın tadını çıkarmayı, bir parçası olabileceğime bile inanmadığım her şeyle.

Yine de onda bu şeyleri görmek, onlara doğru eğilmemi, onları hayatıma kabul etmemi ve asla gitmelerine izin vermememi sağlıyor.

Sessizlik aramızda uzamaya devam ederken gözlerim tekrar resme kayıyor, anlatılmamış duygularla daha da ağırlaşıyor.

Bunun benim için ne anlama geldiğini ona anlatacak kelimeler bulamıyorum. Onu ve sadece ellerinin değil, kalbinin ve ruhunun becerisini övmek için.

Ama aklıma gelen hiçbir kelime ne onun ne de resmin hakkını veriyor.

Geçen her kalp atışında, gözleri resimle benim aramda gidip gelmeye başladığında korkunun onu sardığını hissetmekten nefret ediyorum. Göz ucuyla yüz ifadesinin değiştiğini görüyorum.

Korku, gözlerinin derinliklerinde benimle buluşmak için yükselirken gözlerim onunkilerle buluşuyor ve onu bir kez daha istemeden yaraladığımı fark ediyorum.

Kalbim göğsümde mide bulandırıcı bir şekilde gümbürdüyor.

Ona ne diyeceğimi ya da resminin bana yaptıklarını nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Bunun yerine topuklarımın üzerinde dönüyorum ve tek kelime etmeden odadan hışımla çıkıyorum.

Sessizlik ve boşluk, kalbimi kontrol altında tutmak için bildiğim tek yoldaşlar. Bu kızın imkânsızlığından, bu ölümlünün bana dayattığı bu duygulardan kaçmak için bildiğim tek yol.

Resimden, kızıdan uzaklaştığım her adımda kalbim hızlanıyor ve zihnim yarışıyor.

Bunun olmaması gerekiyordu.

Ne bana, ne de bir ölümlüye.

Kader'in zalim olduğunu hep biliyordum ama bu... bu işkencenin yepyeni bir derecesi.

Yine de bir parçam, ben bile geldiğini görmemişken onun burada olduğunu bilip bilmediklerini merak ediyor, ya da belki de onu onlar gönderdi.

Kendimi ne kadar ikna etmeye çalışsam da, kızı ve bu hisleri açıklamaya çalışsam da.

Açıklayamıyorum.

Kendisine sadece ölüm sözü verdiğim bir ölümlü olması önemli değil, kalbim artık mantık dinlemeyecek.

Artık onun ritmiyle atmayı reddedemez.

HAZEL

Birkaç dakika önce Ölüm'ün durduğu boşluğa bakarken gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Neyi yanlış yaptığımı anlamaya çalışırken kalbim sıkışıyor. Onun benzerliğini yakalama girişimimden rahatsız mı oldu?

Resmime bakmak için geri dönüyorum, aniden kendimden şüphe ediyorum. En iyi çalışmam olduğunu düşünmüştüm ama belki de yanılmışımdır.

Ya da belki de onu resmetmeye çalışarak ona haksızlık etmişimdir. Ne de olsa ben sadece bir ölümlüyüm ve o... şey, bundan çok uzak. Bu düşüncenin şimdiye kadar aklımdan bile geçmediğini itiraf etmekten neredeyse utanıyorum.

Her iki durumda da, aramızdakileri düzeltmem gerekiyor.

Kalbim sıkışıyor ve midem düğümleniyor, aceleyle peşinden gidiyorum. Stüdyodan çıkarken bir köşede kaybolan pelerininin dalgalanan görüntüsünü zar zor yakalıyorum.

Gittikçe uzaklaşıyor gibi görünen girdaplı gölgelerinin peşinden giderken, eteklerimi toplayıp adımlarımı hızlandırırken nefes alıyorum. Ona yetişmek için yarışırken botlarım koridorun mermerlerine çarpıyor.

Bunu düzeltmeli ve o tekrar gitmeden önce aramızda yarattığım kırılmayı düzeltmeliyim.

İnanılmaz derecede hızlı hareket ediyor gibi görünüyor, neden olduğum felaketle aramıza daha fazla mesafe koymaya çok hevesli. Peşinden koşarken ciğerlerim hava almak için yanıyor.

Onu birkaç kez gözden kaybediyorum, karanlık, boş koridorlara bakarak ona dair herhangi bir işaretin peşine düşüyorum. Her zaman son saniyede, beni doğru yöne götürecek bir hareket ya da özellikle karanlık bir gölge yakalıyor gibiyim.

Ya da ben öyle umuyorum.

Tek bildiğim, gerçekten de gölgeleri kovalıyor olabileceğim.

Sonunda, kendimi daha önce hiç fark etmediğim bir salonun önünde bulduğumda kovalamacam sona eriyor. O kadar gerçek bir gölge ile gizlenmiş ki, duvarın bir parçası olarak kolayca geçebilir.

Birdenbire beni ve var olan azıcık ışığı bütünüyle yutan girdaplı gölgeler arasında ilerlemeye devam ediyorum.

Koşmayı bırakmaya zorlanınca ellerimi kaldırıyorum. Bir elimi duvara dayayıp diğerini önüme kaldırarak karanlığın içinde ilerlemeye devam ediyorum.

Burası ormandan çok farklı değil ve en azından burada toprağın beni içine çekmesinden endişe etmeme gerek yok. Adımlarım bu noktada duraksıyor ve bu düşünceyi çabucak bir kenara itiyorum.

Ölüm bu duvarların içinde bana zarar gelmeyeceğine söz vermişti ve şu ana kadar sözünü tuttu.

Bu sözü tutarak ilerliyorum. Göremediğim için küçük ipuçlarına güvenmek zorunda kalıyorum. Bir pelerinin köşeyi dönerken çıkardığı ses ya da topuklu bir botun tıkırtısı, doğru yönde ilerlediğimi gösteren tek işaretler... ta ki bir köşeyi dönene kadar.

Durup göz kırpyorum, gördüklerime inanmaya cesaret edemiyorum.

Koridorun en ucunda çatlak bir kapı var, içeriden yumuşak bir parıltı yayılıyor. Sessizce ona doğru ilerliyorum, odaya bakmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum.

Birden aklıma buranın sarayın özel kanadı ve bu odanın da... yatak odası olduğu geliyor.

Burada olmamalıydım. Erdem ve itibar hakkında bana öğretilen her şey gitmem için bağılıyor ama gitmiyorum.

Sessizce kapıyı itip açıyorum ve içeri bir adım atıyorum.

Odanın karşısındaki balkonunun korkuluklarına yaslanmış olan Ölüm'ün sırtı bana dönük. Dönen bir sis okyanusu onun ötesindeki boşluğu dolduruyor, etrafını saran kendi gölgelerinin kaosuyla karıştırıyor.

Yine içimdeki o çok da küçük olmayan parça bir an önce gitmem için ısrar ediyor. Yalnız kalmak istediği, benimle hiçbir şey yapmak istemediği çok açık.

Ama yine dinlemiyorum.

Yüzündeki kafatası maskesini çıkarmak için bir elini kaldırırken kapının hemen içindeki yerimden onu izlemeye devam ediyorum. Maskeyi korkuluğun üzerine bıraktığında, sırtı hala bana dönükken bir nefesi bastırmak için ellerimi ağzıma kapatıyorum.

Maskesini çıkardıktan sonra bir elini saçlarında gezdiriyor, ağır kukuletasını geriye iterek mürekkep gibi siyah saçlarının dağınık dalgalar halinde yakasına kadar dökülmesini sağlıyor.

Bakmaya devam ederken kalbim küt küt atıyor, ona iki adım daha yaklaştığımı geç fark ediyorum, kendi merakım ve endişemle öne doğru çekiliyorum. Onu gücendirecek her ne yaptıysam, bunun ağır bir yük olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yok.

Korkulukları kavrayan Ölüm'ün omuzları gergin. Çenesini öyle derin bir iç çekişle bırakıyor ki kalbim milyonlarca parçaya bölünüyor, koyu renk saçları ipeksi bir perde halinde öne doğru düşüyor.

Onu bu kadar üzmüş olabileceğimi düşününce midem bulanıyor.

Bu hayatta doğru bir şey yapabilir miyim yoksa etrafımdakilere yük olmak zorunda mıyım? Belki de hayatımın yakında kısa kesilmesi herkes için en iyisidir.

Düşünmeden ona daha da yaklaştığımı fark ederek kendimi durmaya zorluyorum.

"Ölüm mü?" Onu ürkütmemek için sesimi olabildiğince yumuşak çıkararak söylüyorum.

Yavaşça doğrulup bana doğru dönmeden önce vücudu bir an için sertleşiyor.

Kendini yakalamadan önce kalp atışlarım ani bir beklentiyle hızlanıyor. Maskeye uzanıyor, eldivenli parmakları maskeyi yüzüne doğru kaldırmadan önce bir an için maskenin etrafında kıvrılıyor.

"Bekle," diyorum, kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Lütfen, yüzünü görmeme izin ver."

Donup kalıyor, eli hala maskeyi yüzüne tutuyor ve bir an için isteğimi yerine getireceğini düşünüyorum... ama sonra vücudu sertleşiyor ve hızlı bir hareketle maskeyi takıyor.

Hayal kırıklığı mideme yerleşiyor ama kapüşonu kafasına geçirip bana doğru dönerken bunu saklamak için elimden geleni yapıyorum.

"Burada olmamalısın" diyor, sesi beni derinden yaralıyor. Kendimi olduğum yerde kalmaya zorlarken duygularımı yutkunarak geçiştiriyorum.

O haksız değil. Aslında beni burada istememek için her türlü hakka sahip. Yatak odasına davetsiz girerek her türlü içgüdüye, insan ahlakının her yönüne karşı geldim.

Burada olmamam gerektiğini *biliyorum* ama aramızdaki şeyleri olduğu gibi bırakamam.

"Özür dilerim."

Bana göz kırpmıyor, ayaklarının dibindeki gölgeler sanki az önce özrümle onu sersemletmişim gibi bir an durgunlaşıyor.

"Gerçekten özür dilerim," diye devam ediyorum, onun sessizliğini kendimi savunmak için kullanıyorum. "Eğer sizi kırdıysam. Eğer resim seni kırdıysa, onu değiştireceğim. Gerekirse onu yok ederim. Ben sadece minnettarlığımı göstermek istemişim."

"Hayır," diyor Ölüm, sesinde daha önce duymadığım garip bir ton var.

Ağzımı kapatarak devam etmesini bekliyorum ama o gözlerimin içine bakmayı reddederken aramızdaki sessizlik daha da ağırlaşıyor.

"Lütfen," diye yeniden başlıyorum, sessizlik daha fazla dayanılmaz olduğunda. "Lütfen, neyi yanlış yaptığımı söyle ki düzeltebileyim. Zarar verdiğim yerde teselli, hakaret ettiğim yerde güvence vereceğim. Yeter ki sen bana söyle."

Acı bir kahkaha attı. Bir saniyeliğine bana sırtını dönerek, girdap gibi dönen sislere öyle korkunç bir kükreme salıyor ki, bir adım geri atarken irkiliyorum.

Tekrar yüzüme döndüğünde gözleri vahşi, göğsü kabarıyor ve aramızda bir kez daha sessizlik uzanıyor. Gözleri yüzümü ararken gölgeleri yükselip alçalıyor, etrafında dönüyor ve ben sadece ne söylemek üzere olduğunu hayal etmeye başlayabiliyorum. Beni ve açıkça nefret ettiği resmi parçalamak için kullanacağı kelimeleri.

"Sen," diye başladı, bir adım daha yaklaşarak. "Beni mahvettin."

Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum, sözlerinin ne anlama geldiğini anlayamıyorum. Neden hışımla gittiğini yanlış anlamış olabilir miyim?

"Ben-"

"Benim benzerliğimi daha önce hiç kimsenin yakalayamadığı bir şekilde yakalamışsın," diye devam ediyor, yavaşça bana doğru adım atarken sesindeki tutku beni yerime mıhlıyor. "Tüm yaşlarım boyunca, daha güzel bir sanat eseri görmedim. Ve yine de, güzellik gördüğüm şeyi tanımlamak için çok çirkin bir kelime... *Gördüğüm* şeyi. Bana ruhuna bir bakış attın ve içinde gördüğüm saflık beni iliklerime kadar yaktı."

Onu yanlış anlıyor olmalıyım. Resmimin bu kadar büyük bir ağırlık taşıyabileceğine inanmakta zorlanıyorum. Kuşkusuz, onun benzerliğini benden daha iyi yakalayan çok daha büyük, hatta ölümsüz sanatçılar olmalı.

"Korkarım anlamıyorum."

"Ölümden çok daha fazlasını hak ediyorsun," diyor ve yüzümü nazikçe kendisine doğru eğmek için uzanırken aramızdaki kalan mesafeyi kapatıyor.

"Ama yine de sana verebileceğim tek şey ölüm, Hazel."

HAZEL

Dudaklarından dökülen ismimin sesi beni nefessiz bırakırken, ne diyeceğimi bilemez bir halde ona bakıyorum.

Bir adım geri çekilip ona bakarken kalbim endişeyle çarpıyor. Bu bana anlaşmamızdan dönmek istediğini söyleme şekli mi?

Nefeslerim hızlanırken ağzım kuruyor.

"Bunu bana neden söylüyorsun?" diye soruyorum. "Anlaşmamıza sadık kalmak niyetinde değil misin?"

"Hayır, hiç de değil," diyor Ölüm, aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışırken başını yavaşça sallıyor. "Benim anlaşmalarım bir kez yapıldıktan sonra kesindir. Şartlar yerine getirilmelidir. Ben sadece bunu yapmak zorunda kaldığım için ne kadar üzgün olduğumu belirtmek istedim. Kurtaracağın kişinin ödeyeceğin bedele gerçekten değmesi için dua ediyorum."

"Öyle," diye cevap verdim tereddüt etmeden. "Babam iyi bir adamdır, naziktir ve benim fedakârlığıma değer. Hayatının çoğunu başkalarına yardım ederek geçirdi ve bunu yapmaya devam edeceğini biliyorum. Onu kurtarmak ruhum ve hayatım için yapabileceğim en iyi şey. Onsuz ne bir hayatım ne de yaşayacak bir geleceğim olurdu."

Ölüm'ün gözleri bana dikilmiş, ikna olmamış gibi görünüyor. Zihnimi yokluyorum, bunu ona kanıtlamak için bir yol bulmaya çalışıyorum.

"Kendi ruhunun değerini bildiğini sanmıyorum," diyor.

Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum, sözleri boğazımda bir yumru oluşturuyor.

Başımı sallayarak, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken gözlerimi yere indiriyorum.

"Yanılıyorsun," diye fısıldıyorum. "Ruhumun bu tek eylem dışında hiçbir değeri yok. Beni tanıyan herkese sorun, aynı fikirde olacaklardır. Babam karanlık bir denizde bir ışıktır ve birçok kişinin kaybına üzüleceği bir adamdır. Benim aksime."

Ölüm uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra uzanıp yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi, dokunuşu kalbimin bir kez daha çarpmasına neden oldu.

"Ben de senin kaybın için yas tutardım küçüğüm," diyor sessizce. "Bu yüzden beni affet ama iddialarının doğru olup olmadığını kendim görmeliyim."

Sözlerinin kafamda yer etmesi bir saniye sürüyor. O anda içimde bir umut ve heyecan kıvılcımı çakıyor.

"Evet," diyorum, endişem azalıyor, "onu görür görmez anlayacaksın. Bundan eminim."

Bir yanımda, babam hasta yatağında yatarken benim gördüklerimi göremeyeceğinden endişeleniyor ama belki de onun gördüğünden daha fazlasını görüyordur. Geride bıraktığım hayata nasıl bakmayı planladığını ve benim de ona bir göz atıp atamayacağımı merak ediyorum.

Bu ölümsüzlerin hayatlarımızı kontrol etmesinin bir yolu olmalı, değil mi?

O yanımdan geçip giderken hayal gücümü serbest bırakıyorum. Belki de sisle kaplı bir havuz ya da diğer âlemlerde istediği her şeyi görmesini sağlayan sihirli bir ayna vardır. Eğer şanslıysam, benim de kullanmama izin verebilir. O zaman, iyi olduklarından emin olmak için babamı ve hatta Cyprian'ı kontrol edebilirim.

Ancak Ölüm gardırobuna uzanıp yeni bir pelerin çıkardığında böyle bir sihirli havuz olmadığını anladım. Köyüme, evime gitmeye ve ailemi kendi gözleriyle görmeye niyetli.

Bunun üzerine heyecanım biraz azalıyor. Babamı kendi gözlerimle görmeyi, onun hâlâ nefes aldığından ve evde her şeyin yolunda olduğundan ya da benim yokluğumda olabildiğince yolunda olduğundan emin olmayı umuyordum.

Bir yanımda hala ruhumu çok geç pazarlık ettiğim için endişeleniyor. Yeni ay geldiğinde ve Ölüm hatamın farkına vardığında, babam çoktan gömülmüş olacak.

O zaman bana ne olacak?

Zihnim dönmeye başlıyor ve saray koridorlarında Ölüm'ü takip ederken yeniden odaklanmak için kendimi zorlamam gerekiyor. Dudağımı çiğniyorum, yürürken aklımda çok fazla soru oluşuyor.

Buradan nasıl çıktığını ve çıktığında ne gördüğünü merak ediyorum.

Dışarıda da onun için karanlık ve girdaplı bir sis mi? Sonu hep o garip ormanda mı bitiyor? Evimi ziyaret ettiğinde ne görecektir? Benimle herhangi bir haber paylaşacak mı, yoksa gördüğü her şeyi kendine saklamak zorunda mı?

Dürüst olmak gerekirse, bu son düşünceyle ilgili olarak, bunu istediğimden emin değilim. Merelda'nın bırakın bahçeyi ya da hayvanları, eve bile çok iyi baktığından şüpheliyim ve sadece babamla gerektiği gibi ilgilendiğini *umabilirim*.

Cyprian'ın başına gelecekleri düşünmek bile istemiyorum.

Ana girişe ulaştığımda, Ölüm büyük ön kapılara doğru adım atarken adımlarım yavaşlıyor. Onu izliyorum, yarı yarıya bir veda bile etmeden gitmesini bekliyorum, ama sonra dönüp bana bakıyor.

Bakışları içimi kesiyor, beni yaklaştıırken göğsümde küçük bir umut çiçeği yükseliyor.

"Söyle bana ufaklık, evini tam olarak nerede bulabilirim?"

"Bilmiyor musun?"

"Çoğu ölümlünün düşündüğünün aksine, ben her şeyi bilen bir yaratık değilim," diye cevap veriyor. "Dünyanıza adım attığım her gün, sadece ölmekte olanın çağrısına kulak vermek içindir. Tam olarak ne istediğimi ve onu nereden istediğimi bilmediğim sürece, dünyanıza adım atmamın tek nedeni işaretlenmiş, ölmekte olan ve lanetlenmiş ruhları aramaktır."

Buna şaşırdım ve kulağa biraz hüznü ve yalnız geldiğini düşünmeden edemedim. Dünyanın herhangi bir yerine gitmekte özgür olabilir, ama diğer tarafta sizi sadece ölümler ve lanetliler bekliyorsa bunun ne faydası var?

Sanırım onun yerinde olsaydım, evimi renk ve sıcaklıkla doldurmak için çok hevesli olurum, özellikle de günlerim ölüm ve yasla doluyorsa.

"Evim küçük Caravath kasabasının sadece birkaç mil kuzeybatısında yer alıyor," diye cevap veriyorum. "Küçük bir tepenin üzerinde, bir orman ve komşu bir elma bahçesiyle çevrili."

Doğru evde olup olmadığını anlamasına başka neyin yardımcı olabileceğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum.

"Babanın adı ne?" Ölüm sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi soruyor.

"Leoric Goodwin."

"Hmm." Bir an duraksıyor, sanki ona verdiğim bilgileri gözden geçiriyormuş gibi bir kez başını sallıyor. "Teşekkür ederim, bu yeterli."

"O zaman oraya nasıl gidileceğini zaten biliyorsun?" "Evet."

Gitmek için döndüğünde ağzımdaki baklayı çıkarıyorum: "Yolda küçük bir kitap bulursan bana getirebilir misin? Sanırım tanıştığımız gece ormanda kaybetmiş olabilirim."

Kapıya giden yolun yarısında durdu, isteğimi düşünürken sırtı hâlâ bana dönüktü.

"Elbette."

"Keşke sana eşlik edebilseydim," diye ekliyorum hemen.

Duraklıyor, eli kapının üzerinde, cevap vermeden önce, "Ben de, küçüğüm."

Bir saniye sonra kapılardan birini açıp girdap gibi dönen sisin içine adım attı ve arkasından ağır bir gümbürtüyle kapanmasına izin verdi. I

Uzun bir süre arkasından bakıyorum, yarı yarıya geri dönüp beni de yanında götürmesini umuyorum.

Ama ben bile bunun imkânsız olduğunu biliyorum.

Elimi kapılara bastırmak için hareket ettiğimde onun varlığının kaybolduğunu hissediyorum ve yolculuğunun hızlı olmasını ummaktan başka bir şey yapamıyorum. Diyarları defalarca dolaştığını bilmeme rağmen, ölümlü olmadığı basit gerçeğini bir kenara bırakırsak, kendimi onun güvenli dönüşünü endişeyle beklerken buluyorum.

İç çekerek kapıdan geri çekiliyorum. Topuklarımın üzerinde dönerek boş koridorlarda yürüyorum. Stüdyoma dönerken botlarımın çıkardığı tek tıkırtı moralimi düzeltmeye yetmiyor.

İçeri adım attığımda Ölüm'ün resmini bir kenara bırakıp yerine boş bir tuval koyuyorum. Uzun süre boş alana bakıyorum ama kendimi her zamanki yaratma arzumdaki yoksun buluyorum.

Zihnim beni girdap gibi dönen düşüncelerinden kurtarmaya isteksiz görünüyor. Tabureme yerleşip, gözyaşlarımı yanaklarımı ıslatırken pelerinimi sıcak bir kucaklamayla etrafıma sarıyorum.

Umutsuzluğa kapılmayacağıma dair kendime söz verdiğimi biliyorum ama yas tutmak için biraz zamana ihtiyacım var. Babamı bir daha asla göremeyeceğim gerçeğini sindirmek için bir an.

Bir bakıma, kendimi milyonlarca parçaya ayırmak beni rahatlatıyor. Keder çok çabuk bastırıyor ama beni boğmasına izin vermiyorum. Bunun yerine, kendime hissetme izni veriyorum, ıstırabımı bırakıyorum. Bu, göğsümün içinde saklamaya devam edemeyeceğim kadar büyük bir yük.

Bırakmalıyım, yoksa burada geçireceğim zamanın sonunda, kendimin bir kabuğundan başka bir şey olmayacağımdan korkuyorum.

Olan oldu ve yaptığım seçimden gerçekten pişman değilim.

Buraya gelmemiş olsaydım, babam ölecekti ve ben de son günlerime kadar sefil olmak üzere Lord Payne'e satılacaktım. Bu şekilde tüm bunlardan kurtuldum ve babamın önünde çok mutlu yıllar olacak.

Yine de Ölüm yaşamın değeri konusunda haklı ve ben de elimde kalan azıcık zamanı da boşa harcamaya izin vermeyeceğim. Hâlâ nefes aldığım sürece, ister yalnız ister Ölüm'ün yanında olsun, burada geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeyim.

Gözyaşlarımı kurularak doğruluyorum ve bir fırçaya uzanıp onu küçük bir boya kabına daldırıyorum. Daha fazla tereddüt etmeden, yeni keşfedilmiş bir güçle çalışmaya koyuluyorum.

Fırçam tuvalin üzerinde gezinirken, diğer her şey kısa sürede zihnimin arka planında kayboluyor.

Bir kez daha, Ölüm'ün dönüşünü beklerken günler geçip gidiyor gibi görünüyor, fırçam benim tek daimi yoldaşım.

Akşam geç saatlere kadar çalışıyorum, gün içinde sadece yemek için ara veriyorum. Her gece yıkanmak için yatak odama dönüyor ve uyumak için kalın kürklerimin altına kıvrılıyorum.

Sabah, yeni bir kıyafet seçiminin yanı sıra Ölüm'ün yakında geri döneceği beklentisini de beraberinde getiriyor. Umut ve beklenti, sanatıma her döndüğümde yeni ve daha büyük fikirleri ateşliyor.

Çalışacak yer kalmayana kadar resim yapıyorum, atölyemin her santimetrekaresi kurumunun çeşitli aşamalarındaki sanat eserlerimle dolu. Sonunda yarattığım her şeye hayranlıkla bakmak için bir adım geri attığımda, çok büyük bir tatmin duygusu hissediyorum.

Burada bulunduğum kısa süre içinde, daha önce hiç yapmadığım bir şekilde yaratmayı başardım. Mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha fazla fikir ve vizyonu hayata geçirdim.

Resimlerin birçoğu bir zamanlar babamla birlikte seyahat ettiğim yerleri tasvir ediyor, diğerleri ise sadece hayallerden çalınmış. Her bir parça sıcaklık, neşe ve yaşamın canlılığıyla dolu...

Tam da bu sarayın özlediği şey.

Resimlerimin artık bu tek odayla sınırlı kalmaması gerektiğini fark ederek, onları boş odalara ve salonlara asmaya başladım.

Buradaki zamanım sınırlı olabilir ama Ölüm için kendimden bir parça bırakmak niyetindeyim. Böylece, umarım, bir daha asla burada bu kadar soğuk ve yalnız hissetmek zorunda kalmaz.

Her bir parçamı astığımda, saraya birazcık sıcaklık ve hayat yayıldığını hissediyorum. Çalışırken dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye engel olamıyorum.

Ta ki elimde son bir parça kalana kadar.

Ölümün portresi.

Nereye asmam gerektiğini düşünerek uzun bir süre bakıyorum. Ana odaya, şöminenin ortasına asmak uygun görünüyor, ancak bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum. Belki de özel odası gibi daha samimi bir ortam daha uygun olurdu

...

Resmimin onun yatağının üzerinde asılı olduğu düşüncesiyle kızarıyorum ve hemen ardından bu düşünceden vazgeçiyorum.

İç çekerek, resmin stüdyomdan gitmesini istemediğimi fark ediyorum.
Tabloyu şövalemin üzerinde ortalayarak başımı iki yana eğiyorum ve
firçama bir kez daha uzanmadan önce gözlerimi Ölüm'ün formunda gezdiriyorum.
Hayır, bundan ayrılmaya hazır değilim. Henüz
değil.

ÖLÜM

Küçük şirin evin önünde duruyorum, gözlerim yavaşça her şeyi içine alıyor. Dışarıdan bakıldığında, benim zevkime göre biraz fazla büyümüş olsa da, bir insan evi için şaşırtıcı derecede büyüleyici. Ancak, üzerine öyle bir karanlık çökmüş ki, dudığım tiksintiyle kıvrılıyor.

Gölgelerim hoşnutsuzlukla etrafımda dönüyor.

Burası bir misafirperverlik evi değil, acı ve zorunluluktan doğan bir karanlık değil, vahşet ve nefretten doğan bir karanlık.

Etrafımdakilerin iyiliği için zalim olmam gereken yerde, burada ondan alınan bir neşe var.

Hayır, bu karanlıkta güzellik yok.

Yaklaştıkça, kızın evinin gerçek durumu daha da belirginleşiyor ve böyle bir yerde nasıl yaşayabildiğini merak ediyorum.

Derin bir iç çekerek eve giriyorum.

Bir kadın soğuk şöminenin yanında volta atıyor, kendi kendine konuşurken elleri saçlarını karıştırıyor. Onu sessizce izliyorum, üzerinden ağır dalgalar halinde yayılan karanlık mide bulandırıcı.

"Şu aptal kız," diye mırıldanıyor kadın kendi kendine. "Onu bulur bulmaz, doğduğu güne pişman edeceğim. Lord Payne onun en son endişesi olacak, sözümü unutma."

Bir adım daha yaklaşıyorum, sanki devam etmesi için ona meydan okuyormuşum gibi varlığımın odayı doldurmasına izin veriyorum.

Yavaşça bana doğru dönerken duraklıyor, kaşları çatılıyor. Beni göremeyeceğini bilsem de gözlerinde korkunun titreştiğini görüyorum.

Ben istemedikçe göremez.

Yine de odayı kendimle doyurmaktan, ölümün soğuk dokunuşunu üzerinde hissetmesine izin vermekten zevk alıyorum. Gölgelerim ona doğru sülük gibi ilerliyor, ayak bileklerini sarıyor ve vücuduna doğru kayıyor.

Gerçek gücün nasıl bir his olduğunu bilmesini istiyorum. Onunla karşılaştığında ne kadar önemsiz olduğunu.

Titriyor ve ağzımın kenarı seğiriyor. Kaşlarımı çatarak geri çekiliyorum ve mantoya yaslanırken küçük bir rahatlama iç çekişi yapıyor. Bir saniye sonra doğruldu, yüzüne acımasızlık geri döndü.

"O kızı elime geçirdiğimde," diye tükürüyor, "onu boğazına kadar boğacağım. Hayır, ölümünü yavaş yavaş gerçekleştireceğim. Lord Payne ona işkence edenlerin ilki olacak. Neredeyse kırılana kadar onu kullanmasına izin vereceğim ve sonra veledi onun altından çekip başka bir yere götüreceğim. Bir daha asla sevgiyi ya da iyiliği bilmeyecek. Bedeni ve ruhu kırılana kadar sadece acı ve nefreti bilecek. Hazel aileme yaptıklarının bedelini ödeyecek ve ben de bunun her anını izlemek için orada olacağım."

Kendimi olduğum yerde kalmaya zorlarken ellerim yanımda yumruk şeklinde kıvrılıyor, eldivenlerimin derisi sıkışıyor. Uzanıp ruhunu bedeninden koparmamak için.

Derin bir nefes alarak, ona sırtımı dönmeden önce kadına ters ters bakıyorum.

Hayır, bu kadına gerçekten hak ettiği şeyi vermek söz konusu olduğunda ölüm bir nezaket olacaktır.

Henüz ona vermek istemediğim bir hediye.

Evin içinde ilerlerken Hazel'in varlığının izlerini görebiliyorum. Ancak yokluğunun özlendiği toz ve kir tabakasından belli oluyor ve zamanının burada nasıl kullanıldığını düşünmek beni tiksindiriyor.

İkinci kata çıkarken uzun bir koridora bakıyorum. Gözlerimi kapatarak evi, odaları ve diğer ruhların çağrısını hissetmeme izin veriyorum. Gölgelerim duvarlar boyunca akıyor, evi doldururken kapıların altına dalıyor.

Sonra kalbim iki kez güm güm atıyor.

Biri diğerinden çok daha zayıf olan iki ruh. Ancak ilkinde göğsümü sıkan bir şey var.

Tanıdık bir şey.

Gözlerimi açıp evin derinliklerine doğru ilerlerken bu hissi bir an için elimin tersiyle itiyorum. Kapılardan birinin önünde durup açıyorum ve boğucu derecede sıcak bir yatak odasına adım atıyorum.

Kendimi odanın içine doğru zorladıkça sıcaktan tüylerim diken diken oluyor. Bir el hareketiyle gölgelerim odaya dalıp sığağı yutuyor ve arkalarında buz gibi bir soğukluk bırakıyor.

Atmosferdeki değişimden memnun bir şekilde yatağa doğru döndüğümde, çok fazla yorganın altında hareketsiz ve solgun yatan bir adam görüyorum. Yatağa yaklaştığımda, onu pazarlığın izin verdiği ölçüde ölüme yakın bir durumda buluyorum.

Çok geçmeden yanıma geldi. Geri çekilseydi, benimle kalmamayı tercih etseydi, bu adam çoktan ölmüş olurdu.

Kaşlarımı çatarak yatağın yanına çömeliyorum.

Babası gözünü bile kırpmıyor, göğsü zar zor inip kalkıyor. Kendimi onun dış görünüşünün ötesini ve ruhunu görmeye zorluyorum. Hazel'in bu ölmekte olan ölümlüde ne gördüğünü görmek istiyorum.

Uğruna hayatından vazgeçmeyi seçtiği bu adamda.

Gözlerimi kapatıp eldivenli elimi ona dokunmak için uzatıyorum. Kolumda bir acı hissediyorum ama bir an sonra hafif bir zonklamaya dönüşüyor. Zihnim, gölgelerim onu arıyor, onu çağırıyor.

Cevap veren ruh sıcaktır ama onunkinin yanında sönük kalır. Onun ışığı yumuşak, soluk bir parıltı iken, onunki birçok güneşten daha parlak yanıyor.

Ama onun içinde, bahsettiği nezaketi de görüyorum. Başkalarına gösterdiği özeni. *Ona* duyduğu sevgiyi.

Hazel'ımız.

İç çekerek, ayağa kalkarken elimi geri çekiyorum. Ona bakarken, yaptığı şeyin derinliğini asla anlayamayacağını fark ediyorum. Bu adam için nelerden vazgeçtiğini.

Benim onda gördüklerimi, hissettiklerimi asla göremeyecek.

Bu adam sadece onun feda ettikleri sayesinde yaşayacak, ama ne kadar süreyle?

Gölgelerim kayıyor ve dikkatimi komodine çekiyor. Aşağı bakarken, gözlerim komodinin üzerindeki yarısı dolu fincana takılıyor.

Yüzüme doğru kaldırdığımda, içindeki kokuların ince karışımıyla burnum kırılıyor. Kokuları gözden geçirirken, sorunun ne olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Zehirlenmiş ve hiç şüphesiz alt kattaki sefil yaratık tarafından verilmiş.

Hazel, ailesinin geri kalanının ne kadar korkunç olduğu hakkında tek kelime etmedi.

Bu evde ne kadar acı çektiğini.

Bu onun ruhunun saflığının bir kanıtı ama yine de beni öfkeyle dolduruyor. Bu durum imkânsız.

Bu adam, karısının ona yaptıklarından sadece kızının davranışları sayesinde kurtulacak.

Ama onun fedakârlığı boşa gidecek. Karım dediği o kadının kalmasına izin verdiği sürece, çok geçmeden öleceği kesin.

Topuklarımın üzerinde dönerek odadan çıkıyorum. Merdivenlere doğru ilerlerken eldivenimin yarısını çıkarmıştım, tüm niyetim odanın içindeki yaşamı kurutmaktı.

kadını kendim öldürdüm. Kader onun canını vaktinden önce aldığım için sonunu duymama asla izin vermeyecek, ama canları cehenneme.

Gölgelerim aniden başka bir kapının altına dalıp bana Hazel'in evindeki diğer ruhu hatırlattığında duruyorum.

Çenem sertleşiyor, görmezden gelmek için çabalıyorum ama yapamayacağımı anlıyorum. Eldivenimi tekrar giyerek ikinci bir yatak odasına girdiğimde yerde yatağa yaslanmış oturan genç bir adamla karşılaşıyorum.

Alkol ve keder kokuyor, kıyafetleri ve vücudu kurumuş kan ve kirle kaplanmış. Kaşlarımı çatıyorum, neden ona karşı bir çekim hissettiğimi merak ediyorum. İnsanların acısı benim için çok az şey ifade ediyor. Bu dünya gelip geçici, onların yaşamları zamanın büyük genişliği içinde sadece bir an.

Gözlerim adamın elindeki bir şeye takılınca dönmeye başlıyorum ve kalbim göğsümde duruyor.

Gölgeler bir kez daha odayı doldurmak için benden fırladı. Adama doğru elimle işaret ederek, gölgelerimin bir anlığına adamın ciğerlerindeki nefesi çalmasını, bedeni zamanda donarken küçük kâğıdın elinden kayıp gitmesini izliyorum.

Öne doğru bir adım atarak kâğıdı almak için eğiliyorum, gözlerim küçük resmin üzerinde geziniyor.

Bir kitaptan koparılmış, üzerine tek bir yazı yazılmış, onun bir resmi.

Sevgilim Hazel'a. Sana en mutlu doğum günlerini diliyorum, bu dünyanın sunabileceği tüm sevgiyle.

Ona bakarken öfke beni kör ediyor, görüşüm kararıyor.

Aşk mı?

Bu adam onun için kim? Onun hakkında böyle hissetme hakkını ona kim veriyor?

Bir sevgiliden hiç bahsetmedi.

Kâğıdı cebime sokmak için hareket ettiğimde yumruğum kâğıdın etrafında buruşuyor, ancak içine sıkışmış kitabı hatırlıyorum.

Hayır.

Tereddüt ederek kitabı çekip çıkarıyorum, elimde evirip çeviriyorum ve kapağını yavaşça açıp eksik bir sayfa buluyorum. Midem bulanıyor, pürüzlü kenarları hizalamak için buruşuk resmi düzeltiyorum.

Mükemmel bir uyum.

Etrafındaki buzlar tekrar erimeye başladığında kalbim sakinleşiyor.

Tabii ki, ne kadar aptalmışım. Bana karşı olan iyiliğinin bundan daha fazlası olabileceğini düşünmek. Onun dostluğunu daha fazlası sanmışım,

Hem de kendi hatası olmadan.

Onun kalbi başkasına ait ve ben sadece bir amaç için bir aracım.

Hepsi bu kadar.

Çizimi yere fırlatıp kitabı cebime geri sokuyorum ve gölgelerimi de yanıma alarak odadan kaçıyorum.

Zihnim beni buna karşı uyarıyor ama yine de Hazel'ın odasını aramaktan kendimi alıkoyamıyorum. Asla benim olamayacak olsa da, en azından hafızamı onunla doldurabilirim.

Evin arka tarafında küçük bir yatak odası buluyorum. İçinde çok az eşya var ve hepsini gözümün önüne getirdiğimde kalbim kırılıyor.

Yıpranmış şilteden yırtık pırtık battaniyeye kadar, burada yaşarken kötü muamele gördüğü çok açık. Odanın kendisi çorak ve rahatsız, uzak köşede bir sızıntı var, yine de onun kalıcı varlığı odayı hala sıcaklıkla doyuruyor.

Düşüncelerim kararırken kaşlarımı çatıyorum.

Babası ona böyle davranılmasına nasıl izin verebilmişti? Peki ya bu sözde sevgili?

Neden onu korumadı?

Sadece oda bile ona yapılan kötü muamelenin yeterli kanıtıdır. Geride bıraktığı küçük ayrıntılar olsa da, pencereye sıkıştırılmış bir papatya ve yatağın yanında bir tarak, burada varlığına neredeyse hiç tahammül edilmediği açık.

Ne tür bir adamın kızına bu şekilde davranılmasına izin vereceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Ruhu ne olursa olsun, eğer gerçekten Hazel'ın bahsettiği gibi nazık ve şefkatli bir adamsa, bunu bana henüz kanıtlamadı.

Onun eski odasına sırtımı dönerek evden hışım ile çıkıyorum ve küçük kasabaya ve tavernaya doğru yol alıyorum

Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bu insanların kim olduğunu anlamak ve Hazel'e dönmeden önce öğrendiklerimi sindirmek için.

Tamamen affedilemez bir şey yapmadan önce duygularımı susturma zamanı.

HAZEL

Bir sandalyenin üzerinde dengede durmuş, yeni bitirdiğim bir manzara resmini oturma odasındaki şöminenin üzerine asmakla uğraşıyordum ki buz gibi bir soğuk üzerime hücum etti. Çalışmama ara verip omzumun üzerinden bakmak için dönüyorum.

Kapının önünde Ölüm'ün silueti belirliyor. "Dönmüşsün!"

Ona parlak bir gülümseme veriyorum.

Gözleri benden yavaşça elimdeki tabloya kayarken hiçbir şey söylemiyor. O yaklaştıkça yanaklarım kızarıyor.

"Umarım sakıncası yoktur. Onları stüdyoya koyacak yerim kalmamıştı. Onları asmaya başlamadan önce sormam gerektiğini biliyorum ama-"

"Bayıldım," diyor ve yanımda durmak için hareket ederken sözümü kesiyor. Tabloyu benden alarak şöminenin üzerindeki yerine kaldırıyor. Onun yakınlığı karşısında kalbim hızla çarpıyor ve ona uzanmamak için kendimi zor tutuyorum. Onu ne kadar özlediğimi söylemekten.

Geri adım atıyor, gözleri tekrar bana kayıyor.

"Babamı buldun mu?" Sessizce sordum.

"Buldum."

"Peki o nasıl?" Daha fazla detay vermeyince üsteliyorum.

Bir an tereddüt ediyor, bakışları bana dönmeden önce tabloya geri dönüyor.

"O yaşıyor."

Dikkati bir kez daha tabloya kayarken onu izliyorum.

Belli ki bir şeyler saklıyor. Yoksa nasıl olur da bu kadar uzun süre ortalıkta görünmeyip böyle belirsiz bir yanıtla geri dönebilir?

Dudağımı sıkarak bana daha fazlasını söylemesini bekliyorum.

Onu sıkıştırmak istemiyorum ama geride bıraktığım hayatı merak ediyorum. Babam iyileşmeye başladı mı? Cyprian iyi mi? Amadeus'un ölümünden ben mi sorumlu tutuluyorum?

Sonunda, bana daha fazla ayrıntı vermeyeceğini anladığımda, yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirmeye zorluyorum.

"Aç mısın?"

Sorum karşısında şaşkınlıkla hafifçe homurdanıyor.

"Siz ölümlüler gibi aç olmadığımı biliyorsun," diyor ve yüz ifademi görünce duraksıyor. "Ama sanırım yemek yiyebilirim."

"Mükemmel," diyorum tekrar parlayarak, "Güveç bitmek üzere olmalı."

Sandalyeden kalkmak için hamle yaptığımda bana elini uzatıyor, ben de kabul ediyorum, dokunuşunun soğukluğu göğsümdeki yanan ateşle karışıyor, o da bana yardım ediyor. Güvenli bir şekilde yere indiğim anda elimi bırakıyor ve ben de hayal kırıklığımı belli etmemek için elimden geleni yapıyorum.

Ölüm beni koridorda takip ediyor, gözleri artık duvarlarını süsleyen çeşitli tabloların üzerinde geziniyor. Her bir parçaya hayranlıkla bakarken hızımız yavaşlıyor, çalışmalarına bakarken gözleri maskesinin arkasından parlıyor. Tek kelime etmemesine rağmen, mutfağa vardığımızda yanaklarım sürekli genişleyen bir gülümsemeye karşı koymaktan ağrıyor.

Pişmiş sebze ve otların sıcak kokusu etrafımızı sarıyor ve ben içgüdüsel olarak dönüp Ölüm'e bakıyorum. Bana zarifçe başını sallıyor, kokunun benim kadar onun da hoşuna gittiğine dair tek onayı bu.

Fokurdayan yahniyi kontrol etmek için ateşe doğru adım atarken içimde sıcaklık birikiyor, kalbim doluyor. Arkamda Ölüm, burada yemek yediğimiz ilk ve tek seferde oturduğu tabureye yerleşmek için hareket ediyor.

İki kase güveç doldurduktan sonra, geri döneceği umuduyla daha önce pişirdiğim küçük somun ekmeğe uzanıyorum.

"İşte," diyorum, ekmeği ve güveç kâsesini onun yanına koyduktan sonra kendi ekmeğimi almak için geri dönüyorum.

Yanındaki tabureye yerleşip kaşığı dumanı tüten kâseye daldırmasını izliyorum. Kendime engel olamıyorum, içten içe sonunda yemek için maskesini çıkarmasını umuyorum.

Ama çıkarmıyor.

Kaşığı ben görmeden maskenin altından geçirebilmek için başını öne eğiyor.

Odak noktamı kendi kâseme çevirirken hayal kırıklığımı bir kez daha dizginlemek zorunda kalıyorum.

Yemek yerken aramızda rahat bir sessizlik uzanıyor. Güveç mükemmel ve Ölüm'den yayılan soğuk beni ısıtıyor. Ayağa kalkıp ikinci kaseyi almadan önce ilk kasesini bitirirken memnun görünüyor.

Onun kendine yardım edişini izlerken içimi dolduran sevinç duygusuna engel olamıyorum. Benim gibi yemeğe ihtiyaç duymayan bir yaratık için ikinci bir kâseye sahip olmasının gerçekten de büyük bir övgü olduğunu biliyorum.

O ikinci kâsesini, ben de ilk kâsemi bitirdiğimde, o boş kâsesine bakarken aramızdaki boşluğun giderek ağırlaştığını hissedebiliyorum.

"Ailenin sana yaptığı zulümden neden hiç bahsetmedin?" diye soruyor aniden, aramızdaki sessizliği bozarak.

Sorusu beni ürküttü. Bırakın sormayı, soracağını bile *düşünmediğim* bir soruydu bu. Evime yaptığı basit bir ziyaretten bu kadar belli miydi gerçekten?

"Ben... Şey, bunun gerekli olduğunu düşünmedim," diye başladım. "Hayatımı zorlaştırdılar ama babamın mutluluğu uğruna katlanamayacağım bir şey değildi. O mutlu olmayı hak ediyordu. Kendim için ne pahasına olursa olsun onun mutlu olmasını istedim."

Ölüm'ün etrafındaki gölgeler kararıyor ve cevabımdan memnun olmadığını biliyorum. Sonunda ona bakmaya cesaret ettiğimde, siyah gözleri daha önce hiç görmediğim bir ateşle yanıyor.

Göğsümü pençeleyen korkuyu yutarak, başka tarafa bakmayı reddediyorum.

"Onun *mutluluğu* senin *mutluluğun* pahasına oldu ve sen bunu sorun etmedin mi?" diye soruyor, sesi hoşnutsuzlukla kalınlaşarak.

"Daha önce yaşadığımız hayatı bilmiyorsun... Onu yeniden mutlu görmek benim için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu."

"İhtiyacı olan tek mutluluk sen olmalıydın Hazel."

Yine, dudaklarından dökülen ismimin sesi kalbimi küt küt attırıyor ve tekrar tekrar söylemesini dilememe neden oluyor. Yine de diğer sözleri bana acı veriyor.

Gerçek olmalarını bu kadar umutsuzca dilemekten nefret ediyorum ama dünya böyle işlemiyor. Ben sadece onun kıızıydım; kırılğan kalplerimizin arzuladığı yakınlığı ona asla sağlayamazdım.

Beni ne kadar sevse de, onun için hâlâ bir yük olduğumu biliyordum. Gerçi bunu asla kabul etmezdi.

Merelda'yı hayatımıza soktuğunda, bunun kendisi için bir arkadaşlık olduğu kadar bana duyduğu sevgiden de kaynaklandığını biliyorum. Ne kadar aptalca bir seçim olduğu ortaya çıktı.

"Bunun ne önemi var anlamıyorum," diyorum sonunda.

"Nasıl anlamazsın?" diyor, sesi giderek keskinleşiyor. "Onun mutluluğu için kendini feda ettin. Tüm hayatını acı çekerek geçirdin ve kimse seni korumak şöyle dursun, kurtarmayı bile umursamadı."

"Bu benim hayatımdı ve uygun gördüğüm şekilde yaşadım," diye cevap veriyorum. "Yaptığım seçimlerden pişman değilim."

"O senin fedakârlığına layık değil. Hayatın boşa gitti-"

"Sen kim oluyorsun da beni yargılıyorsun?" İçimde aniden alevlenen bir ateşle karşılık veriyorum. "Sen kendi hayatınla ne yapıyorsun? Sevdiklerin için ne gibi fedakârlıklar yaptın? Eğer aşkı tanıdıysan tabii."

Bu son yorum ağzımdan çıktığı anda pişmanlık duyuyorum ama öfkemden hemen geri alamayacak kadar tükenmiş durumdayım.

Ölüm içimi gümbürdeten alçak bir hırıltı çıkarıyor ve öfkesinin derinliğini gerçekten hissetmemi sağlıyor.

İyi, güzel. Şimdi ikimiz de üzülebiliriz.

Sanki seçimlerimden kişisel olarak rahatsız olmuş gibi bana bakmasını takdir etmiyorum. Bana verilen hayatta fazla seçeneğim yoktu ama yine de elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. İyi bir evlat olmaya çalıştım, Merelda'nın zalimliğine katlanmaya çalıştım, yeter ki babam mutlu olsun. Annemin son arzularını yerine getirmeye çalıştım.

Tanrım, tek yaptığım herkesi mutlu etmeye çalışmaktı.

Bunun için neden azarlanayım ki?

"Sen daha iyisini hak ediyordun," diyor Ölüm soğuk bir şekilde.

"Sen daha *iyisini hak* ediyorsun." Bunun üzerine gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Belki, ama kaderin benim için sakladığı şey bu değildi. Ben en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ve bunun için orada oturup beni nasıl yargılayabildiğini anlamıyorum."

"Seni yargılamıyorum."

"O zaman buna ne diyorsun?"

"Ben sadece bu adam için hayatını bir kenara atmanı istemiyorum."

"O benim babam ve o benim istediğim gibi kullanabileceğim bir hayat. Anlaşmamız hâlâ geçerli, değil mi?"

"Öyle, ama-"

"O zaman kararım kesin. Geçmişimin ayrıntılarına takılıp kalmanın bir anlamı yok. Artık buradayım ve fikrimi değiştirmeye çalışmana izin vermeyeceğim."

İçimden garip bir duygu karışımı geçiyor ve gözlerimden hayal kırıklığı yaşları akıyor. Geçmişimin acılarını bu kadar kolay görmesinden, hayatım boyunca inşa ettiğim duvarları bu kadar kolay yıkmasından nefret ediyorum.

Hayatın benim için ne kadar acı olduğunu fark etmesinden ve yaptığım seçime katılmamasından nefret ediyorum.

Ama en kötüsü, fikrimi değiştirmem için beni ikna etmesini umutsuzca *istememden* nefret ediyorum.

"Hazel," diyor Ölüm, sesi yumuşak.

Başımı sallıyorum ve o daha tek kelime edemedi ayağa fırlayıp mutfaktan çıkıyorum. Bunu yaparsa, adımın dudaklarından bir kez daha döküldüğünü duyarsam, onun için yıkılacağımdan korkuyorum.

Son yıllarda yaşadığımız acılara rağmen, babamla birlikte çok mutlu yıllar geçirdik ve daha da geçirmesi için her şeyi yaparım. Ölümün bunu değiştirmesine izin veremem.

Sarayın koridorlarında koşarken kendimi atölyemin önünde buluyorum. İçeri girdiğimde, küçük bir hıçkırık çıkarmadan önce kapının arkamdan sertçe çarpmasına izin verdim.

Kim olduğunu sanıyor da orada oturup hayatımı yargılıyor? Bana ölüm ve kalp kırıklığından başka ne sunabilir ki?

Kapıyı kilitlemeyi düşünürken yüzümü kapıya dönüyorum ama vazgeçiyorum. Gerçekten istese bile onu dışarıda tutacağından şüpheliyim ... ve sonra, hala benim için geleceğini umut eden küçük bir parçam var.

Fikrimi değiştirmem için beni ikna etmesini. Bana reddedemeyeceğim bir hayat teklif edecek.

Kulağa aptalca geliyor ve bunu düşündüğüm için bile kendimden iğreniyorum. İçimi çekerek gözlerimdeki yaşları siliyorum ve şövaleme doğru ilerleyip üzerine yeni bir tuval yerleştiriyorum.

Boya fırçasına uzandığım sırada kapı hafifçe çalınıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, onun odaya dalmasını beklerken kalbim göğsümde çarpıyor. Ama o sadece bana sesleniyor.

Kaşlarımı çatıyorum, onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Ne söyleyeceği benim için çok az önemli olmalı. Söyleyeceği her şey beni aptallık ettiğime ikna etmek içindir.

Hayır, kendisi gibi bir adamın, bir canavarın beni önemseyebileceğini düşünmek benim için çok daha aptalca olurdu.

Beni isteyebileceğini.

"Hazel," diye tekrar seslendi. "Sizi üzmemiştiniz. Lütfen, ben sadece ... Sadece yeniden düşünmenizi diliyorum."

"Bunun için biraz geç değil mi?" Aramızdaki kapıya rağmen kelimelerdeki acıyı duyacağını bilerek cevap veriyorum. "Babamın yaşamasını istiyorsam kaderim mühürlendi, değil mi?"

Haklı olduğumu anlamam için gereken tek onay onun sessizliği. Fikrimi değiştirmeye çalıştığı için öfkelenmeliyim. Gerçekten umursadığını düşünmemem gerektiğini bilmeliydim.

Tek bildiğim, hem babamın hem de benim ruhumu almak için bir yol bulmaya çalıştığı. Tek bildiğim, umursuyormuş gibi yaptığı.

O *ölümün* ta kendisi.

Yine de kendimi cevap vermesi için nefesimi tutmuş beklerken buluyorum. Bana, hayır, kaderimin mühürlenmediğini söylemesini istemekten nefret ediyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor sonunda.

Beni irkilten hayal kırıklığı gözyaşlarımı ısırarak zorlukla yutkunuyorum. "O zaman git ve günlerimi huzur içinde tamamlamam için beni yalnız bırak."

"Nasıl istersen."

Kapımdan uzaklaşan ağır ayak seslerini duyana kadar uzun bir an geçiyor. Artık onu duyamayana kadar kendimi tutuyorum.

Sonra kırılıyorum.

Yere yığılıyorum, ağır hıçkırıklar bedenimi sararken ellerim yüzüme geliyor. Kendi etrafımda kıvrılıyorum, yorgunluk beni ele geçirene kadar gözyaşlarımın akmasına izin verirken pelerinimi daha sıkı çekiyorum

Sonunda kalbimin acısını dindiren tek şey uyku.

HAZEL

Sabah gözlerimi açıp boş tuvalime bakarken berraklık geri geliyor.

Doğrulduğumda ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ölüm ve benim aramdaki şeyleri şu anda olduğu gibi bırakamam.

Stüdyomun zemininde uyumak istememiştim ama dün gece kendimi yatağa sürükleyecek ne enerjim ne de isteğim vardı. Ağrıyan bedenimi yerden kaldırarak kapıya doğru ilerledim. Yorgunluk beni çekiyor ve kendimi nefes almak için duvara yaslanmak zorunda buluyorum.

Düşündüğümde daha da kötü uyumuş olmalıyım.

Elimin tersini alnıma sürdüğümde terden yapış yapış olduğumu, saçlarımın yüzüme ve boynuma yapıştığını fark ediyorum.

Ölümü aramak için çaresizim ama bu şekilde değil. Yıkanmalı, üstümü değiştirmeli ve o gitmek için bir neden bulmadan önce olabildiğince çabuk ona gitmeliyim.

Her nasılsa, derinlerde bir yerde, onun hâlâ burada olduğunu, sarayının koridorlarında yürüdüğünü biliyorum. Bu duyguya ne anlam vereceğimi bilemiyorum ama bazı şeyleri kendi haline bırakmanın en iyisi olduğuna karar veriyorum ve bunun yerine bu garip bilgiye minnettar olmaya kendimi bırakıyorum.

Stüdyomun kapısını açtığımda yerde duran bir paketle karşılaşınca duruyorum. Almak için eğildiğimde, tek bir kadife çiçeğine iliştirilmiş bir not buluyorum... tıpkı evdeki bahçede yetişenler gibi.

Paketi açmadan önce güzelliğini takdir etmek için kendime bir an izin veriyorum.

Not.

Eğer istekliysen, bunu giy ve en kısa zamanda benimle aşağıda buluş.

-D

Dikkatimi kollarımdaki pakete vermeden önce, birdenbire ona bir tane daha verme isteğimi hatırlayarak adının tek harfinin izini sürüyorum. Kurdeleyi dikkatlice çekerek açtığımda, şimdiye kadar bana verilenlerden çok daha güzel bir elbise ortaya çıkıyor.

Islak mürekkebi andıracak kadar siyah bir ipekten yapılmış ve onu giyme ihtimali beni heyecanlandırıyor.

Daha farkına bile varmadan, odamın yolunu yaralamıştım. Hediyesini göğsümde sıkıca tutarak koridorlarda olabildiğince hızlı ilerliyorum.

Yeni elbisemi dikkatlice giymeden önce olabildiğince hızlı ve derinlemesine yıkanıyorum.

Yanılmışım. Bu elbise ipekten değil, tamamen yabancıısı olduğum bir materyalden yapılmış. Kumaş vücudumu sarıyor, Ölüm'e yapışan gölgelerden hiç de farklı olmayan bir şekilde hareket ederken zarıfçe ayak bileklerime kadar düşüyor.

Aynalı duvarda kendime bakıyorum ve elbisenin güzelliği karşısında hayrete düşüyorum. Neredeyse hiçbir şey giymemiş gibi hissediyorum, o kadar iyi oturuyor ki kendime aslında bir şey giydiğimi hatırlatmak için ellerimi üzerinde gezdirmem gerekiyor.

Tabii ki bu da birkaç dakika içinde titremeye başladığım anlamına geliyor. Elbise ne kadar güzel olsa da çok az sıcaklık sunuyor ve donmadan önce pelerinine uzanmak zorunda kalıyorum... Yani donmadan önce.

Pelerinin sıcaklığına gömölüp, yatağımın üzerindeki çiçeğe uzanırken gülümsüyorum ve aşağıya inmek için odamdan çıkmadan önce onu pelerininin içine sokuyorum.

Ölüm geniş merdivenin dibinde endişeyle adımlıyor, ancak başını kaldırıp beni görünce duruyor.

"Hazel," diyor usulca, gözleri neredeyse nefesimi kesecek şekilde benimkilerle buluşuyor.

Bugün formuna uygun bir kıyafet giymiş, siyah kumaşı benimkine benziyor ve yapısının mükemmelliğini vurguluyor. Merdivenlerden inişimi izlerken maskesi bile daha sıkı oturmuş görünüyor, saçlarının maskesinin etrafına gevşek dalgalar halinde düşmesine izin veriyor.

Yüzü benden tamamen gizlenmiş olsa bile gerçekten çok güzel. En alt basamağa ulaştığımda eldivenli elini bana doğru uzatıyor.

Bir an tereddüt ediyorum, aramızda kalan mesafeyi kapatırken elini tutmadan önce ona bakıyorum.

Hiç vakit kaybetmeden beni kendine çekiyor, diğer eli belime dolanırken beni yanına yatırıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, dokunuşu bana neredeyse terbiyemi unutturuyor, "elbise ve çiçek için. İkisine de bayılıyorum."

Ölüm küçük bir kabullenme sesi çıkarıyor ama minnettarlığım karşısında hafifçe sertleşiyor.

"Seninle bir şey paylaşmak istiyorum," diyor usulca, beni sarayın koridorlarında gezdirirken gölgeler etrafında heyecanla dans ediyor.

Ona bu kadar yakın olmak, vücudunun soğuk kaslarına bastırmak çok samimi hissettiriyor. Bir başkasına hiç bu kadar yakın olmamıştım ve kendimi bu kadar hoşnut hissetmemiştim.

Yürürken, beni nereye götürdüğünü sormamak için yanağımı ısıırıyorum. Bilmemi isteseydi bana söylerdi ve ikimiz için de sürprizi bozmama izin vermeyi reddediyorum.

Yine de yürürken onun maskeli yüzüne göz atmaktan kendimi alamıyorum. Sonunda, daha önce hiç görmediğim bir dizi koyu siyah kapının önünde duruyoruz. Ağır kapıları iki eliyle iterek açmak için benden uzaklaştığında kaşlarımı hafifçe çatıyorum.

Onun yanından, artık çok iyi tanıdığım sis okyanusuna inen bir dizi merdivenin kaybolduğu dünyanın ötesine bakıyorum.

"Gittiğimiz yerde pelerinine ihtiyacın olmayacak ufaklık," diyor. "Onu çıkarıp burada bırakabilirsin."

"Tamam," diyorum bir anlık tereddütten sonra, düşüncesi bile içimi ürpertmeye başlamıştı.

İstedğini yapmak için elimi kaldırmaya başlıyorum ama onun yerine tokayı açmak için yaklaşırken beni durduruyor. Pelerinin omuzlarımdan kayarak ayaklarımın dibine düşmesine izin verirken gözlerim onun yüzünden ayrılmıyor.

Beni kendi verdiği elbisenin içinde görünce verdiği tek tepki keskin bir nefes alış. Gözleri beni içine çekerken aşağıya kayıyor, bana böyle takdirle bakması yanaklarıma sıcaklık dolmasına neden oluyor.

Ta ki gözleri aniden sertleşene kadar.

"Sorun nedir?" Durdurmak için uzandığında bir adım geri atarak soruyorum Ben.

Diğer elini kaldırıp üzerime dökülen saçlarımı geriye doğru tarıyor.

Payne'in yüzüğünden kalan yara izini ortaya

çıkarmak için omzunu kaldırdı. "Bunu sana kim yaptı?"

"Bir şey değil-"

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordum.

"Lord Payne," diye cevap verdim. "Bu onun beni nişanlısı olarak işaretleme şekliydi."

Gölgeleri etrafını sararken Ölüm'ün kolumu kavrayışı hafifçe sıkılaşıyor.

"Nişanlın mı?" diyor, sesi biraz şaşkın geliyor. "Söylesene ufaklık, bu *Lord Payne* senin kasabanda mı yaşıyor?"

"Evet, sadece birkaç mil güneyinde, ama lütfen yaptığı şeyin günümüzü mahvetmesine izin verme. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Benim için hiçbir zaman bir şey ifade etmedi."

Kolumdaki tutuşunun gevşemesi bir an alıyor. Geri adım atarak elini tekrar bana uzatmadan önce bir kez boğazını temizliyor.

"Pekâlâ, bu meseleyi şimdilik bir kenara bırakalım."

"Teşekkür ederim," diyorum elimi onun elinin içine kaydırarak.

"Şimdi, sıkı tutun."

Dönerek beni sarayından dışarı çıkarıyor ve ben de bunu yapabildiğim için utanmadan zevk alarak ona yapışıyorum. Birlikte, tek bir adım olarak ilerliyoruz.

Sis hemen etrafımızı sarıyor, diğer her şeyi gizliyor ve beni dünyanın yok olup gittiğini düşünmeye itiyor. Yanımda Ölüm'ün katı formu olmasaydı, sisin etrafımızı sararken beni de sürükleyip götürmesinden korkardım.

Bir adım daha atıyorum ve etrafımızda dans eden sisin vahşi girdabından başka bir şey göremiyorum. Bu sis okyanusunun ortasında sonsuza dek kaybolmak çok kolay olurdu. Bu düşünceyle Ölüm'ün elini sıkıca kavırıyorum ve inişimize devam ederken beni kendine doğru çekiyor.

Hızla zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, hiçbir şey göremiyorum, yanımdaki Ölüm'ü bile. Sonunda sisin içinden çıktığımızda, sanki sonsuzluk geçmiş gibi geliyor ama eminim birkaç dakikadan fazla olmamıştır.

Gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum, karanlığa o kadar alışmışken buradaki ışığın parlaklığı beni kör ediyor. Omzumun üzerinden bir bakış, sisin hala orada belirdiğini, bizi geri alabilmek için bir adım geri atmamızı beklediğini doğruluyor. Arkamı dönmeden önce sisin içinden tekrar geçmek zorunda kalacağım düşüncesiyle içimi bir ürperti kaplıyor.

Gözlerim hala alışmaya çalışırken, önümdeki manzarayı gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor. Gözlerimin açıldığını ve görebildiğim kadar uzanan altın ovaya bakarken dudaklarımın huşu içinde aralanışını hissedebiliyorum. Parlak

Tam çiçek açmış beyaz çiçekler, yumuşak bir esintiyle tembelce dans ederek etrafa serpiştirilmiş.

"Neredeyiz biz?" Soruyorum, gözlerim ufuktaki uzak ağaçlara ve adını bile bilmediğim renklere takılıyor.

Ölüm hiçbir şey söylemiyor, biz ayakta dururken, el ele etrafı seyrederken arazi.

Yumuşak, ılık bir meltem esiyor ve önündeki altın çimenlerin sallanıyoruz ve tenimi yıkarken memnun bir iç çekiyorum. Gözlerimi kapatarak başımı bir an için arkaya yatırıyorum ve tatlı, çiçek kokulu havayı içime çekiyorum.

Elimi bırakan Ölüm bir adım öne çıkıyor. Hâlâ gölgesinin ürpertisini üzerimde hissedebileceğim kadar yakınımda ama bu büyülü yer her neyse onunla dengeleniyor.

Gözlerimi açtığımda Ölüm'ün beni izlediğini görüyorum, gözlerinin mürekkep karanlığı burada bir şekilde daha da rahatsız edici. İçimden bir ses ona uzanmak, maskesini nazikçe kaldırıp altında yatan karanlığa ışık vermek istiyor.

Ama yapamadım.

Gözlerini benden ayırarak bana sırtını dönüyor ve irkilmeme neden olacak kadar yüksek ve keskin bir ısılk çalıyor. Ses uzaklarda yankılanıyor, sonra aniden yerini yaklaşan toynakların gürültüsüne bırakıyor.

Tarlaya doğru bakarken, hayatımda gördüğüm en görkemli aygırın bize doğru koşmasını izlerken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Beyaz kürkü güneşte parlıyor, ışık etrafını altın bir hale gibi sararken yelesi arkasından dalgalanıyor.

Aygır önümüzde gürleyerek duruyor, yelesini savurup gökyüzüne doğru şaha kalkıyor ve Ölüm elimi tutuyor, dokunuşu vücudumda buz gibi bir sarsıntı yaratırken dikkatimi tekrar ona veriyorum.

Onunla devasa aygırın arasına bakarken, maskesinin arkasından gülümsediğini hayal edebiliyorum.

"Hoş geldin Hazel," diyor beni kendine çekerek, "Ölüm Vadisi'ne ve atıma."

ÖLÜM

Hazel aydınlanıyor, vadiye geri dönmeden önce bana gülümserken ruhu bana şarkı söylüyor.

Ona burası hakkında anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki. Ona göstermek istediğim çok şey var ama tereddüt ediyorum. Burayı daha önce ölümlü olsun ya da olmasın hiç kimseyle paylaşmadım ve onu şimdi burada görmek... beni korkutuyor.

Onun varlığı buranın gücünü ve güzelliğini daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde artırıyor ve yine de bundan habersiz.

Neşesi içime akıyor, vücudunun sıcaklığıyla beni yakıyor, ama geri çekilmiyorum. Onun gitmesine izin vermektense binlerce yıllık acıya katlanmayı tercih ederim.

Çok kısa bir süre sonra yapmak zorunda kalacağım şeyin tam olarak bu olduğunu fark ettiğimde kalbim ağrıyor.

Hazel aygırının başını sallayarak beni selamlamasını izlerken gülümsüyor, yine de gözlerimi ondan ayırmıyorum. Gülümsemesinin sıcaklığı bana çoktan kaybettiğimi sandığım yaz günlerini hatırlatıyor.

Duygularıma ne anlam vereceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemiyorum ve ikimizin de bir anlığına sadece olmamıza izin veriyorum.

"Onun adı ne?" Hazel soruyor, gözleri kısa bir süreliğine benimkilere dönüyor.

Knax, sorusundan rahatsız olmuş gibi yelesini sallayarak yeri eşeliyor. Homurdanıyorum, zedelenmiş egosunu yatıştırmak için elimi uzatıp omuzlarına vuruyorum.

"Onun adı Knax," diye cevap veriyorum, başını tekrar geriye atarken. "Yine de, sanırım çağlar boyunca isminin birçok yorumu var."

"Knax," diye tekrarlıyor, adı fısıltıyla söyleniyor ve ona bakıp ileri doğru bir adım atıyor.

Küçük, titrek bir elini atıma doğru uzatırken benden uzaklaşmasına izin vererek izliyorum. O yaklaştıkça atım sakinleşiyor ve yüksek sesle homurdanarak bizden uzaklaşmadan önce bir kez okşamasına izin veriyor.

İçinden şaşkın bir kıkırdama fışkırmadan önce anlık hayal kırıklığının üzerime çöktüğünü hissediyorum. Ve yine onun mutluluğu kalbimin tellerini titretiyor.

Benden bir adım daha uzaklaşıp Knax'a doğru ilerlerken, "O pek dost canlısı bir yaratık değil," diye uyarıyorum.

Bana dönüp bakıyor, gözlerinde kararlılık parlıyor.

"Henüz beni tanımıyor," diyor ve yavaşça ona doğru ilerlemek için geri dönüyor.

"Onu binlerce yıldır tanıyorum," diye sesleniyorum, "ve hâlâ bana zar zor tahammül ediyor."

Yorumumu duymazdan geliyor ve ona tekrar yaklaşırken bir kez daha elini uzatıyor. Knax bir kez daha, kişnemedi ve dört nala kısa bir mesafe uzaklaşmadan önce ona tek bir dokunuşa izin verecek kadar durgunlaşıyor.

Onu bir kez daha okşamaya çalışmasını izlerken içimden dökülen kıkırdamaya engel olamıyorum, ancak göğsümde yankılanan sesin alışılmadık hissine şaşırarak kısa kesiyorum.

Hazel omzunun üzerinden bana neşeli bir gülümseme fırlatmadan önce "Arkadaş olacağız Knax," diye ısrar ediyor.

Hazel'in güzelliği, güneş ışığının onu gölgelemesiyle birlikte nefesimi kesiyor. Olduğum yerde kalmak için kendimi kontrol etmem gerekiyor, onun ruhunun şarkısının içimde bir kreşendoya ulaşmasını izliyorum. Onunla ilgili her şey burada güçleniyor, masumiyetinin ve saflığının gerçek derinlikleri tanrısal yüksekliklere ulaşıyor.

Eğer bu anı zamanda dondurabilseydim, yapardım.

Atıma tekrar yaklaşmasını izlerken, bu sefer üç kez okşamasına izin verildiğinde şok oluyorum. Gerçi belki de şaşırmamalıydım.

Ne de olsa, en soğuk yaratıkların bile kalbini ısıtmak gibi bir hüneri var gibi görünüyor.

Hazel'in kahkahaları vadiyi doldururken, o ve Knax bir alıp verme ritmine giriyorlar. Knax'ın ona yaşattığı küçük anlardan son derece memnun görünüyor, her dokunuş dudaklarına yeni bir gülümseme getiriyor.

Buraya ne kadar mükemmel uyum sağladığını görmezden gelmek zor. Knax bile ona ısınmış gibi görünüyor, onu her yakaladığında daha fazla okşamasına izin veriyor.

"Sanırım senden hoşlandı."

Dönüp bana bakıyor ve kalbim göğsümde acıyla çarpıyor.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor, elini Knax'ın ağzında gezdirerek.

Benim iyiliğim için ona tahammül ettiğini belli etmek için bana bir homurtu veriyor ama ondan uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Tıpkı benim yapmadığım gibi.

Hazel'in yanına yaklaşıp bir kolumu Knax'ın başının altına ve etrafına dolayarak onu göğsüme çekiyorum. Onu bırakmadan önce alnımı bir anlığına onunkine bastırıyorum. O kişniyor ve ben Hazel'a uzanıyorum. Gözlerim ona kayarken elini Knax'ın böğründe gezdiriyor.

Knax'a karşı sabrına ya da ona güzelliğini ve gücünü fısıldarken sesindeki yumuşaklığa hayran olmamak elde değil.

O, bu acılar evreninde bir imkânsızlık. Bir süre sonra geri çekilerek, "Gel," diyorum.

Bana bakıyor, belli ki Knax'ın yanından ayrılmak istemiyor, Knax da ona yanında kalacağına dair söz verircesine yumuşak bir homurtu çıkarıyor. Bu onu tatmin etmiş görünüyor çünkü isteksizce geri adım atıyor ve onu götürmeme izin veriyor.

Altın tarlada ilerliyoruz, güneş ışığının ve esintinin bizi ısıtmasına izin vererek yürüyoruz. Sıcaklık benim için acı verici olsa da belli etmiyorum.

O her şeyi içine çekmek için dönerken aramızda sessizlik uzanıyor, gülümsemesi yüzünden hiç eksilmiyor.

Onu izlerken, keşke onu buraya daha önce getirmeyi akıl etseydim diyorum.

Benden öncekilerden daha iyi olmadığımı fark ettiğimde suçluluk duygusu midemi bulandırıyor. Onu sarayımın soğuk sınırlarına hapsedtim, son günlerini rahatlatmak için boyalarından başka hiçbir şey olmadan yalnız geçirmeye zorladım.

Bencilliğim, onun üzerimdeki etkisinden duyduğum korku, beni zalimce davranmaya itti. Asla şikayet etmeyeceğini bilsem de, onu mutlu etmek için bu kadar az şey yapmış olmaktan nefret ediyorum.

Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

O burada olduğu sürece, gücüm yettiği sürece, bana bıraktığı her son anı değerlendireceğime yemin ederim.

Ona verebildiğim sürece bir daha hiçbir şey istemeyecek. "Bizim için bir piknik hazırladım," diyorum ve onu küçük bir tepeye çıkarıyorum. uzun otların arasından. Büyük bir elma ağacının gölgesinde duruyoruz, daha önce serdiğim battaniye zaten bizi bekliyor.

Knax tırısyla yaklaşıyor, tepenin dibine yakın bir yerde otlamak için eğiliyor. Hazel dikkatini pikniğe vermeden önce yavaşça dönüp vadiye bakıyor.

"Harika görünüyor," diyor coşkuyla. "Teşekkür ederim."

Rahatsız bir şekilde boğazımı temizliyorum, ama peynir, reçel, zeytin ve diğer malzemelerden oluşan koleksiyonla ilgili kendi endişelerimi dile getirmiyorum.

mutfaktan rastgele.

Elimi uzatıp battaniyeye uzanmasına yardım ettikten sonra ona katılıyorum.

Bir dilim ekmeğe uzanıp bir ısırık almadan önce üzerine bolca parlak turuncu reçel sürmesini izliyorum. İçinden bir sevinç çığlığı yükselirken içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Daha önce kimsenin benim için özel olarak bir piknik hazırladığını sanmıyorum."

"İtiraf etmeliyim ki ölümlülerin âdetlerine aşina değilim," diyorum. "Tam olarak ne getirmem gerektiğinden emin değildim."

"Mükemmel iş çıkardın," diyor yumuşak bir gülümsemeyle.

Bunun doğru olduğundan şüpheliyim ama sesindeki sıcaklığı takdir ediyorum ve o yemek yerken sessizliğe gömülüyoruz.

Gözleri Knax'a takılmadan önce tarlada dolaşüyor. Birkaç dakika boyunca, bu ölümlü için açıkça gösteriş yaparak etrafta zıplamasını izliyoruz. Görünüşe göre onu neredeyse hiç vakit kaybetmeden kazanmayı başarmış.

"Ona binebilir miyim?"

Onun bu basit isteği karşısında kaşlarımı çatıyorum.

"Hayır. Korkarım bu mümkün değil." "Ne demek istiyorsunuz?"

"Ona dokunabilseniz de, herhangi bir canlının ona binmesi mümkün değil."

Sözlerimi anlaması biraz zaman alıyor ama anladığında meraklı bakışlarının üzerime yerleştiğini hissediyorum.

Ona istediğimden daha fazlasını açıkladığımı fark ediyorum.

Yine de umurumda değil gibi görünüyor.

Tüm dikkati bana odaklanmışken, sanki ona açıkça söylemediğim şeyleri bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi başını yana eğmişken değil.

Sonunda, "O zaman yaşamıyor musun?" diye soruyor. Uzun bir süre nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum.

Bir yanım ona her şeyi açıklamak istiyor. Ne olduğumu anlaması için içimde derinlere gömülü garip bir arzu var ama bu parçamı şımartıp şımartamayacağımdan emin değilim.

Bir ölümlüyle paylaşmam gereken şeylerin hâlâ sınırları var. Kendisi gibi ölüm için işaretlenmiş biriyle bile.

"Bu farklı," diyorum sonunda. "Ben ne yaşıyorum ne de ölüyüm. Ben sadece..."

Ben."

Kaşlarını çatarak soruyor: "Sonunda seni bekleyen bir ölüm yoksa hayatın ne anlamı var o zaman?"

O kadar uzun süre sessiz kalıyorum ki, cevap vermek için bir yol düşünmeden küçük bir kahkaha atıyor.

Başını sallıyor; ciddiyeti yumuşak bir esintiyle kayboluyor.

Gözleri hâlâ merakla parlıyor, sanki eninde sonunda beni çözmeye niyetliymiş gibi. Bunu yapma düşüncesinin beni neden olması gerektiği gibi dehşete düşürmediğinden emin değilim.

"Sen tam bir muammasın," diyor Hazel sessizce, sanki maskemin arkasını görebiliyormuş gibi bana bakarak.

"Öyle miyim?"

"En azından varoluş durumun söz konusu olduğunda. Bir insan nasıl hem canlı hem de ölü olamaz? Sen de hem ölümlü hem de ölümsüz müsün?"

"Sanırım öyle denebilir," diye cevap veriyorum ve o bir kez daha başını sallıyor.

Bakışları Knax'a dönüyor ve bu özel konuşmanın sona ermesinden dolayı biraz rahatlamış hissetmekten kendimi alamıyorum. En azından şimdilik.

Ona her şeyi anlatmak, kendimi onun önünde çıplak bırakmak istiyorum, ama bu arzuma boyun eğebilir miyim bilmiyorum. Onun iyiliğinden çok benim iyiliğim için.

"Benimle yürür müsün?" diye soruyor, elbisesindeki kırıntıları temizlemek için ayağa kalkarken.

Bu reddedemeyeceğim bir teklif ve ona katılmak için ayağa kalkıyorum. Kolumu ona uzattım ve kolunu benimkinin içinden geçirirken başka bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

Dokunuşunun sıcaklığı beni yakıyor ama kendimi ondan uzaklaştırmaya izin vermiyorum. Kavurucu acının hafızama kazınmasına, onun özünün benimkine dövme gibi işlenmesine izin veriyorum. Bunun tadını çıkarıyorum, beni asla terk etmemesi için dua ediyorum ve şu anda kalbimde yarattığı tahribatı bir gün unutabileceğime dair tüm umutlarımı bir kenara bırakıyorum.

Onun asla benim olamayacağını unutabilirim.

Günün geri kalanı, zihnimi onunla geçirdiğim anlarla doldururken bir pus içinde geçiyor.

Tarlalarda yavaşça yürüyoruz, Hazel ellerini uzun otların arasında gezdiriyor ve kır çiçekleri toplamak için duruyor. Onlardan bir taç yapıyor, başının üstüne koymadan önce onları birbirine doluyor.

Gözlerim ona takıldığında kendimi maskemin arkasından gülümserken buluyorum, bir elimi Knax'ın üzerinde gezdirmeden önce onun dönüşünü izliyorum. Gün ışığı kaybolurken,

Yakında ondan çalmak zorunda kalacağım bir gülümseme.

HAZEL

Knax'la Ölüm Vadisi'nde geçirdiğimiz günden sonra, birdenbire günlerimin Ölüm'ün varlığıyla dolduğunu fark ettim.

İlk başta, gölgeler etrafımda derinleşiyor gibi görüldüğünde, nereye gidersem gideyim gözümün köşesinden kayarken hayal ettiğimi düşünüyorum ... ama sonra kendimi Ölüm'le daha sık karşılaşıyor buluyorum.

Her zaman şaşırmış gibi davranıyor. Her zaman önemli bir iş için saraydan ayrılmaya hazırlanıyormuş gibi davranıyor, ama sonra *her* zaman benimle yürüyüp yürüyemeyeceğini soruyor.

Ben de onu reddetmiyorum.

Birlikte olduğumuz günden beri saraydan ayrılmadı ama bunu bildiğimi ya da *nasıl* bildiğimi ona söylemedim.

Bunu açıklayabileceğimden değil. Sadece, o yanımda değilken bile, onu buranın nefesinde hissedebiliyorum.

Ve bunun değişmesini istemiyorum.

Birkaç gün içinde sabahlarımız birbiriyle uyumlu hale geldi.

Gizli bir gülümsemeyle uyanıyorum, banyo yapıp giyinene kadar Ölüm'ün mutfığa inerken benimle karşılaşmak için bekliyor olacağını biliyorum. Bana eşlik etmek isteyecek ve ben orucumu açarken o da köşedeki taburesine yerleşecek.

Ona önceki hayatımı anlatırken kendimi her geçen gün ona daha fazla açılırken buluyorum. Sessizce dinliyor, nadiren kendisi de yemeğe katılıyor.

Kahvaltıdan sonra bana hep aynı şeyi soruyor. Günümü nasıl geçirmek isterdim?

Çoğu gün, beni Ölüm Vadisi'ne götürüp güneşin tadını çıkarmamı ve Knax'la oynamamı istemesinden başka bir şey istemiyorum, ama çoğu zaman bunun yerine kendimi atölyeme geri çekilmiş buluyorum.

Knax ve Ölüm'le birlikte olmaktan ne kadar keyif alsam da, onlarla ne kadar çok vakit geçirirsem, olacakların düşüncesine katlanmak o kadar zorlaşıyor.

Ölüm her zaman mecbur kalıyor, sarayının karanlık koridorlarında kaybolmadan önce istediğim bir şey varsa ona söylememde ısrar ediyor.

Gölgeleri etrafımda dolanırken bile.

Onu düşünmemeye ya da ayrı kaldığımız her an kalbimin ona duyduğu özlemi büyütmemeye çalışıyorum.

"Bugünü nasıl geçirmek istersin?"

Ölüm'e bakıyorum, kendi düşüncelerime dalıp sessiz kaldığımı fark ediyorum. Ona her zamanki cevabımı vermeye başlıyorum ama kısa kesiyorum.

"Bilmiyorum."

"O zaman söyle bana, her zaman yapmak istediğin bir şey nedir?" diye sormadan önce başını yana eğiyor.

Bir an sorusunu düşünüp hayal gücümü serbest bıraktıktan sonra tekrar dizginliyorum.

"Hep birinin beni buzda dansa götürmesini istemişimdir," diye başlıyorum, "ama bu imkânsız."

"Nedenmiş o?"

"Bir kere ben dans edemem, hele ki buzda," diye gülüyorum.

Oturduğu yerden kalkmadan önce beni sessizce izliyor.

"Gel."

Kaşlarım çatılıyor ama mutfaktan çıkıp sarayın içinden geçerek büyük bir balo salonunun girişine kadar onu takip ediyorum. Ölüm odaya doğru eliyle işaret etmeden önce bana bakıyor.

Gölgeleri odayı doldurmak için dışarı fırlarken gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyorum. Saniyeler içinde tüm oda donuyor, buz tutuyor ve sarayın loş ışığında parıldıyor.

Elini bana uzatıyor, geçici olarak kabul etmeden önce göz kırpyorum.

Beni kendine çekerken tenim titriyor, tüylerim diken diken oluyor.

onu.

"Dans edemem."

"O zaman senin için dans etmeme izin ver," diye fısıldıyor, gözlerimi onunkilere kaldırdığımda.

"Ayaklarıma bas."

Siyah botlarının üzerine çıkmadan önce bir an maskeli yüzünü inceliyorum. Elleri belime dolanıyor ve beni buz tutmuş balo salonuna taşırken sırtımın alt kısmına yerleşiyor.

Zahmetsizce pistte süzülüyoruz, dans ederken gözlerimiz birbirimize kilitleniyor. Kalbim hızla çarpıyor, hareketlerimizden kaynaklanan esinti eteklerimi dalgalandırıyor ve yüzümün etrafındaki gevşek saç tellerini karıştırıyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum, içim neredeyse patlayacak kadar neşeyle doluyor.

Gün boyu dans ediyoruz, saatler sanki saniyeler gibi akıp geçiyor. Ancak sonunda yorgunluk üzerime çöktüğünde ve yanağımı Ölüm'ün sert göğsüne bastırdığımda sakinleşiyor.

"Durma," diye fısıldıyorum, kolları beni kendisine daha sıkı sarmak için bir anlığına etrafımı sararken vücudumu bir ürperti daha sarıyor.

"Yorgunsun."

"Lütfen."

Ölüm beni kollarının arasına almadan önce tereddüt ediyor, beni göğsüne yaslarken bile dansımıza devam ediyor.

Gözlerim kapanıp uyku ve rüyalar beni onunla birlikte taşırken bile.

Saatler sonra titreyerek uyandığımda hâlâ Ölüm'ün kollarında olduğumu fark ediyorum. Beni kucaklamış, oturma odasındaki şöminenin yanındaki koltuğa oturmuş, şömineye bakıyor.

"Ölüm?"

Bana bakmadan önce gözlerini kırpıştırarak başladı.

"Evet, küçüğüm?"

"Sanırım yatmaya hazırım," diyorum zayıf bir gülümsemeyle. "Elbette."

Ayağa kalkıyor ve beni odadan dışarı taşıyor. "Yürüyebilirim."

"Ben de seni taşıyabilirim."

Bu konuda onunla kavga etmiyorum, etmek de istemiyorum. Onun kucağında ne kadar üşüsem de, kollarından ayrılmaktansa donmayı tercih ederim.

Odama ulaştığımda, Ölüm beni yatırmak için eğiliyor, ancak o kadar üşüdüğümü fark ediyorum ki, yürümek bir yana, zar zor hareket edebiliyorum. Geri adım atmaya çalışırken destek için ona yapışıyorum.

"Yardıma ihtiyacım var."

Odanın diğer ucuna geçerken bir anda yeniden kollarına atılıyorum.

"Çok üzgünüm," diyor, beni yatağa dikkatlice yerleştirmek için kürkleri geri çekerken üzerime eğiliyor.

"Böyle söyleme." Duraklıyor, başını şaşkınlıkla hafifçe eğerken üzerimde geziniyor. "Üzgün olduğunu söyleme. Seninle harika bir gün geçirdim ve bunu dünyaya değişmezdim."

Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor ama gölgelerinin etrafında nasıl dans ettiğini görüyorum.

"Memnun olmana sevindim."

Kürkleri üzerime çekmek için hareket ederken ona yorgun bir gülümseme veriyorum.

"Bekle," diyorum, yanaklarım sıcaklıktan kızarıyor. "Senden çizmelerimi çıkarmanı istesem bir sakıncası olur mu?"

"Benden gücümün yettiği her şeyi isteyebilirsin ve ben de yaparım." Yatağın kenarına yerleşip dikkatle bağcıklarını çözmesini izliyorum.

Her bir botu nazıkçe çıkarırken eldivenli eli bacağımı sarmak için yukarı kayıyor.

"Çoraplarımı da mı?" Gözleri yavaşça kalkıp benimkilerle buluşurken kalbim göğsümde çarpıyor. Elini bacağım boyunca kaydırıyor, parmaklarını kumaşın altına daldırarak çorapların ayaklarımın üzerinden yere doğru yuvarlanmasını sağlıyor.

"Peki ya elbisen?" diye soruyor, sanki aklımı okuyormuş gibi.

Ona cevap vermek için kendimi zorlarken ağzım kuruyor, kalp atışlarım kulaklarımı sağır ediyor.

"Evet."

Yatağın üzerinde daha da kayarak üzerime eğiliyor ve gözleri beni içine çekmek için dalıyor.

"O zaman bu elbiseyi bir daha giymemen gerektiğini düşünüyorum." "Neden?"

Cevap vermiyor. Onun yerine, elleri elbisemin yakasına uzanırken bakışları benimkine yöneliyor. Kalın kumaşı vücudumdan bir mendil gibi kolayca sıyrarak altımdan çekip alıyor ve bir kenara fırlatıyor.

Aramızda ince bir kombinezondan başka bir şey kalmıyor ama bakışlarının daha aşağılara inmesine izin vermiyor. Ağır kürkü kaptığı gibi üzerime çekiyor ve yataktan kalkarken mütevazılığımı örtüyor.

"İyi geceler, Hazel."

Ölüm topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkmadan önce başını bir kez eğiyor, ama eliyle ateşe bir kez el sallayıp alevlerin arkasından daha da parlak yanmasına neden olmadan önce değil.

Kapı kapanıyor.

"İyi geceler," diye fısıldıyorum boş odaya.

Sonraki birkaç gün boyunca, Ölüm kahvaltıdan sonra bana aynı soruyu soruyor ve nasıl cevap verirsem vereyim, isteğim ne kadar imkansız görünürse görünsün, bunu gerçekleştirmenin bir yolunu buluyor. Hoşuma giden bir şey hakkında üstünkörü bir yorum yapsam bile, bir de bakıyorum ki hediye edilmiş ya da beni bekliyor.

Benim için yaptığı her şeyde gösterdiği özeni gözden kaçırmak zor. Benim rahatım ve mutluluğum için nasıl da endişeleniyor. Hoş bir arkadaştan daha fazlası, sürekli bir arkadaş haline geldi.

Her zaman yanımdaymış gibi görünüyor, her geçen gün daha da yumuşayan o ruhumu delen gözleriyle beni izliyor.

İlk başta hayal gördüğümü sanıyorum. O sadece beni eğlendirmek için ev sahibi olarak üzerine düşeni yapıyor, ama varlığını açıklamak gittikçe zorlaşıyor.

Ve sonra, bana dokunuşunu görmezden gelmek imkansız hale geliyor. Eldivenli parmaklarının benimkilere sürtünmesi, elini sırtımın alt kısmına bastırması, gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırması.

O yanımdayken yanaklarımın kızarması ve içimde bir ateşin canlanması. Ya da her gece odama döndüğümde, beni uykuya götüren şeyin onun ve asla olamayacak bir geleceğin hayalleri olması.

Her dokunuşta, birlikte geçirdiğimiz her günde, kalbim sonsuza dek onunla bu anlarda kalmayı arzuluyor ve yine de onun da benim için aynı şeyi hissettiğine inanmaya cesaret edemiyorum.

Şu anda bile ne kadar aptalca konuştuğumu biliyorum. Ben sadece onun son günlerinde bakmaya söz verdiği bir ölümlüyüm ve o sadece sözünü tutuyor.

Ayrıca, aşkımız tamamen yasaklanmasa bile sadece lanetlenmiş olurdu. Yine de ona aşık olmaktan kendimi alıkoyamıyorum.

Bunu *istemiyorum*.

Ne kadar gülünç olduğumu ve bunun bir fanteziden başka bir şey olmadığını biliyorum, ama kendime bunu yaşama izni veriyorum.

Ölümün gerçekte neye benzediğini bile bilmiyorum. Tek bildiğim, maskesinin ardında gölge ve sisten başka bir şey olmadığı.

Ama umurumda değil. şu anda tek bildiğim, tek önemsediğim şey, onun huzurunda geğirdiğim her gün kalbimin onun için daha parlak yanması.

Ve bununla birlikte acı da geliyor.

Hiç olmaması gereken bir geleceğin yankılarını görüyorum. Asla srdremeyeceğim bir hayatın.

Ölüm'n yanında yaşlanmakta zgr olduğum bir yer.

Bazen bu küçük anlarda kendimi beş ya da on yıl sonra onun yanında kıvrılmış, mutlu ve hayat dolu olarak görüyorum. Diğer bakışlar bana çocuklar ve kendi ailemizi sunuyor, kahkaha ve sevgiyle çevrili ve kaderin acısından uzak.

Ölüm için işaretlenmemiş olsaydım bile, imkansız bir geleceğe bakışlar.

Bunlar ortaya çıkar çıkamaz zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu tür fantezilerle kendimi rahatsız etmenin aptalca olduğunu biliyorum. Onları beslemek sadece acı getirir.

Bazı geceler, fanteziler çok gerçek olduğunda, kendime seçtiğim bu hayattan pişman olmadığımı hatırlatmak zorunda kalıyorum. Sanki kendimi bir yalana ikna etmeye çalışıyormuşum gibi bunu kendime sürekli hatırlatmak zorunda kalmak yanlış geliyor.

Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorum, yapılacak tek şey buydu.

Ayrıca, itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, bunu yapmamış olsaydım ölüm'le bu zamanı asla geiremezdim. Babamı kurtarmak için yola çıkmamış olsaydım, ölüm'le bir anlaşma yapmamış olsaydım, burada olmayacaktım.

Birinin diğerini ne kadar derinden sevebileceğini bilemezdim.

Hayır, onun yerine Lord Payne ya da Amadeus'un oyunağı olurdu.

Bu düşünce bile tüylerimi diken diken ediyor.

Babamın hayatına karşılık kendi hayatımdan vazgeçerek doğru kararı verdiğimi biliyorum. Bu konuda kalbimde hiçbir pişmanlık yok.

En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum.

"Hazel?"

Gözlerimi kırpıştırarak kendimi şimdiki zamana geri dönmüş buluyorum ve Ölüm'ün beni izlediğini görüyorum, gözlerinde açık bir endişe var.

"İyi misin?"

Yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye zorluyorum, ne kadar zamandır düşüncelerde kaybolduğumu fark etmiyorum.

"Evet, iyiyim," diye cevap veriyorum ama bunun doğru olduğuna kendimi ikna etmeye çalışsam da gözleri yüzümden ayrılmıyor.

"Emin misin ufaklık?"

Dürüst olmak gerekirse, kendimi iyi hissetmiyorum.

Knax ve Ölüm Vadisi'ni ziyaret ettiğimizden beri kendimi hiç iyi hissetmemiştim. Sadece resim yapmaktan yorulduğumu düşünmüştüm ama enerjim henüz geri gelmedi.

Aslında, her geçen gün daha da azalıyor gibi görünüyor.

Zihnim de artık daha sık elimden kayıp gidiyor, geçmiş anılara dönüyor ya da asla olmayacak gelecekler üzerinde duruyor. Bazen neyin hayal, neyin gerçek olduğunu ayırt etmekte bile zorlanıyorum.

Bu değişimleri Ölüm'den saklamak için elimden geleni yapıyorum ama bunun kaybedilmiş bir savaş olduğunu biliyorum. Er ya da geç anlayacak, eğer şimdiden anlamadıysa. Ayaklarım eteğime takıldığında elimi tutmasından, her gece yatmaya hazır olduğumu söylediğimde beni merdivenlerden yukarı taşımakta ısrar etmesinden.

Daha iyisini bilmeseydim, kendimi onun bana olan sevgisine inandırmak çok kolay olurdu. Onun da beni, benim onu sevmeye başladığım kadar derinden sevdiğine.

Altın rengi tarlada onun silüetini izlerken başımı eğip kendi kendime usulca homurdanıyorum.

Neden beni seviyormuş gibi davranmayayım ki? Asla bilmek zorunda değil ve ben de fantezimi yaşayarak mutlu bir şekilde ölebilirim.

Son günlerimi aşkın kollarında geçiriyormuşum gibi davranarak.

Gerçekten birlikteymişiz, birbirimizde ve birbirimizin varlığında bulduğumuz mutlulukta kaybolmuşuz gibi davranmak fazla çaba gerektirmiyor.

Bunun aptalca bir hayalden başka bir şey olmaması umurunda değil. Hiç değilse buradaki son günlerimi geçirmek için hoş bir yol olacak.

"Evet, eminim."

Ölüm'ün bakışları sonunda Knax'ın kışnemesini ve hoplayıp zıplamasını izlemek için başka yöne kayıyor ama eli dizimde kalıyor.

Eldivenli eline bakıyorum ve hayal kurmamın ne kadar kolay olacağını fark ettiğimde bir gülümseme kalbimi ısıtıyor.

HAZEL

Şövalemden geriye yaslanıp gülümsüyorum. Bu mükemmel.

Sonunda mükemmel oldu.

Hayalimi hayata geçirmek üç günümü aldı.

Ölüm yanımda olmadan geçirdiğim üç gün.

Onun burada olmasına o kadar alışmıştım ki, bana veda edip sislerin arasına karıştığında, kalbim de onunla birlikte gitti sanki.

Dönüşünden önceki zamanı yeterince hızlı geçiremediğimden, kendimi kısa süre sonra şövalemin önünde otururken buldum.

En azından burada, küçük atölyemde, fırçalar artık ellerimde titrese bile boyaların içinde kaybolabiliyorum.

Gözlerim resmin üzerinde geziniyor, Ölüm Vadisi'nde geçirdiğimiz zamanın küçük bir hatırlatıcısı, Knax altın tarlalarda zıplıyor.

Sanırım bunu odama asacağım. Ben öldükten sonra Ölüm'ün resimlerimi saklayıp saklamayacağını merak ederek hafifçe kaşlarımı çatıyorum.

Bu ürkütücü düşünceyi aklımdan uzaklaştırıp tabloyu alıyorum ve şövalemin üzerine bir başkasıyla değiştirdikten sonra kapıya yöneliyorum.

Dışarı adımımı atarken ayağımın altında bir şey kırışıyor. Aşağıya baktığımda, güzel altın harflerle isminin yazılı olduğu küçük siyah bir zarf buluyorum.

Eğilip yerden alıyorum ve içindeki notu okumak için dikkatlice açıyorum.

Hazel,

En sevdiğim elbisemi giy ve akşam yemeği için aşağıda bana katıl.

-D

Bir yanım onun dönüşünü neden daha önce fark etmediğimi sorgulasa da gülümsüyorum. Duvara yaslanarak elimden geldiğince hızlı bir şekilde odama doğru ilerliyorum.

Koridordaki gölgeler uzuyor ve beni acele etmeye zorluyor. Ölüm'ü gereğinden fazla bekletmek istemiyorum, özellikle de onu bunca gün görmedikten sonra.

Odama döndüğümde, tabloyu şöminenin üzerine yerleştiriyorum ve kattığı sıcaklıktan memnun oluyorum.

Banyo yaparak, gardırobuma gitmeden önce resim yaparak geçirdiğim günlerden arınıyorum. Death'in bahsettiği elbiseyi çıkarmadan önce ellerimi içindeki güzel elbiselerin üzerinde gezdiriyorum.

Elbette onun favorisi o imkânsız kumaştan yapılmış olan... Islak mürekkep kadar siyah ve yıldızlı bir gece gökyüzü kadar ruhani bir kumaş.

İliklerime kadar üşümeme neden olsa da benim de en sevdiğim elbise bu.

Parlak taş duvardaki yansıma hayranlıkla bakarken, acele etmem gerektiğini fark etmeden önce bir an gözlerimi ayıramıyorum. Saçlarımı örüp tutturduktan sonra gülümseyerek yatak odamdan çıkıyorum.

Ölüm'ü görmek için ne kadar hevesli olsam da, soğuk duvara yaslanırken nefesimi tutmak için birkaç kez duraklamak zorunda kalıyorum.

Geniş merdivenin tepesine ulaştığımda, Ölüm'ü altta beni beklerken buluyorum; üzerinde, yapısına ve tavrına o kadar mükemmel uyan bir takım elbise var ki, bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ne kadar yakışıklı görüldüğünü, kemik maskesinin keskinliğini ve *neredeyse* onun yüzü olabilecek şekilde takıldığını fark ettiğimde adımlarım duraksıyor. Gözleri benimkileri buluyor ve birden kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Hazel," diyor, adım dudaklarından tatlı bir şarap gibi damlıyor.

Benimle buluşmak için merdivenleri tırmanıyor ve elini uzatıyor.

Hemen elini tutuyorum, eldivenli parmakları etrafımda dolanırken ateşim onun buz gibi dokunuşunun altında canlanıyor.

"Döndüğüne çok sevindim," diyorum ona gülümseyerek, bu andan son derece memnun bir şekilde.

"Ben de öyle."

Beni büyük masanın yiyeceklerle dolu olduğu yemek odasına götürüyor.

Uzun bir süre bakıyorum ve en sevdiğim yiyeceklerin hepsini bir şekilde toplamayı başardığını fark ediyorum. Annemin yaptığı erik pudinginden, babamla yaptığım seyahatler sırasında yediğim ördek dolmasına kadar hepsi burada.

Ona sevdiğimi söylediğim ya da tadına bakmak istediğim her şey. Zarif altın tepsilerde duruyor, tatmam için yalvarıyor.

Ona teşekkür edecek kelime bulamıyorum. Bir gülümsemeyle Ölüm'e doğru dönüyorum ama simsiyah yüzünde sadece hüznün geri döndüğünü gördüğümde gülümseme dudaklarımdan kayboluyor.

Gözler.

Birden bunun ne olduğunu anladım. Bu yemeğin, birlikte geçirdiğimiz bu zamanın ne anlama geldiğini.

Bu benim son günüm.

Yüzümden tamamen kaybolmadan önce solmakta olan gülümsememi hızla yakalıyorum. Mideme bir çukur gibi yerleşen hüznü yutarak, gülümsememe neşeyi geri getirmeye zorluyorum.

Hüznün ağırlığının beni aşağı çekmesine izin vermeyeceğim. Beni boğmasına izin vermeyeceğim. Buradaki son anlarımı boşa harcamayacağım.

Hayır, Ölüm yanımdayken bu son yemeğin tadını çıkaracağım. Sonra kaderimi gülümseyerek karşılayacağım.

Ölümün beni parçalanırken görmesine izin vermeyeceğim, burada olmaz. Şimdi olmaz.

Bunun bir anlamı yok. Bu benim yaptığım anlaşma.

Bugünün geleceğini biliyordum ve şimdi parçalara ayrılarak Babamı ya da Ölüm'ü hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Ölüm bana katılmadan önce koltuğuma kadar eşlik ediyor.

Kalbimi parçalamakla tehdit eden karanlık düşüncelere rağmen, kendimi anı yaşamaya zorluyorum. Ölüm ve ben birlikte en sevdiklerimin yanı sıra birkaç yenisini de yiyoruz. Yemek yerken gülüyoruz, mutlu hikayeler paylaşıyoruz ve sevdiğimiz ve sevmediğimiz yabancı yemekler hakkında yorum yapıyoruz.

Yemekler lezzetli ve o da harika bir arkadaş, bardağımın dolu olmasını ve önümdeki her şeyin tadına bakmamı sağlıyor. Ölüm'e Merelda'dan önceki hayatımdan, annemden, çocukluğumun mutlu günlerinden bahsediyorum ve o da her kelimeye kilitlenmiş gibi görünüyor.

Bununla ilgili bir şey zihnimin başka türlü hatırlayamayacağım şeyleri hatırlamasını sağlıyor. Birden hikâyenin ortasında durup kaşlarımı çatıyorum.

"Ormanda kaybettiğim kitabı bulup bulmadığından hiç bahsetmedin."

"Hayır, sanırım bahsetmedim."

"Peki, buldun mu?"

Cevap vermeden önce bir an duraksıyor, "Hayır, ama sana başka bir hediyem var."

Ceketinin içine uzanırken kaşlarımı çatıyorum, diğer tarafını kontrol etmek için elini değiştirmeden önce duraklıyorum. Parmağını önümdeki masaya koyduğunda neredeyse çılglık atacaktım.

"Ne tür bir hediye bu?!"

Elini tekrar cebine sokmadan önce benimle parmak arasında sessizce bakışıyor ve parmağın yanına tek bir yılan yüzük koyuyor.

Şok içinde göz kırpiyorum.

"Lord Payne bir daha ne sizi ne de başka bir genç kızı rahatsız edecek."

"Ne yaptın sen?" Nefes nefese kaldım.

"Onu öldürmedim."

"Sorduğum bu değildi."

"Çıkardığım diğer parçalarını sana göstermeye vicdanım el vermedi."

Tanıdık yüzüğe bakarken ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Bana bir söz vermeni istiyorum," diyorum sonunda gözlerimi tekrar Ölüm'e çevirerek.

"Herhangi bir şey."

"Önce benimle konuşmadan, hayatımda yaşayan başka bir insanı sakatlamayacaksın."

Parmakları yavaşça gevşemeden önce masanın üzerinde yumruk haline geliyor. "Pekâlâ," der. "Eğer istediğin buysa."

"Öyle," diyorum ve hemen ardından ekliyorum, "tabii ki beni savunmak için değilse."

"Doğal olarak."

Birkaç dakika sessizlik içinde yemeğimize dönüyoruz. Şokum geçtikçe kendimi tekrar Ölüm'e bakarken buluyorum, kalbim ona olan sevgimle kabarıyor. Bana zarar veren biri için, benim için bu kadar ileri gidebileceğini düşünmek.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca.

Hediyesine uzanıp onu yakındaki şömineye atmadan önce bir kez başını sallıyor. Ona gülümsüyorum ve sessizce hoş sohbetimize geri dönüyoruz.

Yemek bittiğinde ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Sözsüzce, bir kez daha elimi onunkine koyuyorum.

Yemek odasını geride bırakırken hiçbir şey konuşmuyoruz ve ben geriye son bir kez bakıyorum. Ben gittikten sonra o tabakların daha ne kadar orada duracağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Birlikte sarayın artık tanıdık gelen koridorlarında ilerliyoruz ve kendimi her şeyi son bir kez daha düşünürken buluyorum. Burayı ne kadar özleyeceğimi fark ettiğimde hüznü beni ele geçirmekle tehdit ediyor.

Neredeyse Ölüm'ün kendisini özleyeceğim kadar.

El ele beni bir kez daha Ölüm Vadisi'ne götürüyor, ama girdap gibi dönen sisin içinden çıktığımızda, ne kadar farklı göründüğünü görünce afallıyorum.

Buraya daha önce hiç gece gelmemiştim ve her nasılsa yıldızlı gökyüzünün altında daha da ruhani görünüyor. Tüm vadi neredeyse yumuşak rüya gibi renklerle parlıyor gibi görünüyor, gece havası çiçeklerin tatlı parfümüyle dolu.

"Gel," diyor Ölüm, ben ona bakarken, tam da Knax bize doğru gürleyerek gelirken, beyaz paltosu soluk ışıktaki parlıyor.

Beni vadinin derinliklerine doğru götüren Ölüm aniden beni göğsüne çekiyor ve bir an için kayboluyorum, ta ki o eğilene kadar.

"Dans et benimle," diyor, derin sesi tenime bir ürperti daha gönderiyor, birden etrafımızda bir melodinin dolaştığını, çayırı doldurduğunu fark ediyorum.

Ayakkabılarına basıyorum ve Knax etrafımızda zıplarken birlikte dans ediyoruz. Eğilip başımı Ölüm'ün göğsüne bastırıyorum, birlikte geçirdiğimiz bu andan memnunum.

Kendimi Ölüm'e sarılamayacak kadar yorgun bulana kadar aysız gökyüzünün altında dans ediyoruz. Birlikte kalın, yumuşak çimlerin üzerine uzanıyoruz.

"Bu gecenin son gecem olduğunu biliyorum," diyorum sessizce, solgun gökyüzüne bakarken Ölüm'ün bakışlarının üzerime yerleştiğini hissediyorum.

Cevap olarak hiçbir şey söylemiyorum.

Gökyüzüne sırtımı dönerek ona bakıyorum. Gözlerinde öyle bir keder var ki kalbim sıkışıyor.

"Bu ne zaman olacak?" diye soruyorum. "Yakında."

"Ne kadar yakında?"

"Şafağın ilk ışıklarından önce."

Başımı sallıyorum, arkamı dönüp garip gökyüzünü izliyorum. "Burada ölmeme izin verecek misin?"

"Hayır," diyor, sesi alçak. "Burada olmaz." Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kollarına almak için ayağa kalkıyor.

Beni göğsüne yaslıyor, çayırı ve Knax'ı geride bırakırken kolları beni sıkıca sarıyor. Başımı ona yaslıyorum ve beni koridorlarda şefkatle taşımasına karşı bir gülümsemeyle savaşıyorum.

Nereye gittiğini anlamam bir anımı alıyor. Yatak odasına girdiğimizde gözlerim onun maskeli yüzünü arıyor ve beni nazikçe yatağının üzerine bırakıyor.

Ona bakarken göğsüm sıkışıyor. Kendime engel olamayarak, bunun nereye varacağını umabildiğim için içimde büyüyen umudu hissediyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve bir an için ikimiz de hareket etmiyoruz. Ama sonra doğruldu, sanki bakışlarımdaki heyecanı başka bir şey sanmış gibi, bir zamanlar bana dokunduğu yeri doldurmak için buz gibi gölgeler koşturmaya başladı.

"Merak etme küçüğüm," diyor bana. "Seni buraya yatağa atmak için getirmedi." "

"Anlamıyorum," diyorum, hayal kırıklığımı sesimden uzak tutmaya çalışarak.

"Ruhunu buraya almamın uygun olacağını düşündüm," diyor. "Burada, sana yaptıklarımla sonsuza kadar yaşamak zorunda kalacağım yerde."

"Sen bana hiçbir şey yapmadın. Bunu ben seçtim. Bu senin suçun değil." Bakışlarını başka yöne çevirirken cevap vermiyor.

"Zaman yaklaştı."

Eldivenlerinden birini çıkarmaya başladığında kalbimin göğsümde acıyla çarpışını izliyorum.

Kendimi durduramayıp ona doğru uzanıyorum. Duraklıyor, gözleri bir kez daha benimkilere dönüyor. Sessiz bir soruyla başını yana eğmeden önce bir an geçiyor.

"Benim de sana bir hediyem var."

Şaşırmış görünüyor, buna ne diyeceğini bilemiyor. "Ne hediyesi?"

"Bir isim."

"Korkarım anlamıyorum."

"Beni Ölüm olarak görmeni istemiyorum," diyorum dikkatle. "Ölüm senin adın değil; olduğun şey. Eğer izin verirsen, sana kendi adımı vermek isterim."

İlgisini çekmiş gibi başını diğer tarafa doğru eğiyor.

"Peki bu isim nedir?"

"Sydian."

"Bu ismi seçmene ne sebep oldu?"

Yüzüm kızarıyor, gözlerimi kaçırırken dudağımı ısırıyorum.

"Etrafını sardığın obsidyenden sonra sana bu ismi vermek uygun görünüyor ama bu kadar da belli olmasını istemedim."

"Sydian," diyor, isim üzerinde düşünürken. "Pekâlâ, beni bu isimle çağırabilirsin ama bu sadece ikimizin arasında konuşulmalı."

"Teşekkür ederim."

"Elbette, küçüğüm."

Eldivenine tekrar uzanmadan önce bir kez başını sallıyor.

"Bekle," diyorum şansımı zorladığımı bilerek. "Ölmeden önce yüzüne bakmayı istesem çok mu fazla olur?"

Donup kalıyor, beni izlerken vücudu gerginleşiyor.

"Bu seni memnun eder mi?"

"Evet," diye cevaplıyorum tereddüt etmeden.

Bir kez başını sallıyor ve maskesine uzanırken içimdeki heyecan bir kez daha kabarıyor. Parmakları kenarın altına iniyor ve yavaşça çıkarmadan önce bir an daha tereddüt ediyor.

Koyu renk saçları mürekkep gibi dalgalar halinde yüzünü çevreleyecek şekilde dökülürken içimden bir nefes kaçıyor. Yüzü keskin, tüm açılar ve korkunç bir güzellik. Güçlü, çarpıcı bir şekilde öyle. Simsiyah gözleri, kalın kaşları ve porselen teniyle daha da vurgulanmış.

Bir bakıma, onu gizlemek için seçtiği kemik maskelerden bile daha korkutucu.

O çok güzel.

"Ben güzel olmak için yaratılmadım küçüğüm," diyor ve ben yüksek sesle konuştuğumu fark ediyorum. "Ben korkunç olmak için yaratılmışım."

Bunun üzerine içimden küçük bir kahkaha patlıyor. "Dehşet verici."

Bana bakarken kaşları soru sorarcasına çatılıyor ve ben de sonunda onun bunu yaptığını görebilmenin tadını çıkarıyorum.

"Nasıl yani?"

"Yüzün," diye tekrar deniyorum. "Mükemmelliğiyle dehşet verici. Güzelliğiyle. Hayatımın geri kalanında ona bakabilirim ve yine de onun mükemmelliğini tuvalimde asla taklit edemem."

"Söyle bana ufaklık, bu yüze bakmak için ölür müydün?"

"Evet," diyorum ona hiç tereddüt etmeden. "Binlerce kez o-"

Cümlemleri asla bitiremiyorum.

Sözlerim üzerine gözleri keskinleşiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni kendine çekmek için eğiliyor. Dudakları benimkilere değiyor ve nefesimi kesiyor.

Kendimi onun dokunuşuna, dudaklarının benimkilere dokunuşuna kaptırdığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Sevinç, aşk ve heyecan içimde alev alev yanıyor.

öpücüğü derinleştiriyor, üzerime düşen gölgelerinin buz gibi dallarıyla karışıyor.

Sonra bu duygular içimde kabardığı kadar hızlı bir şekilde, ruhum benden çekilirken karanlığa gömülüyorlar.

ÖLÜM

"Hayır!" Gecenin içine doğru kükrüyorum, gölgelerim yavaşça geri sürünmeden önce benden fırlarken oda karanlıkla doluyor.

Ona bakarken ellerim titriyor, az önce ne yaptığımı çok geç fark ediyorum. Gözlerim dudaklarındaki yumuşak gülümsemenin üzerinde gezinirken kendimi başka tarafa bakamaz halde buluyorum, gözlerindeki ışık kayboluyor.

Oda sessizlikle dolarken tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. Gevşek, cansız bedenini kollarımda tutarken ruhunun şarkısı benden uzaklaştı.

Kalbim milyonlarca parçaya bölündü.

Anlaşmamız tamamlandı.

Ona olan arzumda kendimi kaybettim ve bu yüzden kaderini bir öpücükle mühürledim.

Konuşmak istediğim kelimeleri susturan bir öpücük. Uzun zamandır ona söylemek istediğim sözleri.

Onun asla karşılık veremeyeceğini bildiğim sözler.

Ve şimdi, onu ne kadar derinden sevdiğimi asla bilmeden öldü.

Onu hala ne kadar sevdiğimi.

Yavaşça, onu sırt üstü yastıklarına yatırıyorum.

Kalkmadan önce uzun bir süre onun yumuşak güzelliğini seyrettim.

Odamdan fırlarken, az önce yaptığım şeyle yüzleşmeye çalışırken öfke içimi yakıp kavuruyor.

Çok geçmeden bedenini ölümlüler diyarına geri götürmek zorunda kalacağımı biliyorum.

Ama yapamam, henüz

değil. Şimdi olmaz.

Onun buradan gitmesine hazır değilim.

İntikamımı dünyaya salmaya hazır bir şekilde sarayımın ana girişine doğru ilerliyorum. İçimde öfke birikiyor, adımlarım koridorlarda yankılanırken gölgelerim etrafımda fırtınalar estiriyor.

Birden açık bir kapı fark ettim. Hazel'ın stüdyosu.

Acı kalbime saplanıyor, ama ona doğru dönerken kendimi durduramıyorum.

Odaya adım attığımda, gözlerim odanın ortasına yerleştirilmiş tuvale takılmadan önce boş alana bakarken midem düğümleniyor.

Bu onun benim için çizdiği portre.

Sadece o değiştirmiş.

Artık tuvalde yalnız değilim. Yanımda kendisinin küçük bir versiyonu duruyor, gülümsüyor ve hayattayken olduğu gibi ıslıl ıslıl parlıyor.

İkimizin portresi.

Ona doğru ilerliyorum, her fırça darbesini araştırıyorum, bu resme döktüğü kendinden küçük parçaları arıyorum.

O zaman hissediyorum.

Bana olan sevgisini. Neredeyse benimki kadar yoğun.

Diğer her şey kaybolurken kalbim sızlıyor ve ıstırap içinde kükrerken önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kendimi toparlamak için birkaç dakika kendime izin veriyorum, topuklarımın üzerinde dönmeden önce yavaşça ayağa kalkıyorum.

Onun ruhunu geri getirmenin bir yolunu bulacağım.

Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım, bunu yapmak için tüm Yeraltı Dünyası'na meydan okumam gerekse bile.

Kaderlere karşı gelmem gerekse bile.

TEŞEKKÜRLER

Tempting the Fates serisinin ilk kitabı olan *Ölüm Öpücüğü*'nü okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Eğer bu kitabı beğendiyseniz ...

Alice Wilde'ı [Amazon](#), [Facebook](#), [Instagram](#) veya [Tiktok](#)'ta takip ederek veya [alicewilde.com](#) adresindeki haber bültenine kaydolarak bu seride ve diğerlerinde çıkacak yeni kitaplardan haberdar olabilirsiniz.

Bu kitabı ya da Alice Wilde'ın diğer kitaplarını tavsiye ediyorsanız, lütfen [Amazon'da yorum](#) bir bırakın ya da kendisine ulaşın!

ALICE WILDE TARAFINDAN DA

Kaderin Cazibesi

Ölüm Öpücüğü Ölüm

Dokunuş Ölüm

Kadar

Aşk ve Ölüm

Kurtlar Krallığı Kurtlar

ve Kadınlar Kurtlar ve

Savaşçılar Kurtlar ve Eşler

Şeytanlarla Anlaşma

Vampirin Anlaşması

Vampirin Bakiresi

Vampir Yemini

Alfaların Kaderi

Alfa Terk

Edilmiş

Sahiplenilmiş

Alfa İşaretlenmiş

Alfa Alfa

Bağlanmış

Beyaz Kurt Üçlemesi

Sürü Yalanları

Sürü

Arkadaşları

Sürü Alfa

Kraliyet

Değiştirenleri

Onun Nişanı Onun

İskoçyalı

Onun Vikingi

Onun Savaşçısı

Onun Kehaneti

Afrika'nın Şekil

Değiştirenleri Mısır'ın

Dişi Aslanı Mısır'ın

Gururu

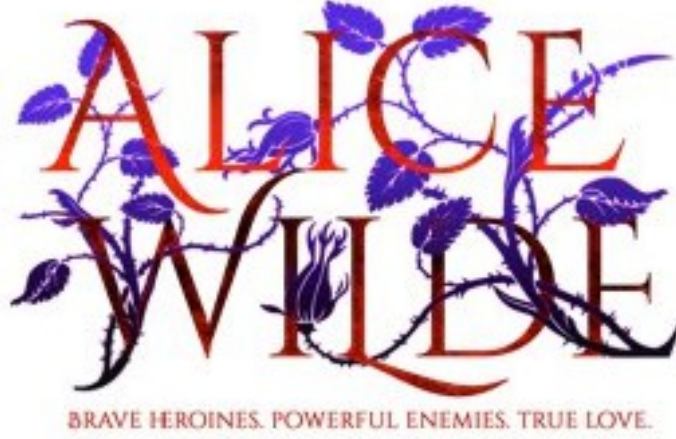
Mısır Kraliçesi

Hızlı Okumalar

Benim Fincan Çayım

Noel Dileği

YAZAR HAKKINDA

Alice Wilde tam zamanlı bir oyun editörü, grafik tasarımcı ve en önemlisi yazar olarak çalışıyor.

Muhteşem erkekler, sihir, sürprizler ve uçurumlarla dolu paranormal, fantastik romanlar yaratmayı seviyor ve okuyucularının da onları yazmaktan zevk aldığı kadar okumaktan zevk almasını umuyor.

Alice şu anda kedisiyle birlikte Asya'da yaşıyor, bir sonraki kitabını hayal ediyor, yazıyor ve karakterleriyle birlikte yaşıyor ...

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için Alice Wilde'ı [Facebook/Amazon](#) üzerinden takip edin.

ALICE İLE BAĞLANTI KURUN

E-POSTA: alicewildeauthor@gmail.com

TIKTOK: @ALICEWILDEAUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

